

GÂNDURI

Timpul se scurge implacabil ducând cu el oamenii, fapte, gânduri... răsucesce firul vieții amestecând împliniri, eșecuri, vise, speranțe într-o armonie numai de el înțeleasă.

Câmpia, primind lumina sfântă, caută să se primenească așteptând să fie gătită, pregătită pentru un nou început.

Această cosmetică complexă, melanj de eforturi ale naturii și ale oamenilor conservă și amplifică taina perenității ei și totodată forța ei de a se recrea, de fiecare dată, cu un chip nou, viguros și veșnic tânăr.

Sorbind cu neșat din apa binecuvântată în altarul Bucegilor, ca dintr-o împărtașanie, în cântecul corului de îndrăgostiți ai pădurii ce însoțește brăul albastru al Ialomiței, își caută menestrelia care să o pregătească pentru îmbrățișarea soarelui într-o dragoste profundă.

Mai, lună nebună, în care totul e cuprins de vertijul amoros se risipește peste noi angrenându-ne într-o spirală cosmică dominată de dragoste.

Nimic nu se naște din nimic!

Și ea, Câmpia, renaște de fiecare dată din acest amestec de stări, trăiri, speranțe...

Și în acest freamăt, niște boțuri de lut irumpte din frământările Ei, își pun de ani și ani eforturile în comun spre a-i scrie povestea: despre naștere, viețuire, împlinire, iluzii, renunțare... despre viață!

Sub influența zicerii "o comunitate fără povestitori nu există", an de an grupul de la Helis meștereste, cu sârguință, din cuvinte, sunete, imagini, trupul poveștii Câmpiei spre a o înfățișa oamenilor și Soarelui sporindu-i zestrea.

Iată că menestrelia, extaziată de vraja ei, continuă să-și consume substanța în a-i releva potențialul de renaștere inepuizabil.

Și acum la împlinirea a 18 ani de la concretizarea nevoii de exprimare a dragostei față de Ea, față de semenii lor, și mai ales de a-i transmite povestea, acești muguri de frumos, care se cheamă: Gheorghe Dobre, Nicolae Teoharie, Dan Elias, Costel Bunoaica, Marian Ștefan, Șerban Codrin, Florin Ciocea, Alexandru Buleandră, Titi Damian, Florentina Loredana Dalian, Adrian Bucurescu, Grigore Spermezan, Amelia Dincă, Răzvan Ciucă, Vasile Iordache, Vitalie Buzu, Petre Ioan Crețu, Ștefan Grigorescu, Marius Stan, Ștefan Neagu, Victor Nicolae, Nicolae Stan, Aurel Anghel, Cătălina Stroe, asistați din înaltul cerului de cei plecați în altă lume să poarte povestea Ei ca pe o haină a nemurii: Anghel Papacioc, Ioan Neșu, Oliviu Vlădulescu, Jan Cheptea, Vasile Andru, Ion Alecu, Ion Ianole, Păun Gheorghe Ialomițeanu, nu conțenesc să ne surprindă cu ofertele lor de culoare, de sunet și imagini, de trăiri și simțiri, toate spre atingerea nemuririi celei care le-a dat viață, i-a crescut și împlinit!

În această polifonie, unde grăul nu se desparte de coroana lui de maci, iar soarele se scurge în floare, cei din "zodia Helis" continuă făurirea de punți peste generații într-o poveste de dragoste, de dăruire cum nu s-a mai văzut!

La mulți ani, HELIS!

Slobozia 10.05.2021
Vasile Iordache

Texte microscopice

Am copilărit în epoca de piatră

Jucam ruble. Rupeam fețele unor cutii de chibrituri și le făceam teanc pe trotuar. Cu o fărâma de cărămidă trăgeam un cerc în jurul teancului, nici prea mare, nici prea mic. Apoi ne opream să admirăm. Era vară și soarele încingea asfaltul și mă ardeau tălpile dar nu plecam. Fiecare avea piatra lui, aleasă cu grijă dintre cele lătărețe și potrivit de netede. O aruncam așa cum trebuie pentru a scoate rublele din cerc. Piatra mea era cea mai bună. Câștigam mereu, afară de zilele în care juca Laura.

Mincinosul mincinoșilor

Îmi amintesc ca prin ceață cum ne-am cunoscut, în stația de autobuz. Ea căuta ceva în geantă și eu am întrebat-o dacă pot ajuta. A râs și a zis că da, că pot merge cu ea până la capătul liniei. Ne-am plimbat pe străzi toată noaptea și ne-am sărutat și ne-am despărțit către dimineață. După atâția ani, rareori mă mai gândesc la ea. Abia dacă mai știu cum o chema sau cât era de frumoasă. Am uitat glasul ei, gustul dulce-amărui, șuierul respirației. Am uitat totul. Am uitat totul. Am uitat totul.

Tubirea e un lucru foarte mare

Matei a întârziat și acum inventează scuze. Mai întâi că a trebuit să stea peste program, pe urmă că era să-l calce o mașină, apoi că nu merge liftul și că administratorul l-a ținut de vorbă pe scări între etajul cinci și șase. Măncarea s-a răcit, berea s-a încălzit, doar Ioana a rămas la temperatură constantă. Problema principală e mușcătura de pe gât. Se

văd numai patru dinți dar, oricum, e periculos. Și ar mai fi că trebuie să meargă la biserică sâmbăta viitoare, de bună voie și nesilit de nimeni.

Pod

Dan e supărat că atâția bani s-au dus pe rochia de nașă. O prostie, cine se mai uită la nașă. Mai bine cumpărau un televizor nou, să vadă și Vlăduț un desen animat ca lumea. Mihaela e și ea supărată, zice că Dan bea din ce în ce mai mult. S-a trântit în pat, Mihaela. Dan și-a mai turnat niște coniac. Și vai cum s-au îndepărtat în cei șase ani de căsnicie de parcă un râu molatec s-a strecurat între ei, o apă rea, tulbure. Noroc că apare Vlăduț cu un zâmbet măreț și un desen în mână: Ia uite ce am făcut!

Marius Stan

Chicago, 6 mai 2021

Șmenghele SRL

Reporter: Vă rugăm să ne explicați, pe scurt, de unde provine denumirea firmei dumneavoastră, Șmenghele S.R.L!

Dr. Șmenghele: Eu o să vă explic pe larg, și o scurtați dumneavoastră. Denumirea firmei noastre e cât se poate de evidentă pentru cine știe și cunoaște, a citit sau a trăit istoria, aia adevărată zic, nu a' falsă, cum e obiceiul mai nou cu tot felul de feic-uri pe care nu le mai cred nici cei care le-au scris. Așadar, poate ați auzit de doctorul Josef Mengele, criminalul neamț care a făcut experimente cu injecții pe copii în lagărele naziste. De acolo vine și denumirea noastră. J. Mengele, dar noi i-am zis Șmenghele, să aibă și un iz de șmenar de mal dâmbovițean, că noi nu suntem – Doamne ferește! – criminali, doar niște oameni de afaceri onești care vor binele omenirii în întregul ei, en gros, cum ar veni, dar și cu amănuntul.

Reporter: Iar dumneavoastră sunteți... doctor?

Dr. Șmenghele: Doctor, că doar nu mulgător la IAS.

Reporter: Cu diplomă?

Dr. Șmenghele: Nu cu diplomă, că nu se mai poartă, cu proptele. Altă-ntrebare!

Reporter: Care sunt proptelele... pardon!... produsele și serviciile pe care le oferiți?

Dr. Șmenghele: Injecții! Injecții de toate felurile, culorile și mirosurile. De la motoare cu injecție, până la injecția de capital, dar avem și injecții letale, tranchilizante, pe gustul clientului, la alea letale vom avea și o inovație în curând, le vom pune gust de fructe sau carne sau țigară, în funcție de ultima dorință a adormitului, injecții cu toxină botoasă...asta, botulinică, injecții pentru șoareci transgenici, injecții în gingie, și pe stânga și pe dreapta, și sus și jos. Și multe alte feluri de injecții. Dar cea mai tare dintre toate, fiind și cel mai nou produs al nostru, adaptat

rapid la economia de piață, dar și la vremurile pandemice pe care le trăim, este injecția on-line.

Reporter: Cum, domnule, injecția on-line? Așa ceva nu se poate!

Dr. Șmenghele: Și de ce, mă rog frumos, să nu se poată? Că așa ziceți voi, presa asta de scandal, care ați înnebunit lumea cu știrile false, la voi se poate totul, dar la oamenii cinștiți care fac studii și cercetări, cu nopți nedormite și zile nemâncate, la noi de ce nu s-ar putea? Uite că se poate! Am înregistrat invenția și la OSIM, așa, ca să nu se mai trezească vreun deștept că vrea să o facă și el, după ce noi ne-am chinuit de ne-au sărit capacele și tot muștarul.

Reporter: Bine, atunci, ne-ați putea explica, pe larg, principiul acestei...injecții on-line?

Dr. Șmenghele: Pe asta o să vi-l explic pe scurt, că pe larg nu-l știu nici eu. Vasăzică, principiul e cât se poate de simplu: la injecția on-line, se utilizează procedeul aplicării ei prin hipnoză. Asta sigur se poate de la distanță, sper că nu mă contraziceți.

Reporter: Da, înțeleg că pacientul este hipnotizat...

Dr. Șmenghele: On-line, de la mare distanță prin intermediul unui maestru hipnotizator care, în timpul hipnozei convinge victima, pardon, pacientul! – că a fost inoculat cu... depinde ce-i trebuie lui, inclusiv vaccin Anti-Covid, pe alese și pe gustul omului; avem și Pfeiser, și Moderna și AstraZeneca, ba încă și Sputnik-ul, chiar dacă la noi nu e aprobat. Avantajul tocmai în asta rezidă, că pacientul (clientul nostru, străpânul nostru) poate fi vaccinat cu ce vrea mușchiul lui de la mâna stângă, chiar și cu vaccinuri neaprobate de OMS. Treaba e simplă și rentabilă, cu cheltuieli minime.

Reporter: Să înțeleg că aveți fraieri, vreau să spun clienți pentru astfel de ... cum

să-i zic? În fond e o minciună, nu? Nimeni nu poate fi vaccinat prin hipnoză, omul ăla doar crede și...

Dr. Șmenghele: Așa, domnule! Ai pus punctul pe litera c. Credința, asta ne ține de mii de ani încoace. Omul e credul, vreau să spun credincios. Dar ce, n-ați auzit de efectul Placebo? Noi îl aplicăm cu succes, combinat cu metoda hipnotică. Rezultatul? Avem clienți mulțumiți și comenzi de nu le putem face față, asistenta mea vă poate prezenta o lungă listă de așteptare pe care oamenii s-au înscris încă de acum un an.

Reporter: Am înțeles la vaccin, dar injecțiile letale le administrați tot on-line? Și cine le comandă pe acestea?

Dr. Șmenghele: Depinde. Sunt destui clienți sătui de viață, dar cea mai mare cantitate o dăm la export, în America, acolo unde pedeapsa cu moartea nu se mai execută cu scaunul electric, ci cu injecția letală, ca să fie mai lină trecerea condamnatului din viața aceasta în cea de apoi. Am studiat foarte mult pe tema aceasta și am făcut multiple îmbunătățiri. Varianta cea mai complexă are și miros (cum ziceam, la alegerea clientului, depinde de ce miros vrea să plece din lumea asta), dar și sunet. Se pot auzi clopoței, gingălbeli, sau – dimpotrivă – zgomote de hard-rock-en-roll, tot așa, depinde de gustul fiecăruia. Acum lucrăm la varianta și mai îmbunătățită, aceea în care, la pachet cu amestecul letal, mirosul și sunetul, se va livra și o imagine, o hologramă, dacă știți ce-i aia, în care omul poate vedea îngerași sau alte forțe cerești sau pe cine vrea el să vadă, inclusiv pe mă-sa. V-am zis că noi avem o grijă deosebită de clienții noștri și o atenție sporită la cerințele acestora.

Reporter: De exemplu, pentru un test, mi-ați putea administra mie o injecție on-line?

Dr. Șmenghele: Păi ce interes am avea, când ești aici, la îndemână și ți-o putem implânta direct în buca fesei?! Nici nu funcționează de la așa mică de distanță.

Reporter: Ce nu funcționează?

Dr. Șmenghele: Hipnoza. Trebuie să te situezi cel puțin peste o apă, un munte și-o vale.

Reporter: Și care ar fi explicația?

Dr. Șmenghele: Nu știu, întrebați-l pe hipnotizator. Dar mă tem că va trebui să vă faceți programare pentru a-i pune întrebări, de când cu invenția asta e foarte ocupat.

Reporter: Există și o rată de eșec a metodei de injectare on-line?

Dr. Șmenghele: Există, deși e foarte mică. Sunt unii care nu vor și încordează mușchiul cam tare.

Reporter: Încordează mușchiul? On-line?!

Dr. Șmenghele: Da, domnule, mușchiul capului, adică se lasă greu la hipnoză. Dar până la urmă, tot o rezolvăm, îi convingem cu săgeți tranchilizante, d-alea de folosesc hingherii la câini.

Reporter: Tot on-line?

Dr. Șmenghele: Evident!

Reporter: O ultimă întrebare, ceva mai delicată. Aveți și injecții cu droguri?

Dr. Șmenghele: Păi ce ne-am face fără ele? Astea aduc venituri frumoase. Ți-am zis, domnule, că avem de toate. Vrei droguri, îți dau droguri, vrei castraveți, castraveți îți livrez! Vă rog să nu ne mai deranjați cu întrebări tâmpite, scade productivitatea muncii. Vă așteptăm în ecranul monitorului la prima dumneavoastră injecție on-line! Cu ce să fie? Pentru clienții noștri mai speciali avem una cu aromă de țuică de prună. Te și drege, te și adoarme, doi într-unul, ca la detergent. Poftiți la injecții, poftiți!

Florentina Loredana Dalian
Slobozia, 19 aprilie 2021

Loredana Stan, p. 1.-17 - Mai se scriu romane de 500 de pagini? Cu atât mai laudabilă este munca dumneavoastră de prezentare, mai ales că o faceți cu profesionalism.

P.I. Crețu, p. 1 - Poezia se poate face și așa. Este un alt ritm, o împlinire a cercului.

Stefan Neagu, p. 2 – „Iarnă după iarnă, /Ni se face carnea albastră/Cum e pâinea uscată prin care strecori/Licoarea aia ieftină/Ce-ți perforează intestinul/

F.L.Dalian, p. 3- /Gata cu joaca! S-a făcut noapte,/”Și șuierul inimii cade-hârșt!- Într-o parte”/

Pe Dumnezeu l-au arestat în biserici, /atâta doar că El știe,/doar El mai știe să umble printre oameni/fără mască, fără mânuși, fără declarație/

N. Teoharie, p. 3 - /și printre cele două cete trece dumnezeu/Însă abia dacă mai e nevoie de el,/fiindcă înaintea lui trecuseră frunzele galbene,/ca niște metrese ale vântului/ ; /și, când în spatele unui bloc muncitoresc părăsit/dăm de un loc înverzit, vom fi știut/că suntem într-un somn în care nu stă nimeni./

F.M.Ciocea, p. 3 - /Și va fi iarăși lumină în ochii tăi,/Lumina de unde începe/Moartea tuturor lucrurilor./ ; /Ne imaginăm că dragostea/Este farul care aprinde speranța/În inimile triste ale femeilor/

Titu Damian, p. 4 - Am primit cartea. Mulțumesc !

Răzvan Ciucă, p. 5-7 - **Al. Bulandra**, p.19 – Cred că dumneavoastră ați spus tot ce se putea spune despre Miorița. A insista în continuare asupra subiectului este deja obositor pentru cititorul potențial, dacă mai citește.

Gelu Dragoș, p. 6 - /Clipele rămân în casa aceea/în care, ba ne-am iubit/ba am murit;/ /tu mă înveți zilnic ce-i bătrânețea și opacitatea/iar cuvintele dintre noi nu mai prind rădăcini./

F.M.Ciocea, p. 6 - O satiră la adresa nenumăratelor asociații, ong-uri,etc.,etc, care au provocat inflație în viața socială post-decembristă.

Aurel Anghel, p. 6 - /Din lipsă de altceva mai bun.../Aș fi cântat/Am aici o vioară căreia i-a căzut limba/Nu mai pot să mai cânt;/Mă apuc cu disperare/Să alerg printre cuvinte/Să le îmblânzesc/

Marian Ștefan, p. 7-15-18 - /-Măi inima mea, întoarce-te cât mai curând,/N-aș vrea să fiu singur:/Vineri, în ograda mea,va poposi toamna 80;/Tăblița mea cu tibișir,/Penar din lemn detrandafir/Și-ncuetoare cu cheiță/Un toc subțire cu peniță./

Petronela Apopei, p. 8 - Am scris despre această carte.

Marian Ștefan, p. 8 - Pepinieră fierbințeană de personalități.

Nicolae Marinescu, p. 9; **Leonard Voicu**, p. 16 – Proză de calitate, cu rădăcini puternic ancorate în spiritualitatea românească.

Ana Amelia Dincă, p. 10, 11 – Că ești sau nu în primul planul scenei nu are importanță din punct de vedere valoric. Rămâne opera să vorbească în numele tău.

Tudor Cicu, p. 12 - Am scris despre această carte.

Marius Stan, p. 12 – Și dacă sunteți, totuși, cel mai frumos bărbat de pe pământ?

Victor Nicolae, p. 13 - Uneori cenzura este necesară când: se propovăduiește ura etnică, propagandă politică deșănțată, dezinformări sau implicări ale unor state în campaniile electorale din alte state. Excesele? Se vor acutiza din ce în ce mai mult.

Vasile Radu, p. 14-15 – Bine construită, captivantă.

Marian Ștefan, p. 18 – Percepția timpului este subiectivă. Câteodată ne reamintim de prietenii duși ca și cum ar fi azi lângă noi, iar odată cu senectutea sentimentul devine mult mai acut.

George Nica, p. 18 - /Parcă de-un veac tot strâng cuvintele-n poeme/Să-ntind spre tine, Doamne, o cât de ngustă punte.../O lespede de piatră mi-e cerul peste frunte!;/ /În ciuda –absenței tale și-a vieții-mpotrivire/Eu te zidesc, știi, Doamne, în marea mea zidire!/

Gheorghe Dobre, p. 18-20 - /impregnată-n sinele tău ca un mucegai,/să stea cu cângile-nfipte dincolo de carne/tandă, mistuindu-ți nervii;/ /chiar inima focului/râzând de plimbarea pe tăișul cuțitelor./;paznicul își aminti cu nostalgie/ de vremea/când încă mai putea păstra/ aripile îngerilor decapitați/

Cătălina Stroe, p. 20 - Dacă tot ce vedem în jur este energie condensată, în forme și manifestări ale aceleiași forțe, faptul că la un moment dat se întâmplă ceva cu o civilizație nu are nicio importanță la scară globală. Dispariția sau recalibrarea ei spirituală este conformă planului general și nimic mai mult.

06.05.2021

Vatican, **Dan Simionescu**

MARIA DOBRESCU

POEME CU FILIP

Filip este un interlocutor interesant, mai mult sau mai puțin transparent, un reper stabil totuși, pentru că în jurul lui poeta își țese refulările, tristețile, disperarea și speranța.

„ce ascunzi
în tăcerea asta, Filip
mai bine ai lăsa
să pătrundă
lumina
lucrurile ar căpăta contur
ca la facerea lumii
iar noi am deveni o liniște”

Devine astfel o licență poetică, o marcă de originalitate care va marca destinul literar al autoarei. Poeme scurte, concentrate, care vorbesc simplu despre marile teme ale existenței. Nu știu câți scriitori reușesc să facă asta în așa puține cuvinte:

„viitorul nostru
este alb
Filip, pentru ce urmează
nu cred că ne ajunge o noapte”

Am mai scris despre Maria Dobrescu, m-au impresionat mesajele ei transpuse atât de plastic în versuri. Dacă ar fi să facem o ierarhizare a liricii feminine contemporane s-ar situa, bineînțeles, în eșalonul de frunte.

„dacă aș fi pământ
pe noi ar crește flori
lumina ne-ar învălui

moale
am lua totul de la capăt
ca și cum n-am ști
că timpul
e un semn
care nu se șterge
dar noi, Filip, suntem văzduh”

Poezia ei nu este definită de metafore, ci de stări, ca și cum universul s-ar metamorfoza în funcție de ce simte într-un moment sau altul, iar asta o face compatibilă în orice moment cu cititorul. Nu savurăm doar sunetul versului ci emoția transmisă. Chiar dacă în cărțile viitoare va dori să-și redefinească expresia, ar fi bine să transfere acolo acest ton atât de vibrant, măcar o parte din el.

„te voi căuta mereu, Filip,
voi interzice uitarea
iubirea mea va fi
un descântec
fără leac”

Chiar așa este poezia ta, Maria Dobrescu.

20.04.2021

Paris, **Dan Simionescu**

CONSTANTIN GORNEA

**STRĂJERII
FOCULUI ETERN**

Această carte SF face parte dintr-un ciclu mai amplu de o factură aparte: autorul încearcă să îmbine umorul cu anticipația tehnică. Din punct de vedere tehnic viziunea d-lui Gornea este destul de îndrăzneată, chiar originală, dacă ne gândim la plasa energetică galactică, detalii de propulsie, etc.

În această ultimă apariție imaginează coabitarea inteligențelor materiale, energetice și spirituale, construind pentru aceasta un canal special de comunicare. Nu știu dacă epopeea se va încheia cu acest volum, dar din punctul meu de vedere continuarea ei nu ar aduce nimic în plus. Domnul Gornea se poate gândi la o altă abordare, dar fără acest melanj umor facil-anticipație, ori una ori alta.

15.04.2021

Paris, **Dan Simionescu**

ANDA MIHAELA MIROIU

CONTRE - JOUR

Un volum unde poemele se aștern la început timid și stângaci, ca și cum autoarea ar încerca să-și dozeze ritmul, pentru ca apoi să meargă unitar, nesincopat până la sfârșit. Într-unele din aceste prime poeme, autoarea spune totul într-un singur catren, restul neavând prea mare importanță:

„mult timp am crezut că normalitate este
un înger fragil, în pătrățica lui
cu unghiile roase până la carne
și liniștea prinsă în retină!”

Regăsindu-și suflul liric, Anda Miroiu ne devoalează trăirile sale cele mai intime, condimentate cu oaze de întuneric și lumină:

„Ți-am scris despre trestii gânditoare care au
aceeași doză de nefericire, și dacă vrei să crezi că
este o pură întâmplare, atunci –to be or not to be-
.....
Aceasta sunt chiar eu, și acum și mâine când am
Să-ți scriu pe același zid persistent de tăceri!”

Dacă va continua să scrie simplu, sincer, fără arabescuri lingvistice greu de descifrat, Anda Miroiu își va privi cu demnitate devenirea literară. Judecând după poemele din partea a doua a volumului sunt sigur că o va face.

16.04.2021

Paris, **Dan Simionescu**

MĂRTURISIRE PE O TREAPTĂ DE SCARĂ

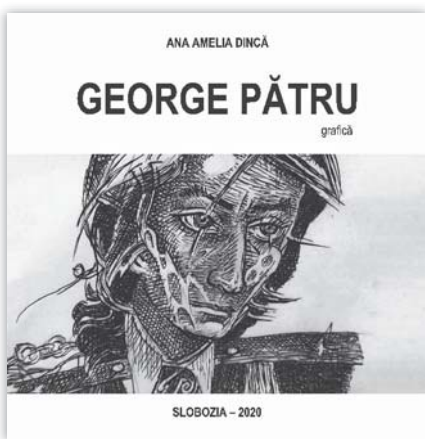
De ce-aș fi vrut să fur,
Cât n-am văzut un portofel ?
Știu doar că un vițel
de aur
Mă păștea câte nițel
Cu umbra unui taur.
Eram bogat, aveam atâta iarbă
De se-mpletea în barbă . . .
Aveam o lumânare
Și trei stele,
Cum alegeam lumina dintre ele?
Din calendarul meu
fără o lună,
Puteam fura în razele de lună ?
Spun drept : furam furnici.
Atât, nimic de atunci . . .

Răzvan Ciucă

Dau lumii de știre că joi, 3 Decembrie 2020, la pomenirea Sf. Cuv. Gheorghe de la Cernica, după un proces penal care a durat 7 ani, am primit dezlegare la libertate.

De trei ori expertiza mea m-a ținut în picioare, o dată la Judecătoria din Deva și de două ori la Curtea de Apel din Alba – Iulia.

O carte binevenită

AMURGUL BUFNIȚEI

Așezată pe o bancă la soare și doar la câțiva pași de biserică din Poiană, bătrâna Doamnă se simțea ca o năluca de demult, rătăcită și singură printre zile. Încea să-și cârpească hainele lungi și grele, în timp ce se căznea să spună o rugăciune (care, anume? toată viața ezitase să dea acatiste) ca să îndrepte cu ea amintirile risipite între spicele de grâu de-acasă și băncile amfiteatrului universitar. Avea de ales, să uite sau să repete până la somn Psalmul 89, Rugăciunea lui Moise, omul lui Dumnezeu.

Dinspre gară, o sonerie cu glas întrerupt semnalizează că va trece un tren.

Ajunsa la calea ferată, repriveste șinele dincolo de care țărani, rânduiri într-un lung șir de căruțe, încă așteaptă să-și macine grâul. E târziu, sunt nopți de păclă în 1916, e nevoie de felinar nu de stingător, flăcările mistuie moara. „Arde la Fuerea!”

Doamna trece de barieră, întoarce capul și se trezește doar când șinele încep să se evapore (nichitastănescu aștepta pe peron . . .). Dincolo de barieră iese din amintiri și din singurătate și pleacă definitiv afară . . .

*

Șicanat și chinat de comuniștii vechi și noi, neamul Fuerea se stinsese un pic câte un pic. „Lumea noastră se încolona – evocă bătrâna doamnă momente din vrajba urâtului, recuperate într-o carte care i-a așezat arhiva amintirilor definitiv - pornind în două direcții, după vârstă și împrejurări: unii către cimitirul Bellu, ceilalți către Vestul Europei”.

Citind doar numele cimitirului îți dai seama că e vorba de un neam cu blazon, nu doar pricopsit ci chiar bogat, un neam, din care nu au lipsit alogenii admiși pe criterii estetice și de avere, în care Vasile era Basile și Ghiță, Georges. Capul familiei, Basile, om de caracter, cu ethosul muncii, „care fusese printre cei mai bogați din țară”, harnic și talentat, lasă în urma lui (6 septembrie 1954) : „ . . . un pat dublu, un șifonier triplu . . . lenjerie de corp . . . un loc de veci în cimitirul Șerban Vodă, București, în dimensiuni de 3 x4,50m= 13,50mp”.

Atunci, dintre toți, pricopsiți sau scăpătați, Anca – Maria Christodorescu a rămas în țară și nici nu-i venise vremea de a fi chemată de Spicul cel nearat și mântuitor al lumii. Își rezumă CV-ul pe câteva foi de hârtie colorată.

Familia ei - și neamurile? – își are începuturile pe la 1820 (puțin înainte de Eterie) și 1830 (după Pacea de la Adrianopol și Regulamentele Organice), pe când Gherghina din Ograda se recăsătorește cu un Fuerea, din așezământ de oieri bărsani în transhumanță, împământănită în Țara Românească. Moare și Fuerea, și Gherghina îl va însura pe Costache, feciorul cel mare, de 19 ani, cu o Smărăndiță de 12 ani. Smaranda, fiica lui Dinu Tătaru și a Zincăi, negricioasă, cu ochii pieziși și cu bărbia proeminentă (ce neamuri se vânturau prin Bărăgan . . .) va trăi 90 de ani și se va bucura de 17 copii.

Nu fac analogii forțate, dar, uneori, când recitesc evocările doamnei Christodorescu, gândul îmi fuge la Sextil Pușcariu, *Spîta unui neam din Ardeal* . . .

Costache și Smaranda dorm liniștiți în curtea bisericii din Perieți, împreună cu „Ghiță Fuerea”, adevăratul ctitor al lăcașului. „Școala Primară Mixtă – Donație Smaranda și Costache Georgescu – Fuerea”, din Slobozia, a fost demolată de același val copleșitor al urâtului.

*

Născută în 1938, căsătorită Christodorescu (Dan, soțul moare exact cu un an înainte de revoluția transmisă la televizor), Anca-Maria a avut fler, a cumpărat timp și a lăsat nemăsurate drumurile până la graniță. A rezistat în high

life-ul autohton din vremea tranziției, recuperând handicapurile bibliografice din cultura apropiierilor româno-franceze.

Mai întâi, a făcut performanță pigulind din zestrea familiei ei talent, curaj și personalitate. Doctor în filologie, a predat la Facultatea de Limbi și Literaturi străine din București, 1964-2005. Se va „stabilii” (eufemism pentru recalibrarea analitic – sintetică a intervalelor temporale de domiciliu) la Geneva, în 2006, acolo unde trăiește și fiica sa, Ileana-Ruxandra, aceasta după studii de matematici în România și un doctorat la Paris. Doamna profesor are un ginere francez, Olivier, și mai ales o ramură de măslin („rameau d'olivier”), o nepoțică botezată de Istorie, Smaranda.

*

De Sărbătorile trecute, doamna din povestea de-acum mi-a trimis de la Geneva „urări pentru 2021” comprimate într-o epistolă : „Să știți că nu vă uit și nu uit niciodată, că dacă nu erați dvs, ca stimulent și factor primordial, cartea mea despre Slobozia și despre familie nu s-ar fi născut niciodată”.

Despre ce e vorba? Mă agăț de o definiție dată de colega din vecini, Ioana Părvulescu, scriitor și profesor la Facultatea de Litere din București, în antologia *Dialoguri secrete* (Humanitas, 2018): „Literatura este locul în care intimitatea se dezvăluie”.

Era o vreme când, împreună cu Viorica Capbun, un răsad din grădina din fața Casei (mai târziu i s-a zis Muzeul Național al Agriculturii, are parc și biserică, monument de istorie, 1737, reasezată pe cenușa Morii Fuerea), treceam de pe o „moșie” pe alta, Pană, Seceleanu, Popescu, Lelia Urdăreanu și Ileana Stoianovici, ctitorii și urmașii celebrei ferme de semințe de legume și flori de la Perieți, Ialomîța. Culegeam pentru Istorie manuscrise, acte de proprietăți, albume de fotografii, medalii, unelte de însemnat pământul și timpul . . . Pe unde ajungeam, iscodeam : cine ce avea, cine ce lua, cine da, când se întâmpla, de ce așa . . . Lucram după manual, „pe cadre și manifestări”. Primisem și un reportofon de la Univesitatea Liberă din Bruxelles, l-am zăpăcit până am retrogradat la creion și hârtie. Mai filma Viorica, doar era absolventă a Atelierelor franceze de film documentar de scurt metraj, Varan, dar eram în criză continuă de casete . . .

Bătrâna Doamnă (iertată-mă, mi-a plăcut apelativul miliardarei Claire Zachanassian, fabulosul personaj al elvețianului Durrenmatt, așa cum îmi place apelativul echipei de fotbal Juventus Torino, denotă vârsta și mai mult respectul) povestea

frumos, avea o memorie formidabilă, verb, metaforă, cum ar spune pricepuții. Și mai avea ceva, exercițiul traducerilor din limba lui Molière : E. Zola, G. Sand / P. de Musset, M. de Montaigne, Martha Bibescu, D. Fernandez, Elena Văcărescu, M.F. Baslez etc. Era cunoscut și foarte apreciat ca autor de prefețe și articole literare. Colaborează la două dicționare și are „preocupări” (cu onestitate, vorbind) lexicografice din 1963.

Și pentru că se cunoștea și păstra resurse, semnează ca interpret acreditat de Consiliul Europei la Bruxelles, 1996–2011.

Într-o seară am trecut la subiect : „Doamna profesor, dumneavoastră trebuie să scrieți !” „Ce? Despre ce ?” „Despre Perieți, despre părinți și neamuri”.

Peste un timp am primit manuscrisul doamnei profesor, pe care l-am operat ca într-o editură. Cam asta ar fi, pe scurt, geneza cărții biografice *Perieți, Slobozia. Evocări. Familia C. Georgescu – Fuerea*. Cartea a apărut sub egida Muzeului Național al Agriculturii, în Colecția Bibliotheca Romaniae Historiae Agriculturae, Seria Din Istoria Exploatațiilor Agricole din România, Slobozia, 2009.

„Doamna profesor” devenise, prin independența cărții, „Doamna scriitor”. „Sunt uimit de concizia evocărilor!”, spunea la PRO–TV, în emisiunea „Omul care aduce cartea”, criticul și istoricul literar Dan C. Mihăilescu.

*

Firea și Smaranda îi configurează (și confirmă?) traseul. Anul trecut, în noiembrie, la Târgul de Carte Gaudeamus, își lansează volumul de la amurgul bufniței, o antologie cu o structură bilingvă, în Editura Universității București, cu dublu titlu : *Un șirag de piatră rară și Dêfense et illustration de la langue . . . Roumaine. III poeme românești traduse în franceză*, ambele cu referire la unele momente – cheie ale literaturilor române și franceze.

Deocamdată, vă ofer Cuvântul înainte, cu argumentele autorului.

= Titlul francez amintește de strădania obsesivă a unei echipe de poeți francezi din secolul al XVI-lea (Pleiada) de a ridica limba franceză la nivelul eleganței și profunzimii limbilor vechi, latina și greaca. Obiectiv atins.

Dar, două secole mai târziu, nici românul Ienăchiță Văcărescu (1740-1797) nu s-a lăsat mai prejos. Din „grădina . . . lâng-o tulpină”, a făcut eforturi laudabile pentru a împodobi limba română pe care ne-a „lăsat-o . . . moștenire”. Curând după aceea, Heliade Rădulescu (1802-1872) a preluat cu zgomotoasă abnegație ștafeta, Astfel încât,

pe la 1900, poetul Alexei Mateievici putea să declare, cu mâna pe liră, că limba noastră e o comoară, „Un șirag de piatră rară” – de unde și titlul nostru românesc.

Antologia cuprinde o sută unsprezece poeme, aparținând unor poeți români născuți între 1800 – 1950, ordinea prezentării lor fiind cea cronologică. În felul acesta, dincolo de vocea personală a fiecăruia, se poate urmări evoluția limbii române literare. Mai întâi – de admirat performanțele poezilor din secolul al XIX-lea, care mânuiau un instrument încă neperfecționat; apoi – de constatat că, dacă la noi startul a fost relativ tardiv, evoluția în schimb s-a dovedit rapidă și limba română este acum capabilă de imense mlădieri. În numai două secole, s-au parcurs etape amețitoare, de la romantismul vibrant, prins din fuga condeiiului, până la nărăvașă, acuta sensibilitate modernă.

Când în „Epigonii” (1870), Eminescu vorbea de predecatorii lui, creatori de „o limbă ca un fagure de miere”, poetul – generos și modest – se înșela . . . Fagurele de miere el l-a creat! Doar că, la vremea respectivă, n-avea cum să știe, pentru că încă nu . . . citise „Lucașfărul”, „Scrisorile”, sau „Călin”.

Selecția poemelor îmi aparține și n-a fost deloc ușoară (*post festum*, cer iertare celor pe care – limitată fiind în timp și spațiu – nu i-am putut include). De pretutindenii, în peisajul poetic, se ridicau glasuri de o diversitate și de o bogăție impresionante. Cum să alegi, când până și unii poeți, considerați minori, au scăpărări de mare poezie, iar cât despre cei majori, „l'embarras du choix” rămâne eterna problemă?

Desigur, să ilustrez diferitele curente literare; să țin cont de mesaje ; să ascult de glasul notorietății dobândite de-a lungul timpului, dar și de ispita de a-l surprinde pe cititor cu unele poeme insolite în raport cu autorii lor (mai precis cu imaginea pe care ne-o facem noi despre ei); să prezint eșantioane cât mai variate, registre policrome. De asemenea, nu garantez că obiectivitatea a înfrânt peste tot subiectivitatea și poate că nici n-am dori cu deplinătate acest lucru.

Ceea ce am dorit cu precădere a fost să reamintesc și să reafirm valorile poeziei române, prin transpunerea lor într-o limbă de mare circulație cum e franceza și să aduc astfel limbii române omagiul pe care-l merită cu prisosință.

Între mine și limba română legătura e puternică, definitivă.

Să fie poezia doar un sindrom de adolescență? Dar dacă ea posedă virtutea de a-l înălța pe om ? Date fiind asperitățile și incertitudinile lumii în care trăim, puțină poezie n-ar strica.

Poate chiar mai multă . . .

Anca - Maria Christodorescu

Consemnăm și fragmente din recenzia semnată de Jean – Pierre Longre, specialist în literatura contemporană, profesor la Universitatea Jean Moulin – Lyon 3, și semnată în Bibliothèque de la Pléiade: „Ca orice antologie, nici cea de față nu este scutită de o anume subiectivitate, ceea ce e cu atât mai bine. Dar alegerea textelor exprimă în mod desăvârșit și această „diversitate”, și această „bogăție”, prezentând în același timp și evoluția formelor și a stilurilor – iar editarea bilingvă permite poemelor românești să-și afle deplina măsură, devenind accesibile cititorilor francofoni, cu atât mai mult cu cât traducerea, extrem de precisă, urmărește cât se poate de fidel prozodia și tonalitatea originale (...)

Găsim (în volum) temele și înfățișările eterne ale poeziei, scene populare, tradiții rurale, natura vegetală și animală, iubirea, suferința, moartea, elogiul intimiste sau scene epice, evocări, patetice și, uneori, accente umoristice, satirice (a se vedea „Fabula cu maimuță” de Geo Dumitrescu) . . . Dar arta este supusă schimbării și evoluția scriiturii este clar vizibilă de la un cap la altul al volumului (...)

Constanta antologiei, după cum titlul însuși o anunță, este o preamărire a limbii române, această limbă care întinerește „pe zi

ce-mbătrânește(e)” (Victor Eftimiu) în care, sub pana lui Alexei Mateievici a furnizat și titlul românesc al lucrării : „Limba noastră – i o comoară, În adâncuri înfundată, /Un șirag de piatră rară /Pe moșie revărsată”.

*

E-mail, 11 aprilie 2021, 17:26 - **Maria Ciucă**: Doamna Christodorescu, sunteți bine?

11 aprilie 2021, 19:31 - **Anca Christodorescu**: Da, vă mulțumesc, sunt bine, lucrez zi-lumină la corectura dicționarului (îmi fac porția zilnică să-l termin până la 1 mai și se pare că voi reuși, sunt la litera V. Dar nu vă spun ce muncă ! Mă culc după 1 noaptea.

Un nou și voluminos Dicționar Român-Francez se află în iminență de publicare.

P.S. e-mail, 8 mai 2021, 18:40 - Veste grozavă, am terminat Dicționarul – o bagatelă de 25 de ani din viață ! Toate cele bune, cu drag, Anca.

Petre Ioan CREȚU

Adam și Eva

(atâta zarvă în cer
pentru o frunză uscată)

În singurătatea mea stă ascunsă
singurătatea ta care la rândul ei
ascunde o altă singurătate
și tot așa până ajungem la Dumnezeu
și bucata lui de lut înmuiată în apă
dar și la credința lui că nu-i bine
să fiu singur și flămând de spații
drept pentru care
într-un moment de rătăcire
te-a creat pe tine
dintr-o coastă
de atunci și mai tare mă doare,
când plouă, singurătatea

ne-a făcut pe amândoi
mai ușori decât aerul
fără aripi și fără vreun rost
culegători de lumină
tot țopăind din astru în alt astru
până într-o zi când degetele noastre
s-au atins
și carnea ne-a luat-o razna
până la delir
Doamne și a început în cer o furtună
cum nu a mai fost niciodată
și nici nu cred
că va să mai fie vreodată
tu picurai din sânii flacăra vie
mie îmi creșteau sub tălpi
sărutul blestem

deja ne uram de moarte
când între eternitatea promisă de el
și o îmbrățișare nebună
ai ales să fim muritori...
mulți nu știu că Dumnezeu
nu ne-a izgonit doar pe noi
ci și mărul și șarpele și restul lumii
acei nesătui și veșnici voyeuri

Sărmana Evlyn Roe

Îți simt pe gât
strânsoarea delicată a brațelor
ca o adiere de vânt
și se face dintr-odată
noapte în cameră

Într-o monstruoasă conspirație,
șoldurile tale imense
înfășurate
în mătasea moale a nopții

fabuloase îți sunt cizmele zburătoare
picioarele tale adevărate coloane
și tu agățată cu ochii de cer

munții sunt gata să arunce
peste inima ta avalanșe năuce
bulgări de gheață
umbra gurii tale adevărate crevase
și eu aruncându-mă dezamăgit
în prăpastie

văd apropiindu-se moartea
dezarticulată și lipită de întuneric
bolborosea ceva despre o corabie
apoi a rostit clar
„sărmana Evlyn Roe”
în noi s-a făcut frig iar
și a uitat să mai plouă

ca o flacăra mare
brațele tale imense
o armată de zâne solzoase
mă împresoară și mă cucerește
să trăiți am capitulat
urlu în gura mare din pat
o, tu Evlyn Roe

Costel Bunoaica

Fals ritual de înmormântare

Sunt obosit.
Sângelui meu îi trebuie plânsul golit,
fiindcă, de atâta-ntomnare,
întunericul s-a dospit și a curs prin izvoare.
Zadarnic zoreau depărtările să își ridice din colburi cărările,
căci drumurile,
revoltate,
își îngropaseră-n neant fluviul de singurătate.

E seară și amăgirea întinde o scară spre inima mea.
Nu știu ce m-aș face, să se schimbe ceva.
La capăt,
lângă cișmea, călători întârziți. Și o spărtură de cer
pe unde, adesea, viețile se strecoară și pier.
Duminica,
bag seama, fericirea nu are frați. Nici surori.
Are ochii legați.
Pe frunte, râuri de nori. Și minciună. Și ură.
Și țipete lungi troienite pe gură. Toate, într-o batistă de
ceață, mărșăluind spre țara care nu cunoaște diminețea.

O pasăre migratoare a anunțat
că trenurile care au venit n-au mai descărcat răsărit.
S-au sinucis înainte de intrarea în vis.
În mine,
nedumerirea, liniștită, își mai făcea încă de treabă:
deretica prin sentimente,
mai culegea câte un fir de iarbă,
ceva moarte din zborul unui erete,
și pune petice smulse din noapte peste seninul subțire.
Câtă nesimțire...!
Undeva, între mâine și ieri,
sinele meu a săpat o tranșee prin toamna zgłobie –
scăpată din bar, la beție –,
a întemnițat cinci primăveri și s-a logodit,
să ne facă în ciudă, cu o fântână sălcie. Vară de-a doua
cu o paparudă.

Îndoieli și tăceri.
Și prunci obosiți care urcă-n muieri viscolul mut.
Asta văd demonii când nu merg nicăieri și stau la băut.
Păsări de mâl au ciugulit din văzduh veșnicia
și au îngropat în ger simfoniile scrise de un greier stingher.
Oh, m-a cuprins, deodată, tristețea!
Fără motiv,
la doi metri sub pământul jilav urlă un lup: un bețiv fără trup,
o butie cu doage sărite.
„Cine ești, întreb, preamărită jivină în formă de tâlv?”
„Cel care poartă moartea ta la carâmb și viața pe
degetul mic –
se aude, himeric, de sub galbenul lut –,
cel care te așteaptă de mult.”
Hotărât,
dau jos de pe mine pelinul care îmi curge prin vine,
pădurea obosită crescută pe chip
și roiul de viespi din sufletul strâmb, inventariat ca albine,
și îl invit, cuviincios, la o serată, sub dudul tembel din ogradă.

E seară. E foarte târziu.
N-aș vrea, sau poate nu știu,
să sparg peretele dinspre realitate.
Cu brutalitate
dau într-o parte carnea mea unsuroasă; o debarc
de pe oase într-o haită de lupi. Astfel începe dansul din castă.
Valsul diabolic al apei clocite din trup...

... Sunt obosit! E noapte. E foarte târziu.
Și încă nu m-am murit! Despre mine atâta mai știu...

Ctitor de fapte mărețe

Aș fi vrut să vă trimit o epistolă despre tărâmul
în care am existat
sau să vă scriu măcar un răvaș,
dar cuvintele s-au îndepărtat prea mult de ochii mei.

În cuvânt erau viața și hrana trupului,
iar viața s-a furișat odată cu ochii din trupul rămas și,
Doamne,
lângă drapel nu am mai aflat literele în plavaz.
Doar un cățel,
rebegit și fără stăpân, molfăind drum după drum,
m-a îndemnat spre un cer fără păsări și fără început.
O lumină nevrednică trăgea frâiele beznei prin rană,
încât văzduhului îi ancoraseră singurătățile în dană.
Geaba încercau desperați pedestrașii, sfinții nedrepti –
chiar insurgenți –,
ateii,
ostașii, să deschidă fereastra spre aer și foc,
căci duhul curgea de-a valma prin păduri părăsite
din măduva unui fluier de soc.

Mă scuturam de mine...

Străin și strămt devenea cercul în care stele scăpatau
peste propriul mormânt. Una câte una
se prelingeau prin inertul meu trup, în pământ, iluzii deșarte,
gânduri șirete, miriștea vieții, mânate de haita de lupi.
Din depărtări,
umbra unei egrete mi-a înapoiat copilăria neterminată,
pe femeia zadarnic iubită.
Pe mama.
Pe tata...

O, la început ctitorisem castele,
feți-logofeți, imperii solemne;
mai târziu: fabrici de vise, meteoriți și chiar răni deschise;
am reinventat zborul de noapte prin mirosul de brad,
unde viața se îndrăgostește de moarte și clipele ard,
dar cuvintele se depărtaseră prea mult de ochii mei...
În locul lor crescuseră ramuri înflorite de tei.
...Și veneau sărbătorile. Ploaia stricată. Mâna Ei moartă...

Nefericiților,
fugiți, vă ajung faptele și n-o să vă mai spele nici apele...!

Viorica GHEORGHE

**Flori albe,
flori de dor**

Colind la fereastra inimii cu mâinile în mâinile mamei – rădăcini
de flori albe, flori de dor.
Colind cu ochii până când în ochii tatei vor lumina
florile albe, florile de dor.
Colind pe firul nesfârșit al basmului,
ascuns în perna copilului de ieri, ce îmi surâde și acum,
cu flori albe, flori de dor.
Colind la fereastră până când Tu, Domnul meu,
vei ajunge în cămara inimii
oaspete drag, în decembrie,
când am să Te întâmpin cu flori albe, flori de dor!

Colind până când
zăpada va scrie pe pământ, cu bucurie sfântă,
în flori albe, flori de dor: **Iubire!**

Colina Sfinților

Au urcat pe drumul mărturisirii și al pătimirii.
De atunci colina e o rană.
Nu are atâtea cuvinte să povestească.
O completează visurile, vedeniile.
Sfinții se roagă și binecuvintează între două lumi.
Ochiul nu mai clipește la apariții înfășurate în lumină.
Numele Lor
sunt înscrise în cer. Așteaptă și muștră.
E tremur de neputință, de îndoială, de întrebări.
În teama de sfinți, credincioșii sunt înlănțuiți. Chiar uimiți.
Nefirescul e greu de pătruns, de tălmăcit.
Se face zi, se face noapte: să nu taci, să nu uiți!
Da, să nu taci, să nu uiți! Adevărul trebuie spus cu inima,
strigat în cele patru puncte cardinale:
Să se audă!
Clipele ard, sfinții sunt veșnicie și bucurie.

Niciodată nu a fost timp fără sfinți.
Sfinții au răbdare, nu se grăbesc.
Rafael, Nicolae, Irina și ceilalți au așteptat cinci sute de ani,
ca, din prea multa Lui iubire, Domnul să Îi aducă în dar oamenilor.

Nu te grăbi,
urcă și tu pe drumul mărturisirii și al pătimirii,
și viața îți va fi descătușată!

Ștefan NEAGU

Xerox funebru

[Un plagiat venal]

Lacom, mic și negru,
Un corb fără minte
Scormone cu ciocul
Într-un scrum fierbinte
[Un vraf ars, de acte.]
Fotograf alegru-
Un spion din noapte
Poză grea de moarte
Face ca un cioclu
Lacom, mic și negru...
Geme, urlă, arde
Carnea ta, de vie.
Arde ca la carte-
Fără-anestezie
Ți-a dat altă moarte
Dalba burghezic
Poze-miliarde-
Blânda terapie
Geme, urlă, arde...
Focul-jarul, fumul

F. M. CIOCEA

*
Dacă aș fi tânăr
Te-aș chema în regatul meu din aprilie
Să te îmbeți cu mireasma florilor
Și să schimbi lumea.
Dar timpul coroziv ne așterne
La picioare o mlaștină străvezie,
Unde vârstele noastre se rătăcesc
Și nu îndrăznesc să te strig.

Este noapte în inima mea,
Este noapte în inima ta
Așteptând lumina care ar trebui
Să ne călăuzească altundeva
Visăm că în regatul meu din aprilie
Primăvara este eternă
Și fericirea un râu înmiresmat
Ce se revarsă uneori peste fruntariile cerului.
30.03.2021

*
Dacă uneori oamenii mă vor urî,
Voi lua ura lor în palme,
O voi amesteca cu sângele meu
Pentru a-i domoli focul
Și, cândva, peste o sută de ani, poate,
Din cer va curge o primăvară eternă,
Primăvara hrănită
cu dragostea sângelui meu.

Ura voastră, deci, dați-mi-o mie!
Chiar dacă mă voi topi
până la dimensiunea unui punct,
Punctul ăsta o să urce deasupra norilor,
Iar când veți dori să fiți fericiți
Va colora firmamentul
În nuanțele minunate ale dragostei.
06.04.2021

Bolgii

Albastra fericire cu nuferii gălbui
A devenit o rea, pustie baltă
Din apa infectată c-un morb al nimănui,
Nici viermi roșcați, nici broaște verzi nu saltă.

Un leș zvârlit acolo, scăpat dintr-o Gomoră
Dospesce-ncet, nestins, cu moartea-n cununie,
Cu fața spre infern, filmat din oră-n oră
De-o dronă inspectând prin gubernie.

Mujici flămânzi, din zori, doar caltaboși visează,
Colaci, din unda neagră a apei pieptănați
Cu bâzâit ca-n Africi, de-o turturea vitează,
De albinari borțoși, cu muște împănați;

Prigorii canibale, în vremi hotărâtoare
Sporesc din toată lumea doar bolgii târâtoare
Din Romele bolnave până în bărăgane
La noi, setoși de raiuri, ca vântu-n uragane.

31jan.2021

Rugă nouă

Că n-am avut parte de o moarte normală,
Cum ni s-a promis cu viclenie
În toamna de-antârț,
Acum suim Golgota unei infernale cămile
Cu gândul la deșertul ceresc
Unde ne-așteaptă oaze iluzorii, dar familiare,
Mici patrii decontaminate
De morbul drăcesc.
Să-i mângâiem pioși pe picioare
Pe sfinții manguști ai nenorocirii noastre
Să-i lingem vârtos pe călcăie
Și să scăpăm.
Doar o omeletă apetisantă
Să mai prăjim sub soare
Asta ar fi normal,
Să ne dea voie, dar mai ales timp
Să ne facem curat la mormintele reci
O, Doamne,
Deznădăjduit și tu,
cufundat în neputințe și erori
Asta-ți cerem-
Și cine nu are
Nevoie să soarbă
Câteva miligrame
Din lacrimile tale avare.

3 Fev. 2021

Nicolai TĂICUȚU

rigoarea clipei

pe chipul tău
nu pot citi istoria zilei de azi
ești pură, simplă și imprevizibilă –
secvențele pe care
le-arunci cu dezinvoltură
în unda râului
sclipirile care
se sting în pâlăpâiri de lumânare
nu ți le pot pune cap la cap
să dea o poveste adevărată

stampă

am spus zilei
spre seară fiind:

câmpia este
tunelul săpat în inima mea
prin care înaintez spre zarea ei
de neatins

cai putere

stăteam pe
capătul de nord al câmpiei române
stăteam ca oricare țaran la casa lui

până ai venit tu nicolai t
cu desagii plini/ împrumutați
de la câteva generații în urmă
când marea thetis,
în retragere temporală
a lăsat cu limbă de moarte
celor animale cu schelă de calcar
întru casa lor de branhiate
și lamelibranhiate

și mi-ai spus, eu
îmi pierdusem puterea
de a spune ceva
mi-ai spus: nicule, scoate caii
că boii (de la bicicletă)
ți-au fost furați
orientează plugul
spre o dimineață aleasă
și întâmpină anul nou

stare de veghe

câmpia română, precum iepurele
ține ochii tot timpul deschiși

zi și noapte/ iarnă sau vară
la însământat și la cules

într-o permanentă stare de veghe
impusă de eternitatea
unghiului ei foarte mic de înclinație
spre dunăre/ spre marea neagră

curaj

din palma mea, la micul dejun
se hrănește iepurele –
cu frică se hrănește
dar fără luare aminte

pe malul lacului sunt eu
la prima oră a dimineții –
peștele sare prin oglinda lacului
spre norul scăpat drept momeală
spontanee spărtură face
și prin aceeași spărtură, de frică
se retrage dincolo de nadă

la un moment dat
cei doi fricoși – iepurele și peștele
la cumpăna zilei, își dau mâna
curaj să-mi dea
dîn prinosul lor de curaj nefolosit

Nicolae TEOHARIE

recensământul

ca să mă primesc pe mine în ultimul trup
trebuie să se facă numărarea poporului de sânge.

am un sânge numeros și recensământul acesta
m-a prins într-o mare lipsă de calciu.

de la început vă spun că nu iubesc numerele.
ele îmi amintesc de uciderea pruncilor.
de aceea privesc, nu fără temei, bolta cerească
și strig stelele pe numele mic.

pun lângă o particulă de sânge o stea.
o particulă – o stea, o particulă – o stea.
și când se termină stelele
încă mai am sânge de numărât.
ai mei stau, deja îngrijorați, în jurul meu.

doamne, nu mă pot număra până la capăt!

“numărarea sângelui este o boală, domnule”,
spune o asistentă frumoasă, frumoasă ca fuga
pe ascuns la joacă a unui copil. îmi pune furtunașe
sub piele, asistenta, în gură și-n nări.
“tensiunea scăzută, tristețea constantă, suspinul mărit.
stați liniștiți, domnule, deja am găsit locul
în care să vă pun rana desăvârșită”,

dorul

nici nu poate fi vorba să mai ies pe stradă
cu așa de multe mâini. ”s-au înmulțit smintelile
în el”, ar spune un practicant ortodox.

ah, și mâinile astea care nu încetează să-mi crească
în nări și-n urechi. alte mâini mi-au înmugurit sub
pleoape, ca niște ramuri albe de mesteacăn.
afurisite mâini, afurisit cap.

am întrebat în dreapta, în stânga, să mă caut la un doctor,
cumva, și am dat de un medic din anturajul timpului.

m-a consultat folosind fotografiile apei și gânguritul
porumbeilor. “nu, nu-i în regulă ca un om să foșnească”,
a spus doctorul.

trăiesc o neliniște vegetală,
un foșnet, un ceva urmat de o liniște urmată de un gol,
“o absență, zice doctorul, pe care îndepărtându-se,
de fapt, abia atunci o regreți.”

aha, ca atunci când mama a pus în viul meu mic
uneltele de murit și, ca să nu țin,
mi-a promis luna septembrie, după care tânjeam.

(Poeme din volumul “o zi pe care am locuit-o cândva”
publicat la Ed. Tracus Arte, București, 2020)

Alina Marieta

ION

DESLUȘIRE

Cui nu i-a ars
măcar o dată în viață
sufletul
nu o să înțeleagă
din ce se hrănește
flacăra lumânării
ce-și mistuie
până la capăt lumina.

Cu noaptea-n cap

S-a terminat toamna
norii mijesc, prind
in giulgiul lor o ninsoare.
e frig mamaie
nu te mai găsesc printre atâtea
morminte străine,
bate vântul și-mi pătrunde în oase.
Mă uit în jur să-ți văd numele scris
pe o cruce de lemn lăcuit
dar simt numai
cum orbecăie
și mă trag de șireturi,
la picioare,
trei căței născuți ieri,
ziua târzie de toamnă
când ai scăpat în sfârșit
de pe aici.

Măcar spune-mi, te rog,
te mai doare?

Alegație

Se spune că viața e complicată
că nu poți realiza lucruri,
dar dacă nu știi că nu poți
și le faci,
asta te înalță?!

Status

Orașul ăsta nu este al meu
eu doar vin și plec,
nu-s de pe aici
trăiesc în mine de la un timp încoace.
Mă port pe străzi
De parcă le-aș cunoaște
Și oamenii îmi plac,
Dar tot străini îmi sunt.
Clădiri imense
Ermetice și reci
Mă fac în lumina ochilor complice.

Și totuși
Orașul ăsta nu e al meu.

O coajă de banalitate

Stai plictisită în mansardă
te privesc când clipești
și mă legăn în amurgul genelor tale.

Timpul și ceasul mă duc
la capătul lumii,
Mai rămâi,
Ești atât de frumoasă!!

Păstrători de glie

Suntem unici.
Oare Pământul
Mai poate respira fără noi?

Alexandru Cazacu

Decupați din stampe mateine

Lumina în declin a serii de Octombrie
este o formă de salut
când ploaia șterge desenele de pe asfalt
ca pe niște decizii greșite și devenim
eleganți și nobili
decupați din stampe mateine
printr-un târâm nepieritor al izbânzilor muritoare
Nu departe cineva mângâie
puii de-o zi ai pisicii și luna apasă cu razele
ochii lor nedeschiși încă
iar cercurile arborilor s-au strâns
în toate pădurile lumii
Frigul este adus în ghiare de păsări
cuvioșia toamnei *en chair et en os*
e tot ce ne rămâne odată cu
odăile iluminate de fructele rămase
pe glaful hotelului măcinat
de nostalgiile unei provincii
când ajutorul din cărțile sapiențiale
nu mai vine și trecem printre ore
ca un șarpe prin tunelul pielii sale abandonate

Se transformă în cântec

Noaptea s-a tras peste oraș
ca o husă peste un violoncel
Gândurile din altă primăvară se întâlnesc
cu cele din primăvara de acum ce se transformă în cântec
Când stelele cad prin cutia milei
și cochiliile uscate ale melcilor rămân în urmă
ca niște pași pierduți
Continental este un imens amfiteatru
pentru povestea unor farisei
Stolurile pescărușilor ne arată
că oriunde am fi marea este aproape
Un buchet de frezii roșii cu tiv alb în petale
strâng mâinile copilăriei tale
Colțul de lună văruiește umbrele
Sigur o fată dormind acum o mie de ani ne-a visat
povestea și acest vis este
ca o imensa statuie de aer
prin care trecem
dar pe care nu o vom zări niciodată

Valeriu VALEGI

Poeme selectate din volumul *Nestinsele trăiri*

Aparența surâzătoare

Culorile nu se vor eclipsa
unele pe altele - e în toi
carnavalul deschis toamna trecută -
colțurile pline ochi
cu păianjeni somnoroși
ne vor mări fricile
gâtul mâinile picioarele
resimt dureros lipsa mișcărilor
cotidiene
se-mpart măști-totuși au sosit
în cantități insuficiente -
dincolo de aparența surâzătoare
cineva pregătește un festin
din animale sacrificate

nu-i prea devreme?

Rugă

Doamne
adună-mă
în averse de ploaie caldă
redă-mă
tainei de o clipă
redeșteaptă-mă
sub lamura suflării tale
mai pur
mai amplu
într-o viață viitoare

Doamne
al meu

Mugurii tomnatici

Excesiv de răsfățați
mugurii din toamnă
nu mai dau în floare
doar câteva respirații
și gata!
urcușul zilei îi consumă
peste măsură. mugurii
împinși în față
de mâini nevăzute și
glasuri din înaltul torid.
Mugurii tomnatici
picotesc mai mult
printre rafale de vânt

În toiul ploii

Într-o coastă vânăta de ploaie
să-ți ridici un adăpost
pentru gânduri pribege
trușelor litere
din croiala orizontului
nu le da frâu liber
în toiul ploii
golul atâtor porți
cântărește-l

Tăcere - opoziția nucului

Crezi vreo iotă din tăcerea nucului
în nemișcarea lui prelungită
când ramurile-i înstrăinează
crezi în opoziția nucului?

Revolta limitelor

Pentru revolta limitelor
trebuie să fim pregătiți
să ne antrenăm ziua și noaptea
țintele ne iau la ochi
prognostic rezervat
nu-i de ajuns vigilența
permanent se ia temperatura
nicio mască nu-i de prisos
din spate vin chiote de luptă
din față continente de indiferență
și-atunci ce-i mână

Nucile nu-s de dat

Nucile nu-s de dat dușmanilor.
de gustul lor să se bucure
doar papilele bunului vecin
care ți-a prezis mersul prin urzici
slăbiciuni pentru dogoarea înțelesului.
Cum se vor fi numit
înainte de marele potop
nici nu e nevoie să știi.
Și astfel cu umilă înțelegere
mai întorci o filă din contradictoria
istorie a supraviețuirii

Stare-nestare

Cât o vei mai duce
în transferul acesta de identități
de locuri prea puțin așezate
și cuvântul
mai greu decât fulgul de nea
și tristețea
care sfidează căderea unei frunze
cât se vor mai ține
în trena ta
suficient ca să nu-ți pierzi sufletul
înainte de marea despărțire?

Acumulezi
din treaptă în treaptă
energia clipelor care au mai rămas
capricios inegal instntaneu
precum mucegaiul de sub gutuie.

Cu ochii pe noi

Ne așteaptă marea
să ne dezmorească picioarele
în spumoasa-i respirație
-Nu știu nimic de pandemie-
ne așteaptă marea
cu același freamăt
de surugiu visând la epopei

numai să mișcăm un deget
că din turnul ei de veghe
ne va sări direct în brațe
cu mătăsosul-i zâmbet

de dragul ei
să ne încrucișăm pașii
cu răsăriturile și observatorul
luat de valuri

marea e cu ochii pe noi.

FIERBINȚI-TÂRG PE URMELE STRĂMOȘILOR

Știam că toți așteaptă de la mine o monografie. Eu însumi îmi doream acest lucru și am strâns tot ce mi-a picat în mână ca document despre Fierbinți, fără să iau însă taurul de coarne și să încep a scotoci metodic arhivele. Sunt, totuși, câteva mape cu informații care așteptau să fie prelucrate. O parte mică am utilizat în cărțile publicate între timp, iar altele stau la baza acestor pagini.

Catalogul strămoșilor

Răsfoiesc un bloc-notes mai vechi și găsesc diferite liste cu nume de persoane din arealul Fierbinților. Nume întâlnite în documente medievale (secolele XIV-XVIII), altele extrase din documentele referitoare la mișcarea lui Mircea Mălăieru sau răscoala din 1888, din tabelul embaticarilor fierbințeni (1924-25), din diverse alte surse. Eu însumi întocmisem în urmă cu ani buni ample liste cu numele locuitorilor satului Grecii de Jos în perioada 1950-2000. În privința surselor medievale, menționez faptul că două documente din 1627, când locuitorii satului Stănești, aflat pe Malul Roșu, solicită ajutor marelui vornic Jupan Papa Greceanu pentru stingerea neînțelegerilor ivite între ei cu prilejul cumpărării unor pământuri, conțin multe nume de persoane din satul amintit, dar și din localitățile vecine.

Reproducem mai întâi numele culese din documentele medievale, în paranteze fiind trecuți anii când au fost redactate aceste documente.

Săhat, Cazan (1520), Drăgușin, Ciocan (1576), Mitrea, Dobrotă, Dobrică, Bucșe, Stroe, Bratco, Belcea, Cârstea (1579), Brezoe, Mânjină, Burte, Ianiu, Moga, Vlad, Stanciu, Lăudat (1593-1596), Fiera, Necula, Pădure, Marco, Preda, Vlădaia, Fătul, Nenciul, Păruș, Gorgan, Mârzea, Lepădat, Crăciun, Albul (1596-1622), Nan, Finat, Tatu, Stoica, Neagu, Smârceanu, Vălescu, Costești, Dobri, Mușat, Necula, Ivan, Drăgilă, Grozea, Oancea, Drăgan, Vălsan, Tudor, Borcea (1627), Precup, Star-Stan, Nichifor, Pavel, Micu, Negri, Bebe, Burte, Gavriil, Minea (1645-1650).

Unele nume menționate în documentele vechi au ieșit treptat din uz (Săhat, Star-Stan, Bratco, Fiera, Păruș, Burte sau Finat). Aceeași soartă au avut-o și unele nume de femei, precum: Vlădaia, Neaga, Undra, Lăudătoaia sau Neacșa, Stana, Costandina, Arghira, Bălașa, Dumitrana, Polixenia Înalta. Un nume precum cel al Oprinei, fată „din casa” lui Mihai Viteazul, poate chiar o rudă de a lui, căreia domnul i-a cumpărat părți din satele Băicești (Fierbinții de Sus) și Bonțești (Fundul Danciului) și a căsătorit-o cu Marcu logofăt din Topoloveni (Fierbinții-Târg de azi), pare să fi fost folosit mai rar. Timp de două decenii, după moartea soțului, apriga Oprina din Topoloveni s-a luptat și a avut câștig de cauză, păstrându-și averea sa de zestre, revendicată pe nedrept de copiii din prima căsătorie a soțului decedat. Numele de Oprina îl reîntâlnim în arealul fierbințean abia în 1937, când la Fierbinții de Jos este menționată învățătoarea Anghel Oprina.

Lista embaticarilor din Fierbinți-Târg din anii imediat următoari Marii Uniri ne indică ocupațiile multora dintre ei: Tudorache Ionescu *Cismarul*, Nicolae Mihail *Croitorul*, Nae Petre *Pescarul*, Costache Preda *Cojocarul*, Neagu *Brutarul*. Dar în Târg își aveau locuințele-

atelier și alți meseriași: *sobar*, *tinichigiu*, *mecanic*, *lăcătuș*, *geamgiu*, *frizer*, *dogar*, *sifonar*, *băcan*, *fotograf*, *cofetar*, *piuar*, *pălărier*, *șepcar*...

În comună sau în Târg întâlnim și persoane cu nume străine (Spandonide, Iancovici, Ranetti, Filittis, Muma, Poll, Ostapiuc, N'Arici, Roth, Plescov, Bocov, Keleman, Chivorcheanu, Naberejnai, Boris, Barciuc, Martini).

Porecle

Porecla, cum aflăm din orice dicționar, nu este altceva decât încercarea de a spune totul despre cineva, totul în sensul de definitiv. Totul însă într-un cuvânt. Fantezie, ironie, spirit critic...

Mai ales în lumea satelor, unde oamenii se cunosc foarte bine între ei, există obiceiul

de a-și da porecle. În Grecii de Jos am auzit: Bogățelu, Brânzaru, Limbota, Ghirimez, Cocoșatu, Hău, Burghici, Fluierătoru, Ciulamete, Măcriș, Zurliu, Pișlea, Șușteru, Briceag, Broască, Mafoame, Birbirici, Puturosu, Cârță, Pufnea, Argatu, Macioc, Salam, Chiose, Irod, Țiparu, Tatanache, Coconelu, Cășu, Ologu, Damigeană, Hoțu, Conțolero, Gâlmosu, Cadea, Cerbu, Panduru, Șontropea (**Grecii de Jos**).

Dar nici la **Fierbinții de Sus** nu lipsesc porecele. Iată câteva: Leoacă, Bărzoii, Ciocârlan, Pitoacă, Țigănilă, Burtea, Farfasole, Zăblău, Copănică.

De-a dreptul uluitori sunt însă cei din **Fierbinții de Jos**: Bazauchi, Băliguță, Bolboacă, Bou, Bucă, Căcănăță, Beașă, Ismană, Jăgu, Plăvan, Vașpârț, Sgâriuță, Mecherez, Menghină, Cobză, Dăspuiatu, Piroșcă...

Cele mai multe fac aluzii la defecte fizice sau tare de comportare. Unele au fost moștenite de urmași și sunt purtate și în zilele noastre, chiar dacă cei de azi nu mai prezintă „defectele” înaintașilor.

Focul cel mare, de-au ars Grecii...

Și azi mai auzi pe câte unul rostind aceste cuvinte. Eu știu bine ce vrea să spună omul acela. Îmi amintesc cum s-a iscat totul. Florea Chioveanu locuia în capătul vestic al satului. Scosese cănepa de la topit și o întinsese pe gard, la uscat. Gardul era din grădele, cu streășină bogată. Cănepa stătea acolo de câteva zile, așteptând să fie melițată.

În ziua aceea, s-a copt pâine în cuptor și cărpa cu care s-a scuturat cenușa de pe pâini a fost aruncată ca de obicei pe streășina gardului. Vreo boabă neglijabilă de jar se lipise de cărpă și aceasta a venit în contact cu cănepa uscată și... Flacăra a fost observată târziu, când vântul care se întetise între timp luase în zbor foloștoace de căneapă în flăcări și aprinsese casa vecinului.

A fost părjolită aproape o treime din sat. Era în mijlocul zilei, lumea plecată la câmp, iar bătrânii și copiii rămași acasă nu puteau face nimic. Au ars case, cotețe cu

păsări, animale închise în grajduri, pomii de prin curți. Cele 20 de mașini de pompieri din Ploiești și Urziceni au mai putut doar să stingă mormanele de tăciuni, pentru a limita sinistrul. Focul s-a propagat pe marginea sud-vestică a satului, așa cum îl mănaseră rafalele de vânt. Salcâmiile din curțile oamenilor arseseră ca niște torțe, aruncând spre cer pâlcuri de sulite negre, exact ca în gravurile cu țepele lui Vlad Țepeș. Această imagine mi-a apărut în somn multă vreme.

Atunci a intrat în vocabularul meu un cuvânt nou – *sinistrați* - așa le spuneau niște tipi veniți de la București celor carora le arseseră casele și gospodăriile. S-a întocmit un tabel și fiecare sinistrat a primit o sumă de 5.000 de lei, suficienți, atunci, să-și cumpere cărămida, țigla și lemnăria trebuitoare pentru reclădirea caselor. Pare ciudat, dar acea zi nenorocită a marcat o importantă „schimbare la față” a satului, casele refăcute fiind mult mai spațioase și învelite toate cu țiglă sau tablă, iar pereții realizați din cărămidă.

Fotograme

Era în iarna aceea din 1954, cu troiene de zăpadă cât Carpații. Cursurile școlare au fost întrerupte câteva zile bune, în așteptarea dezapezirii căilor de acces. Cei aproape 3 kilometri de șosea arătau ca un șanț uriaș. Ger năpraznic. Oamenii păreau un fel de năluci înfoliate în straie cât mai groase. Pe la vechea primărie, în fața mea, a apărut un om de pe alte târâmurii. Purta pantaloni scurți și o haină mai lunguță dintr-un material de casă alb, capul descoperit, iar în picioarele goale nu avea decât niște sandale. Pășea energic și fără grabă la câțiva metri în fața mea, iar eu rămăsesem cu gura căscată auzind cum scârțâia zăpada sub tălpile sale. Petrică Ioniță, colegul meu de bancă, băiatul lui Costică Borănescu sau Adventistul, croitor priceput, cu atelier în răscrucea Târgului, mi-a spus că tipul ăla ar fi un italian, **Narici**, pripășit prin Fierbinți în urma unei aventuri amoroase. Și alții vor fi fost uimiți ca și mine văzându-l umblând așa dezbrăcat prin gerul năpraznic al acelei ierni, dar știau probabil că făcea parte din tagma celor antrenați să reziste unor astfel de încercări.

Profesorul Nicolae Constantinescu mi-a atras atenția asupra grafiei corecte a numelui acestuia (N'Arici), precizându-mi că era găzduit de doamna Lucreția Prunescu, proprietara unei mari livezi de pruni. Ea îi vânduse lui Plescov loc și acesta își construisese casă și cabinet dentar, care a funcționat ani buni. Casa Plescov, ca și cea a doamnei Prunescu, există și azi.

În câteva rânduri, Dorin Pencu mi-a spus că N'Arici al nostru ar fi fost un italian care a lucrat ani buni la Opera Română ca pianist co-repetitor și se îndrăgostise lulea de Doamna Prunescu, uitând să se mai întoarcă în patria lui.

Și tot în iarna aceea, în răspântia din centrul Târgului, în fața frizeriei din casa Spandonide, am văzut o altă ciudățenie umană a Fierbinților de altă dată: **Bolete**. Nu-i cunosc biografia reală, pot spune însă cum arăta atunci când l-am văzut eu. Cam un metru șaptezeci înălțime, înfolit în diverse corcoate și pe deasupra cu un fost raglan din stofă de păr de cămilă, legat la mijloc cu un ștreang din coajă de tei. Mi-au rămas în minte opincile sale enorme, confecționate din cauciucul unei roți de

automobil, în care pusese paie și apoi își vârâse picioarele înfășurate în obiele... Trăia retras într-un bordei pe Malul Roșu, căruia, din această pricină, lumea acum îi spunea locului Malul lui Bolete.

Ionel al lui Moșu

Soțul unei surori de-a mătușii mele, Stanca, locuia în Satul Nou. Băiat sărac, dar foarte harnic și ambițios, avea gospodărie bine pusă la punct. Cânta foarte frumos. Cam arțăgos și pus pe hartă, ceea ce nu prea plăcea multora.

Eram student. Într-una din zile, stam pe peronul gării din Fierbinți, așteptând trenul de București. M-am trezit cu el lângă mine:

– Noroc, nepoate, ce mai zici, cum merge școala?...

Dintr-una într-alta mi-a zis că a scris o istorie satirică în versuri a CAP-ului din Fierbinți. Trenul avea întârziere și, să treacă timpul mai ușor, o jumătate de oră i-a turuit gura, iar eu eram pur și simplu uluit...

– Dacă află ăia ce spui tu despre ei, dai de dracul...

– Păi nu le-am citit?! , știu, dă-i dracu... Asta e așa, ca să antrenez talentul cu care m-a înzestrat natura... Cu ăia de la CAP am rezolvat-o de mult, fură ei, fur și eu, ei cu carul, eu cu centura.

Văzând mirarea mea, mi-a explicat cu tact cum își confecționase o centură cu vreo zece lăcașe pentru ștuleții de porumb. Când se apropia culesul porumbului, în fiecare dimineață, la 6, încăleca bicicleta și se aprovizionă cu „cartușe” de prin lanurile colectivei. Repeta figura de două-trei ori pe zi... Numai că, până la urmă, tot dăduse de bucluc: „Cu timpul, mi-am cam betegit mijlocul. Ca să fie camuflată ca lumea centura, o puneam direct pe piele și-apoi bluza de la salopetă. Dimineața, ștuleții erau cam reci și m-am ales cu un reumatism de șale de toată frumusețea...”

La bătrânețe, Ionel al lui Moșu se cam țicnise probabil; nu mai țin minte cine mi-a povestit că intrase într-o sectă și ăia îl îmbrăcaseră într-o cămașă lungă și-l botezaseră direct în Ialomița, marcând, astfel, divorțul său de ortodoxie și adoptarea noii credințe...

Nea Ionel Bocikoi

Prin 1955-56, Ionel ăsta, al cărui nume de familie nu știu cum se scrie corect, a sosit la Fierbinți ca șef al frizeriei ce funcționa în casele Spandonide din răspântia târgului. Un tip bondoc, cu accent de minoritar și dificultăți respiratorii. Avea doi lucrători și vreo trei ucenici, dar frizeria devenise repede, după sosirea lui, un fel de „fierăria lui Iocan”. Se comenta, se discuta, nea Ionel îi ținea pe toți cu urechile ciulite. Nu exista om mai umblat, mai a toate-știutor ca el. În realitate, era un mare mincinos.

Eram de față când povestea despre prietenia lui cu Gheorghiu-Dej, cu care, zicea el, fusese vecin de celulă la Doftana, despre vizita secretă la Moscova, împreună cu același Gheorghiu-Dej. „Să fi fost ora 2 noaptea. Cineva bătea la ușă s-o spargă, înțelegeți dumneata. Mă scol buimac, deschid și dă năvală peste mine șoferul lui Dej. Mi-a zis să pun repede hainele pe mine, că mă așteaptă Tovul. Puteam să zic nu? Dej, cum mă vede, tabără pe mine. Greu te mai miști, domnule. Stalin vrea să ne vadă, vrea să ne consulte într-o problemă...”

Adrian Bucurescu

Ziua cea de taină

Veneau, mare, pe valuri vârgate,
Viezuri roșii vâslind cu spor.
Suspinau trestiiile vinovate,
Sălciile se tânguiau în cor.

Soarele, sub căciula brumată,
Tare se albise la față.
Cum să ne ferim de Cel-din-Baltă
Nimeni pe noi nu ne învață.

Parcă nu mai era niciun om
Să-mi întindă și mie o mână.
Cum să te lupți cu marele somn,
Care spre alt tărâm te mână?

Din pământ zvâcneau pui de arici
Cu iarba-fiarelor în bot.
O neliniște picura pe prichici.
Moartea trecea râul înot.

Ostenit, Dumnezeu adormise
Cu capul pe o cruce de sânge.
De spaimă, tot Raiul încremenise.
Nu plânge, Raiule, nu plânge!

Domnul, în marea milă a Lui,
Nu te va uita nici în vis...
Doamne, nimănui să nu-i spui
De ce toate astea le-am scris!

Semne de ploaie

Vino pe câmpul reavăn,
Când înfloresc macii,
Măceșii, ciocul-berzei și drăgaicele!
În urma Caloianului
Rouă a picurat
Și ierburi de leac au răsărit.
O, Bărăgane, te-or fi zugrăvit
Meșteri în icoane pe sticlă
Ori chiar un înger te-a încondeiat.
După priveghiul privighetoarei
Cucul descântă deasupra morii.
Semne de ploaie se-arată.
Un șir de melci trece calea ferată.

Noaptea de Sânziene

Frunză verde, frunză de salcâm,
Ce se aude bocănind pe drum?

Genunchiul zilei s-a înclinat a rugă.
Tot iazul seceta vrea să îl sugă.

Toaca de vecernie a tăcut acum.
Cai fără vizitiu trag pe drum

O căruță plină de melancolie...
Ce o fi și cu această solie?

Cenușa fină a verii coboară
În lutul din care va zvâcni iară.

Dar, până atunci, căruța cu melancolie
Trece agale, lăsând urme în glie,

Lăsând urme în inimi și sânge.
Un cap de idol în pământ plânge.

Sub cupola Poeziei

de Marina Cușa

Mă aflu cu onoare printre cei puțini aleși, cărora poetul, criticul, romancierul Ion Roșioru le-a dat șansa de a-i citi noul volum de versuri *Sub cupola unei lacrimi*, aflat încă sub tipar la prestigioasa editură Ex Ponto. Am primit cartea cu presentimentul unui regal artistic, devenit la scurt timp o certitudine.

În cele două sute de pagini, *Sub cupola unei lacrimi* conține minunate poezii de dragoste, domeniu în care Ion Roșioru a reperat impresionante victorii estetice și în trecut. Spațiul imaginar reface piesă cu piesă un întreg roman de iubire, din care nu lipsesc dorul, așteptarea, întâlnirea, visul tulburător, gelozia, epistola, tăcerea și mai ales bucuria regăsită a intimității, pe care poetul se pricepe să o evoce ca nimeni altul. În prezența iubitei, eul liric, în opoziție cu alți mari omologi, se manifestă liber și plinar, străin oricărui inhibiții, într-unele din cele mai reușite și personale versuri, din care exemplificăm: „Mai pune doi butuci în sobă și hai să stăm alături goi/ În chilioara mea în care mireasma de gutui e-n toi!! Căușul palmei să mi-l umple de-a valma sâniilor tăi rotunzi/ Și-n lava sângelui albastru, prințesa mea, să mă scufunzi! // Din când în când, cu vinul roșu din căni de lut să dăm noroc,/ Să ne-mbătăm de noi, iubito, să nu ne mai trezim deloc!! Oglinda numai să ne-absoarbă în ochiul ei pe veci închis:// Să nu mai evadăm din toamnă, să nu mai evadăm din vis”. (p.41)

Însă chiar dacă instanța feminină a cărții este o prezență fizică tulburătoare, lectura atentă sesizează unele aluzii la natura ei părelnică, de ideal rămas etern „sub cupola unei lacrimi”, după cum spune și titlul lucrării. Mai mult decât o femeie, Iubita evocată este o idee, un prag al transcenderii, poate însăși Poezia, fără de care eul vorbitor nu-și legitimează destinul. Așa încât, toate poemele cărții pot fi descifrate și drept piese „ars poetica”, instantanee dintr-o lungă căutare de sine prin arta cuvântului, în care triumful presupune cu necesitate lacrima, după cum bine am învățat din legenda meșterului Manole.

Cititorul acestei cărți se va simți bucuros și împlinit, textul oferindu-i ce are el nevoie. Și aceasta pentru că Ion Roșioru scrie o poezie „cu gust”, „cu miros”, „cu văz”, cu nuci, gutui, otavă, pomii din grădină, cântecul păsărilor. Cadrul (semi)rural ne potolește foamea de natură, din lumea noastră tot mai abstractă și mai tehnicizată.

Având o cultură poetică dintre cele mai sofisticate, Ion Roșioru alege să se plaseze într-un „neotraditionalism” ce-și află rădăcinile în creația lui Coșbuc și Goga. Perspectiva de ansamblu asupra vieții duce în mod firesc la o seninătate comprehensivă, iar marile dureri se dizolvă în cânt. Poetul este Orfeu în căutarea lui Euridice-Poezia, cea care „Acoperă totul, crede totul, nădărduește totul, suferă totul...” Sunetul lacrimii se stinge în muzica egală a elidelor, într-o frazare poetică impecabilă.

Sigiliul Protoieriei Țândărei (1946)

Laurențiu-Ștefan Szemkovics

La Arhivele Naționale Istorice Centrale, pe un document emis la 3 martie 1946, se află imprimat, cu cerneală purpurie, de nouă ori, un sigiliu care aparține Protoieriei Circumscripției a II-a Țândărei, jud. Ialomița. Atunci, județul Ialomița era sub jurisdicția Episcopiei Constanța. Sigiliul rotund (33 mm) are în emblemă stema mică a României de la 1921 care, conform art. 2 din *Legea pentru fixarea stemei Regatului României, întregit cu țările surori unite* (publicată în „Monitorul Oficial” nr. 92 din 29 iulie 1921), se întrebuiința „pe sigile și stampile oficiale”.

Stema amintită mai înainte, ilizibilă pe alocuri în cazul de față, cuprinde un scut dreptunghiular, cu talpa în ogivă, încărcat cu o acvilă purtând coroană pe cap, redată din față, cu aripile deschise și zborul în jos, cu capul spre aripa dreaptă, ținând în cioc o cruce, iar în gheare o spadă și un sceptor. Pasărea are pe piept un scut, sfertuit, cu insițiune, cuprinzând în cartierul 1 acvila cruciată flancată de soare și de semilună (stema heraldică a Țării Românești), în 2 un cap de bour, redat din față, cu stea între coarne (stema heraldică a Moldovei), în 3 un pod cu două deschideri boltite din care iese un leu (stema Banatului cu vechiul Banat românesc al Severinului), în 4 o fascie din care iese, în partea de sus, o acvilă, iar în partea de jos figurând șapte turnuri de cetate, dispuse 4:3 (stema Transilvaniei cu părțile Maramureșului și Crișanei); în insițiune fiind doi delfini afrontați (armele Dobrogei). Peste tot, armele Casei de Hohenzollern: scut scartelat, cu argint (în cartierele 1 și 4) și negru (în cartierele 2 și 3). Scutul mare este timbrat de coroana de oțel a României.

În exergă, mărginită de două cercuri liniare la exterior, legenda: * ROMÂNIA * Protoeria Circ. II Țândărei-Ialomița.

Planșa stemei mici de la 1921 (pe care o reproducem mai jos) se află, de asemenea, la Arhivele Naționale Istorice Centrale (*Comisia Consultativă Heraldică*, dosar nr. 3).

Afrontare = plasarea față în față a două personaje, animale, păsări sau obiecte.

Argintul = metal folosit la compunerea stemelor, reprezentat convențional prin câmp alb sau suprafață liberă.

Arme = ansamblul elementelor care compun o stemă.

Cartier = fiecare din compartimentele în care a fost împărțită suprafața scutului.

Emblemă = reprezentarea gravată pe suprafața unui sigiliu.

Exergă = spațiul de la marginea câmpului sigilar, de obicei cuprins între două sau mai multe cercuri, în care se gravează textul legendei.

Insițiune = partițiune în partea de jos a scutului, realizată prin două linii convexe care se unesc spre centrul scutului, în formă de „triunghi”.

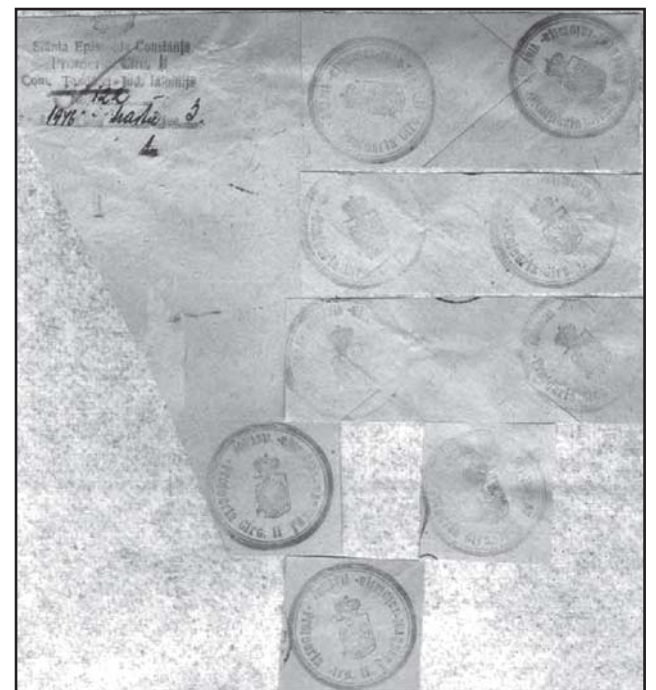
Legendă = textul scris, de obicei, la marginea spațiului sigilar.

Negru = culoare utilizată la alcătuirea stemelor, reprezentată convențional prin linii orizontale suprapuse de linii verticale.

Scartelat (sfertuit) = suprafața împărțită în patru cartiere printr-o linie orizontală și una verticală.

Scut peste tot = scut de dimensiuni mai mici plasat în centrul altui scut.

Definițiile termenilor au fost preluate din *Dicționar al științelor speciale ale istoriei. Arhivistică, cronologie, diplomatică, genealogie, heraldică, paleografie, sigilografie*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1982.

Sigiliul Protoieriei Circumscripției a II-a Țândărei imprimat, de nouă ori, pe documentul din 3 martie 1946.

Sigiliul Protoieriei Circumscripției a II-a Țândărei (1946).

Stema mică a României de la 1921 (variante color).

Damian STĂNOIU, modernitate și actualitate:

FURTUNĂ ÎN IAD

(II)

(urmărire din numărul trecut)

În schița *Așa e lumea*, unui moșneag îi moare baba, cu care se înțelegea de minune, dat lumea îl consolează cu sfatul că-și poate găsi alta. Când îi moare și vaca, nimeni nu se înghesuie să-i dea vreun ajutor. Finalul: „*Așa e omul: dacă nu-l costă nimic, te ajută bucuros cu sfaturi; dar îndată ce va trebui să dea vreun gologan sau un capăt de ață, n-aude și nu vede...*” În *Calea de mijloc*, protagoniști sunt doi prieteni care atât de bine se înțelegeau, încât „*părea că în trupurile lor sălășluiește un singur suflet*”. Într-un singur lucru nu se înțelegeau: unuia îi plăcea muntele, „*să se cațere sus ca o pisică*”, iar celălalt nu voia să vadă muntele decât de la poale. Ajunși la Sinaia, unul în costum de stradă, celălalt în costum de alpinist, se întâlnesc seara, după ce-și făcuseră traseul. Primul, buhăit de nemișcare, „*a mai adăugat o jumătate de kil de osânză*”, celălalt pare ca un sclav eliberat din ladul unei galere, murdar peste tot, cu obraji zgâriați, „*cu picioare de împrumut*”, cu nasul sângerând. Primul suferă de obezitate, celălalt nu mai are nici un os nevătămat. Morala din final: „*Calea de mijloc: nici prea-prea, nici foarte-foarte...*”

Plină de miez este și schița *Ordonanța* care debutează cu un dialog socratic între o ordonanță și stăpâna acestuia, „*conița căpitanului*”. Ordonanța se străduiește să ascundă faptul că din cumpărături lipsesc 10 ouă și conița îl cercetează: „*Dar cu ouăle ce s-a întâmplat?*” „*Care ouă, coniță?*” „*Nu face pe idiotul, căci iei bătaie și faci și închisoare. Mai bine spune cinstit: uite, coniță, le-am mâncat, ori le-am spart, vă rog să mă iertați*”. „*Iertați-mă, coniță, dar nici nu le-am spart, nici nu le-am mâncat...*” „*Atunci le-ai vândut, ca să te cinstiți cu bucătăreasa avocatului...*” „*Coniță, să mă bată Dumnezeu dacă...*” „*Idiotule! Am să-l rog pe domnul căpitan să te trimită înapoi la regiment: Să faci instrucție până te-o găsi Aghiură!*” Finalul: „*Pentru zece ouă, coniță?*” A fost nevoie de o strategie de două pagini ca să-l determine să recunoască, dar el n-a recunoscut, cu naivitate și candoare, decât pe jumătate... Firea șireată a țaranului...

La cercul de recrutare se produce o mare încurcătură între recruți, are nu înțelegeau rostul exprimării unui plutonier care le tot striga „*contingentul lui 1919 inclusiv*” și al lui „*contingentul 1938 inclusiv*”, deși acesta se tot căznea să le tot repete, ca să înțeleagă, fără să-i dea prin cap să le explice ce înseamnă „*inclusiv*”. Vine altul și mai „deștept” și introduce neologismul „*exclusiv*”, care produce și mai mare derută, mai ales că îl corectează drastic: „*Nu știi românește, boule?*” Aluzie fină nu la incultura țaranilor recruți, ci la prostia plutonierilor...

În ciclul *Monahale*, schița *Armistițiu* este o parabolă – justificarea la calea de mijloc a credinței, pornind de la sfaturile cuviosului Pimen cel Mare: „*Călugărul să umble pe calea de mijloc. Aceasta este*

calea cea mai lesnicioasă, pentru că nici Diavolul nu se va îndârji prea mult asupra lui, nici Dumnezeu nu se va supăra peste măsură” Finalul: „*Și așa a izbutit monahismul să străbată 16 veacuri și încă să se mențină în vigoare.*”

În schița *Există dracu?*, cuviosul călugăr Terapont se îndoiește de existența diavolului și cere sfatul cuviosului Flavian, „*mai în vârstă, mai priceput în tâlcuirea scripturilor*”. Se sfădesc atât de tare, cu argumente și contraargumente, încât, un alt duhovnic, auzind voci ridicate și zgomote de bătaie, pătrunde la ei în chilie tocmai când erau pe punctul să se încaiere și izbutește să-i potolească. Finalul: „*Hei, Terapont, te-ai convins acum că există dracu? E în stare să facă două jivine sălbătice din doi călugări care nici vierme, nici șoarece nu mai lovise în viața lor!*”

Romancierul și Poetul din ciclul *Parnasienei* pun în prim-plan eterna problemă a raporturilor dintre realitate și ficțiune în opera de artă și a raporturilor dintre scriitor și societate: „*Ignorat și neînțeles, poetul stă deoparte și privește de la înălțimea purității sale sufletești această comedie a porcăriei umane, fără să condamne, dar și fără să știrbească vreo iotă din fortăreața convingerilor sale intime despre viață și despre a ei trăire.*” La un librar se duce unul și comandă nu mai puțin de trei metri liniari de cărți, de orice-o fi, căci și-a făcut casă nouă și vrea să afle musafirii că are și cărți. Desigur că librarul i le livrează și se bucură: „*De-ar fi să apară în fiecare zi un astfel de client, interminabila criză a cărții literare s-ar rezolva*”. Romancierul (desigur prin persoana autorului) îl contrazice: „*Chestiunea trebuie privită din punct de vedere cultural, iar nu numai de la vedere material...*”

Problema încrederii între creditori și debitori este pusă în schița *Inimă păcătoasă*, unde „*fratele Grigorie*” este îmbrobodit cu vorbe bine meșteșugite de către debitor până ce îl convinge nu numai să-l amâne cu datoria, ba îl mai și împrumută cu încă cinci sute de lei. Finalul aparține ipocritului: „*N-am să dorm până nu îți voi da înapoi!*” Scriitorul notează aluziv avertismentul „*Bucurați-vă și vă veseliți, căci plata voastră se va face în ceruri!*” Pentru cititor rămâne totuși enigma ne dezlegată: Cine are „*inimă păcătoasă*: debitorul, ori creditorul?

Cei doi prieteni din tinerete, Vasile și Radu, din schița *Revedere* se întâlnesc, bun prilej pentru Radu de a-și etala ascensiunea în societate și bogăția: „*Am o soție frumoasă și cuminte, am doi băieți sănătoși și deștepți, am două corpuri de case ca două palate. Am și o sforicică de moșie în cel mai fertil loc al Ialomiței; cu avocatura am făcut treabă frumoasă, consoarta e profesoară la liceu, iar unchiul de la Ploiești e pe cale să...*” Celălalt, Vasile, are o situație materială modestă. A ajuns doar

funcționar la stat, cu galoane de șef de serviciu de clasa a II-a. S-a căsătorit din dragoste, a luat-o de pe băncile liceului, socrul – pensionar. Radu îi propune să-i facă o vizită, dar soția lui Vasile este însă ținută pe patul unui sanatoriu de tuberculoși. Vasile trage concluzia: „*Așa e viața. Ce folos că am acolo două cocioabe de case, căci pe amândouă le-a făcut cutremurul harcea-parcea. Ce folos că am acolo o sforicică de moșie, că de șase ani e mereu secetă; că avocatura nu mai merge, iar leașa soției de-abia îi ajunge pentru poker. Și nici cu sănătatea nu mă pot lăuda. Și-s plin de datorii! Vai de viață!*” Finalul: „*La revedere, dragul meu, regret că ești așa de necăjit!*”

În ciclul *Bogați și săraci*, Călin are sănătate, ambiție, voie bună, poftă, dar n-are bani. Din contră, Ceauș este „*burduf de bani*”, dar n-are sănătate, este „*căptușit de boli*”. La un moment dat, apare propunerea: „*Dacă ar fi cu puțință să facem schimb?*” Călin oftează lung și intră într-o bodegă. Ceauș oftează și mai lung și intră într-o farmacie... Final: „*Nihil est omni parte beatum*”. Alt sărac, Ilie Bănuș, se păcălește pe sine, renunțând la cele mai mărunte dorințe, doar de-o economisi, ca să poată juca la poker, cu gând ca acolo să dea lovitură... După ce-și face fel și fel de calcule de unde să mai economisească, strigă fericit la soție: „*Mario, m-am învățat de 800 de lei!*” Niță Mateescu, „*slujbaș cu venituri fixe*”, calcă în gura lăcomiei când, intrând într-un restaurant, „*simte în stomac o înjunghietură și în gură un hârdău de salivă*”, așa că își comandă două porții de fripturi, „*să-și liniștească pofticiosul pântec*”. Finalul: „*Vreme de o lună, calendarul lui s-a scurs fără sărbători.*”

O călătorie prin meandrele sufletului feminin îi propune Damian Stănoiu cititorului în ciclul *Eva*, unde acesta descoperă ipocrizie cât cuprinde, clevetire din plin, dar și multă prostie.. Una dintre eroine constată: „*Mai este nevoie de un specialist, ca să mă conving că m-am tâmpit de-a binelea?*”

Cele 14 schițe din ciclul *Asortate* au o problematică diversă, multe dintre ele pun probleme morale, de viață civilizată: atmosfera dintr-o sală de cinematograf, o ghicitoare crede și ea în descântecele ei, atmosfera dintr-un adăpost antiaerian, unde „*locatarii – trei bărbați și patru femei, fac planuri războinice*”; portretul unui bărbier: „*un fel de ziar nescris, deci necenzurat – care furnizează clienților, agitându-și mâinile, cu briciul la beregată, tot ce aude de la alți clienți, de pe stradă, din bodegă, de la nevastă-sa, și ea coafeză sau manichiuristă*”; relația dintre un director „*amabil*” în promisiuni, dar zgârcit în realitate cu subalternii săi; răzbunarea unui gazetar pe un ministru care refuzase să-l împrumute cu bani; superficialitatea în informații a unor elevi de liceu; negustorii maniaci care înșală din obișnuință la cântar; atmosfera dintr-un tramvai

Titu DAMIAN

supraaglomerat, transformată într-o familie ad-hoc; ancheta originală a unui inspector la un primar din Vrancea și a unui șef de post de jandarmi; preotul de țară care uitase între timp bruma de cultură teologică acumulată.

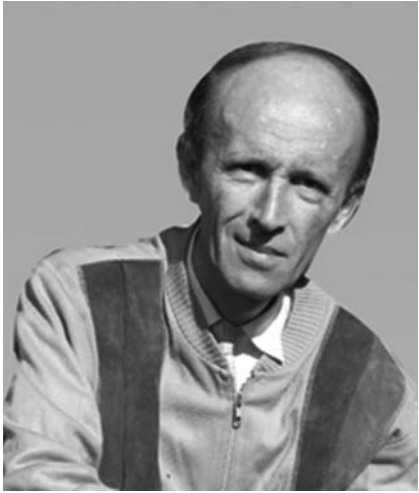
Ultima schiță din acest ciclu abordează teoretic problema raporturilor legale dintre proprietari și chiriași. Schiță numai bună de atașat în finalul romanului *Camere mobilate*.

Extrem de diverse ca problematică, dar unitare ca stil, reprezentând o bogată tipologie umană, cele 62 de schițe ale acestui volum au un numitor comun: toate pun în prim-plan componenta morală, indiferent ce subiect ar aborda sau la tip de personaj s-ar opri scriitorul să creioneze. Permanent are în vedere faptul că defectele umane (ipocrizia, snobismul, prefăcătoria, clevetirea, prostia, naivitatea, patima, minciuna) se pot îndrepta și aceasta o face extrem de discret, folosind ca metodă comicul în cele patru situații ale sale (de situație, de caracter, de moravuri, de limbaj), prin forma sa cea mai firească și convenabilă scriitorului, umorul, „*un umor jovial cu accente satirice, accentuând latura duioasă și caricaturală a oamenilor*” (Ion Nistor, Prefața). Este un umor blând, însoțit de ironie, de amărăciune și de compasiune, care abia te fac să zâmbești, mai mult să meditezi la condiția umană. Majoritatea personajelor sunt autentice, sunt recrutate dintre cei mărunți, dar cu defecte morale ce pot fi îndreptate (micul burghez, călugărul, snobul, mitocanul, țaranul, femeia cicălitoare, împătimitul la jocurile de noroc). Toți au un numitor comun. Sunt niște maniaci atinși de obsesii, dar maniaci inofensivi. În aceasta stă dominantă psihologică a tuturor schițelor: nu le condamnă mania, dar atrage atenția cititorului asupra acestui defect care poate avea mari consecințe în viață, cum se întâmplă în întâmplările povestite. Întâmplările sunt de cele mai multe ori, banale, dar consecințele sunt devastatoare.

Totuși, sub raport artistic, situațiile comice au mereu efecte umoristice și ironice care dau savoare textelor. Dacă ar fi să contragem într-un singur cuvânt calitatea esențială a stilului, acesta ar fi savoarea, fie că o descoperi într-o narațiune cu suculență de limbaj, într-un dialog jovial sau într-un fin și scurt portret, toate conducând la autenticitate, transferându-le direct în contemporaneitatea noastră, putând fi receptate cu aceeași savoare ca și în anul de grație 1942. Aceste schițe se situează pe linia schițelor caragialiene, reprezentând un fenomen de continuitate în literatura română.

Titu DAMIAN

**DANIEL
MARIAN**

*

Îți deblochez altă trambulină
că pe asta care-a fost ai blocat-o
du-te la doșpe fără un sfert după unu
adu hârlețul și n-avem altă treabă
decât să săpăm consecvent și ilustru
zise Dumnezeu tare grăbit la pomană.

*

acum că s-a făcut o liniște botanică
cu o pală de vânt
cu un fărâit de greieri
cu un gram în plus de nebunie
destrăbălează-te ființă
ieși să cauți cer și iarbă
uitând de vestejirea
sorții care blestemă într-una
vezi fanta aceea îngustă
pe unde intră hipnotic
ultima fărâamă de soare
ține-te bine de ea cu dinții

iubesc femeile care înșală
amarnic-măcar știu ce vor
femeile sirenă adică femeile pește
ce sparg visuri de fărâ după ce
le înecă în valuri fără urme de regret

iubesc femeile ce nu dau socoteală
lui Neptun iar pe Cupidon îl
consideră un tâmpit ce tot
trage cu arcul într-un poligon
cu statui și sperietori de ciori

iubesc femeile care se iubesc pe ele
sau nu știu ce-i aia iubire doar
dragostea preț de cinci minute
în poarta casei pe scări sau în lift
frumos e că toate femeile astea
pe rând și deodată mă iubesc pe mine

*

Inventez tinereți deosebite
Prin subsoluri și prin mansarde
Nebune și necuminți-chiar
Îmi adun ani de pensie pe unde
Sigur sfinții au trebăluit vreodată
În căutarea unei singure izbăviri
Puși de Dumnezeu să adune
Păcatele pe fărâș pentru ca El
Să aibă ce ierta la plictiseală

Stefan Markovski

(Macedonia de Nord)

Stefan Markovski s-a născut în Gevgelija în 1990. Scriitorul și filozoful macedonean contemporan este absolvent al Departamentului de Literatură Generală și Comparată și al Institutului de Filosofie de la Universitatea "Sf. Chiril și Metodiu" din Skopje.

Deține un masterat la Facultatea de Arte Dramatice - Scenariu de film și TV.

Este autor al mai multor cărți din diferite genuri și domenii: romane, nuvele, volume de poezie, o piesă de teatru, cărți din domeniul filosofiei și psihologiei, etc.

A câștigat premii literare macedonene și străine. Este membru al Asociației Scriitorilor din Macedonia, Centrului macedonean al Institutului Internațional de Teatru, Platformei Europene de Poezie *Versopolis* și al altor asociații. Este redactor-șef al revistei literare *Sovremenost* (Modernitate) și editor al colecțiilor de poezie *Metricki caravan* (Caravana metrică).

Unele dintre lucrările sale au fost traduse în mai multe limbi, iar traduceri în engleză ale romanelor *Anatomia Bondarului* și *Scrisori Eretice*, seria de nuvele *Faust aleargă cercul plebeian* și selecția de poezie *Țara Promisă* sunt disponibile pe mai multe platforme literare precum Amazon, Barnes and Noble, Vivlio, Apple Books, Smashwords, Kobo și altele.

Lumina în venele noastre

Substanțele interzise din versuri te apropie de Isus
te trag de artere către cer
mai repede ca tăcerea sub bolta Revelației
cu gropi mari cât timpul de care Google are nevoie pentru a șopti
Your search did not match any documents
și ochii cășcați din șocul
că există încă gropi care îți permit să intri în
algoritmul care știe totul
știe chiar și despre
adiția ta
să-i găsești
erorile

Silvia BITERE

ESTE O LUME A PĂPĂDIILOR

când mă ascund în fericire am sentimentul
că de acolo începe de fapt tristețea lucrurilor în sine
că nu mai poți fi găsit atât de ușor
și o parte din semenii noștri se pierd în timp
este o lume a păpădiilor după care alergi până la epuizare
cu bărci legate de mal pentru decor
și mult roșu pentru cortină

TRECI PESTE

în nopțile cu lună plină treci peste
cuiburi de cucii în care locuiesc visele oamenilor mari

am uitat lumina aprinsă
când am plecat de acasă spre serviciu
bine treci peste

a fâlfăit un fel de aripă de jos în sus prin trupul meu
izbindu-l de pereți pe micul sfânt
bine treci peste

părinții celui mai bun prieten au decedat acum un ceas
într-un accident cumplit petrecut pe autostrada soarelui
bine treci peste
soarele era deasupra lor frumos dospind pe caldarâm
într-o baie de sânge
bine treci peste
au rămas ceștile lor de cafea pe balcon

DIN PANA MEA DE POET

cu pana mea de poet
cu inima asta avară după frumusețe
cu părul meu când scurt când lung
trec peste lume răsând frenetic
ca o nebună alungată direct din sânge
și cumva m-ați văzut voi deochiată sau întoarsă de la sân
ca să mă puteți iubi așa liberă
ca pe un poet ridicat din piatră și nu din carne
v-ați întrebat cu tristul vostru gând
câte suflete încap într-o harpă
nu vă spun că nu
nu dau din sfera mea nimănui nicio culoare
cunosc doar aerul care-mi străbate pieptul
când sunt inundată în roșu imperial
când trupul ia forma cupei de șampanie
pe care o beau la masă cu voi
în fiecare pavilion de gardă

Cultura "Cancer"

sau

Neînfricarea lui Kit Marlowe

Moartea lui Keith Marlowe

Mereu

Mi s-a părut mai tristă decât plecarea lui Hero și Leander

Din această realitate nerimată

La fel de mult, și mai obscură

Și oarbă la reguli.

Ateismul lui Kit Marlowe

Umed de sângele intelectualilor perioadei elizabetane

Nu este întotdeauna o înălțare mai presus de sine

Uneori este și un zbor prin punctul zero

În mijlocul paharului strălucitor din care izvorăsc cerurile

Neînfricarea lui Kit Marlowe

Mereu

Va fi echivalată cu

Îndrăzneala lui Keith Marlowe

Crezi oare, poeta laureatus

Că neînfricarea versului stă în golul

Răsunetului cuvântului - în nerostire

Crezi oare

Că acel carbon este cel mai puternic element

Din care suntem forțați din cap până în picioare

Noi și bombele cu hidrogen

Traducere – Tatjana BETOSKA

Stilizare – Gheorghe DOBRE

CU ARIPI DE CUC

au luat-o razna fluturii în mintea omului
nu mai au timp de hibernare și chestia asta mă enervează
beau ceai și florile sunt triste
eu ce să vă fac
nu am școala de fluturi
dimineața mă trezesc plec la serviciu
de-abia am timp să vă ud cu lacrima
îmbătrânesc frumoasele mele
îmbătrânesc lent cu aripi de cuc

UMILINȚA

nu fac nimic deosebit totul mi-a căzut din cer
mi-e și rușine să o spun
într-o bună zi am fost ridicată din cuib cu aripi
mi s-a dat să efectuez un zbor
cât mai aproape de credința mea
l-am executat mai mult de frică
să nu-mi dezamăgesc specia
razant în picaj am distrus câteva case
iar asta m-a durut
ești bună doar de făcut umbră pământului
dosarul va fi clasat
la ultima greșeală ți se va lua dreptul și de la picioare

POEM ÎN CINSTEA BĂRBATULUI

aceasta este S-Via se va striga de sus
de sub cel mai falnic prun atârnat de cer
cu fructele spre pământ
de aici vor bea toți bărbații transformați în piatră
câte un pahar în cinstea ei sau a prunului
că s-a născut cu privirea în jos spre muritori
cinste lui sau ei vor striga păsările
cinste prunului și omului
care va ști să stoarcă din fruct esența
își va uda gâtul cu alcool pur
parfumul nobil va ridica fustele
celor mai rafinate doamne
și va fi o vreme când în ținuturile astea omenești
va fi pace
belșug
femei
fluturii vor zbura din rochiile rafinate
vor alunga pe sfântul ageamiu
călugăr în mătăanii
sub cel mai falnic prun
pentru a face ca totul să fie de basm
și la el în suflet

Marian ȘTEFAN

Câți nu mai suntem?

Încerc să-mi închipui cum ar fi fost fără el;
Număr cu glas tare, efectuând
Doar operații purtând semnul minus.
Voi afla, probabil,
Că eu însumi puteam fi oricând un infectat
Învăț o matematică bogată în necunoscute.
Spre nenorocul meu,
Știu doar nimicuri despre acest criminal,
Și totuși
Eu tot mai cred că e doar un joc...
Deocamdată, reactualizez listele cu numere de telefon,
Câți am rămas?
Ieri am citit anunțul unui medic
Specialist în vindecarea crizei de sentimente...

Când

Când pădurile, munții,
Brazilii, stejarii sau plopii
Ne vin sub ferestre pe fuiuare de ploii,
Deschideți larg gulerul.
Clipiți cât mai rar
Și roștiți în șoapte
Numele cel mai drag:
MAMA

PANDEMICE

Sâmbătă, 21 septembrie

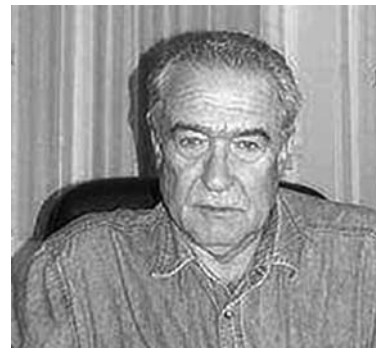
Chiar mi se părea amuzant:
Dam niște vorbe de-a rostogolul prin frunze,
Lor nu le plăcea deloc,
Și se strâneau ghemotoc.
Dinspre munți adia miros de zăpezi
Și inima mea rătăcea printre vechi amintiri...
– Măi inima mea, întoarce-te cât mai curând,
N-aș vrea să fiu singur:
Vineri, în ograda mea, va poposi toamna 80!

Lună

Lună, lună,
Există o lună pe cer
Și-o alta de miere,
O lună-i pândită de vârcolaci,
Apoi, există luna aceea de post negru
Și o alta cam sonata,
Lăudându- se
Că ar fi opera unui alt Dumnezeu,
Pe numele său pământean Ludwig van Beethoven ...

Pământul, of Pământul!

Ne ținem de rude tot satul,
Mai abitur d e când deveniram bucureșteni.
La noi în sat, mai nu ne vorbim...
Țăranii sunt morți după pământ.
Știind lucrul acesta, vodă Ferdinand
I-a chemat să întregească țara, pentru a întregi apoi și țarinile lor
Și vodă și-a ținut cuvântul...
Cu tata a fost alt fel: comuniștii voiau o altă Românie,
Drept pentru care le-a luat pământul la toți.
Tata s-a întors în meseria lui, dar biata mama,
Ani de zile s-a dus la Amara, să lepede din glezne și genunchi
Reumatismul căpătat pe tarlalele colectivei.
Eu ce puteam face cu pământul acela?
Eu îl uram.
Un țăran bătrân mi-a zis
Că nu există crimă mai mare decât să-l lași pārloagă.
Și-atunci l-am vândut...

Tudor CICU

Vise amânate și tablouri abstracte

Risipitor cu darurile sale poetul e un vizionar, dar pentru cel care îi citește poezia cel mai vădit semn al înțelepciunii este bucuria de a-i descoperi frumusețea gândului. Însă ceea ce-i apropie aproape pe toți, în accepțiunea noastră, iată ce credem noi că ar putea figura în aria de interes a cronicarului: atmosfera, misterul, căutările fiecăruia, scormonile lingvistice, taina rostirii și modul de a atinge veșnicia din absolut. Într-un anume fel, lumea fiecărui poet fiind o lume a simțurilor personale, cred că prin gânduri simțurile noastre se deschid spre taine. Altfel spus, „ezitând între taină și nimic...” (Cioran), o viață de căutări sunt tresăririle poetului/poetei sau scriitorului nostru, convins și el că oscilează între două lumi paralele din care fragmentar tot cară, cară câte ceva. Și asta pentru a ne lămuri, ori pentru a estompa taina, ca până la urmă tâlcul acestor clișee de viață să producă și puțină confuzie în mintea cititorului rămas mult în urma imaginației autorului. Cu recentul volum de versuri *Poezie în mîntea goală* – volum bilingv (româno-catalană) apărut la ed. Ex Ponto, 2021) -, poeta din Dobrogea, Ottilia Ardeleanu, începe să-și desfășoare sub povara unui anotimp apăsător, cum e al toamnei, acel registru armonic de vibrații ale unor trăiri concretizate în povești ale sufletului („sufletul tău cu ferestre”, „sufletul pierdut”), risipind fericit și unele frustrări sentimentale pe scara unor rațiuni tăgăduite ale neliniștii sale. Această radiografiere a trăirilor ei interioare (dintr-o realitate aparentă), îi este livrată apoi cititorului în tablouri abstracte ale unui discurs liric, alcătuit dintr-un profil al unei lumi când văzute în oglinda firească, când tulburate de pânza halucinantă a unor perdele de ceață revărsate peste oglinda vreunui lac. Volumul se deschide cu un poem al cărui titlu (ca în cazul tablourilor abstracte) este *Act de identitate*, poem ce are ca prim vers o constatare: „am uitat unde mi-am lăsat sufletul”. Observăm pe de o parte paralela dintre suflet ca act prim și diferența dintre reprezentarea suprarrealistă a tabloului abstract și actualul gândirii: „bate cineva în poartă/Dumnezeu dregându-și vocea/ia uite ce am găsit/îngăduitor/ai grijă să nu-l mai pierzi vreodată”. E aici un fel de auto-proiecție (cum vedem în picturile icoanelor pe sticlă), dar și posibilitatea unei paralele între concepția platoniciană a sufletului automișcător și interpretarea aristotelică a mișcării (sufletului) ca mișcare către sine, numai că, dintr-o mare reflexie asupra sa însăși și în fața zidului de apărare al sufletului, poeta Ottilia Ardeleanu, luptând împotriva surprizelor vieții și ale existenței, rupe din viață atât cât e necesar ca să acopere niște răni mai vechi în căutarea unor vise amânate: „la caii sălbatici până și copacii își răsucesc visele spre cer/privind cum aceștia singuri mână o fericire despre care/mulți nu află niciodată” (*paradisul cailor liberi*). Contrariind sentimentalismul atât de acceptat în poezie, dar mereu poziționată „de a fi în lăuntru fenomenelor” (cum spunea Nichita), poeta Ottilia Ardeleanu („cea cu multe cuvinte fugite de-acasă”), are o abordare novatoare asupra unei poetici cu valențe estetice inedite și a descoperi „frumuseți noi” în acest filon autobiografic: „cineva bine ascuns în mine/se împotrivesc fiecărui verb cu care doresc/să scriu despre debandada simțurilor” (*parfum*). Numai că lumea simțurilor cu care poeta comunică vizionar

nu și-a epuizat toate darurile, are mereu de ascuns câte ceva, de aici și nevoia de a se exprima prin intermediul unor tablouri suprarrealiste ca rezultat a unor trăiri interioare, ori chiar inspirate de realități cunoscute pe cale senzorială.

Pe de altă parte, descifrând limbajul cuvintelor în care se zidește biografic, tabloul acestui autoportret este confruntat cu misterul și capacitatea acestuia de a întrupa un spirit aflat într-o strânsoarea destinului: „în camera asta tristă/amintirea ta umblă cu păianjenii/.../strânsoarea destinului nu slăbește/scap amintirile/vântul singurății descuie poarta” (*zile de demult*). Dar toate acestea nu sunt decât reflecții dematerializate ale unor realități puse în ecuația generală a emoției și sentimentului, cu noi conexiuni între puterea magică a gândului „dezghiocat” de cuvânt. Intuind prin cuvânt anumite mecanisme psiho-mentale în construcția poemelor, poeta dă și cititorului privilegiul de a se bucura și de a interpreta, în felul său, mesajul poetic. Fire risipitoare și vizionară cu darurile sale, ea este în același timp și poeta unor stări puternic metafizice: „soarele n-a mai ieșit la tăiat de copaci”; „noaptea sfârșie de greieri”; „să faci cuib păsării care hrănește cerul”; „grăul despice pământul”; „furtuna se dă jos pe funii acrobatic”; „un ochean cerul înserării”; „călare pe o iluzie cât calul troian”; „un pescăruș trage dimineața de sforă”; etc. Însă arta picturală (aici, cu ajutorul cuvintelor: „cuvintele au ceva... dor”), face simbioza dintre trăire și fantezie în aceste tablouri „peștri” zgrăvite, ori în „reflexii neîndurătoare de galben-pai/cu gri-șobolan animat de-un violet obraznic”: „nici nu gândești când se arată luna în spate cu un diavol/sperie singurătatea rupe o coardă/la repezeală cântecul sălbatic sfârșește/între stabilopozii” (*violonistul diavolului*). Cum poezia „nu este cultul obsesiilor”, în poemele prin care întrezărim unele tușe ale unui autoportret cât de cât fugar, cititorul are tendința de a detecta elemente stranii dintr-o realitate mereu în căutare de insolit: 1) pentru a afla misterul din „*tăcerea lucrurilor*” ce ne înconjoară: „tăcerea a făcut păianjeni/e ceva nefiresc în țesătura lor/o migală pe care nu o înțeleg/deschid o carte/foile tac/în durerea întoarcerii lor/un moment de dragoste foșnește infantil”. 2) pentru anotimpul toamna „care bate la ușă pentru o gură de poezie, întrucât „*cuvintele au ceva de foșnesc*”: „gârbovit octombrie/tărăște indispus frunze lângă borduri/și le arată cu degetul/de parcă e vina lor că au despuat copacii”. 3) pentru a zgrăvi marea „în cântecul mateloților-valuri” aflați „de partea zăvorâtă a orizontului”.

Poemele din acest volum bilingv sunt scrise în aceeași notă profundă a meditației filozofice care impune nenumărate auto-proiecții la existență, cu obsesii pe care singurătatea le pudrează din când în când „în grațiile nedezmințite ale acestei tentante vrăjitoare”, în fapt „o poezie în mîntea goală”, gata de a se evapora ca o nălucă, nu înainte de a umbla „ca o deșuchetă pe la ferestrele cititorului”. Cum poezia „înseamnă mai mult decât bunătața însăși”, poet-cititor-cronicar (împreună), suntem prinși cu ființa gânditoare la o lume apropiată de cea imaginată de poeta dobrogeană, poate chiar aceea care deține controlul spiritual și izbăvirea noastră, cât și singura ieșire binecuvântată din acest labirint al vieții.

cineva abia mai ridică privirea

atâtea spaime care nu-s ale mele mă înconjoară
și afară urlă vântul prin trecătorile vremii
scrisorile tale vin și aici
la capătul lumii
prin sârmele de telegraf sub care aleargă ciulinii
știu
cândva eram amândoi
căutam împreună poarta pe unde dispăruse soarele
nu doar suferința unei frunze tremurând prin mesteceni
nu doar niște umbre chicotind
într-un joc de cuvinte și năluciri
îți mai citesc scrisorile
oricât de departe mă știi
și tot ce ți-am pus pe tarabe ca poezie
sunt numai frânturi de întrebări
însă merg și acum după semne
se înțelege
cuvintele mele nu-și mai găsesc drumul
și încă n-a cântat cocoșul de trei ori;
dar cine dintre noi a văzut mai întâi toate semnele
și se poate lăuda că
viața pornește în grabă același război
pentru ca nimeni să nu-și amintească
că ți-am văzut umbra dansând
și acum totul e atât de misterios
sunt atâtea taine în jurul focului...
prin geamul aburit
cineva abia mai ridică privirea.

cum sună printre copacii desfrunziți

cum de nu ți-am spus?
ăsta sunt eu,
ochiul aceluia lup încolțit la vânătoare
sau teama care tăia în mine ca niște cuțite
acea funie atârând de grindă, a nepăsare.
doar astfel ochiului tău repetat
i-ar fi crescut aripi
și mi-ai fi zis: ferește-te!
poate rana mea s-ar fi lecutit;
dar acelor nopți nici unul dintre noi
nici unul nu le-a numărat bătăile din ceasornic
sau cât mai aproape de granița lor
anotimpul care ne-a trădat.
nici unul nu și-a aflat
drumul către celălalt
unde fiecare poate ar fi găsit o scurtătură
destinul cumva e chiar viața
uneori nu sună nimeni la ușă
nimeni nu va aduce cerul mai jos de-atât
și doar murmuri odată cu poezia
cum sună printre copacii desfrunziți
nemicul acum!

LOREDANA STAN

Scurtă privire asupra anului literar 2020 - cărți sub semnul femininului (II)

Ca o continuare a retros-pectivei privind aparițiile editoriale din anul trecut, se cuvine să acord o atenție specială scriitoarei **Veronica D. Niculescu**, al cărei roman **"Toți copiii librăresei"** emoționează și captivează, așa cum doar viața o mai poate face.

Mircea Cărtărescu vorbea, cu ocazia lansării celui mai recent volum al său, și despre tipurile de lectură prezente în zilele noastre, în rândul consumatorilor de literatură: *lectura empatică* (în care cititorii intră în pielea personajelor, sunt răvășiți, impresionați de cărți, fără să fie interesați să caute motive ale plăcerii livrării) și *lectura cerebrală, profesionistă* (care invită la reflecție, analiză, interpretare, găsind răspunsuri la întrebarea: "de ce ți-a plăcut cartea?"). **"Toți copiii librăresei"** predispune la ambele tipuri de lectură. Pentru mine, a fost madlena care mi-a redeșteptat emoții, senzații, mirosuri, amintiri despre perioada anterioară anului 1989.

Din punctul de vedere al reconstituirii vieții din comunism, al prezentării condiției femeii în acea epocă, **"Toți copiii librăresei"** poate fi așezată alături de cărțile Ioanei Nicoalea ("Pelinul negru", "Cartea Reghinei") sau de "Sint o babă comunistă" a lui Dan Lungu.

Matei Vișniec, în "Lubirile de tip pantof lubirile de tip umbrelă" face din Rădăușii natal un cosmos, așa cum și Veronica D. Niculescu construiește un asemenea univers în micuța librărie din orașul Pitești. Cartea reprezintă confesiunile Silviei Albu, o tânără de douăzeci și trei de ani, care se întoarce în Piteștiul natal, după un exil impus de familie, în Sibiu, unde a stat la o mătușă, vreme de cinci ani, pentru a naște și a înmormânta rodul iubirii ei nelegitime.

Romanul are ca motto versurile lui E.B. Yeats:

*Come away, O human child!
To the waters and the wild
With a faery, hand in hand,
For the world's more full of weeping than
you can understand*

care sunt o pledoarie pentru păstrarea inocenței și a purității copilăriei. În cheia aceasta poate fi interpretat și titlul romanului: dorința de candoare, o metaforă a rezistenței împotriva răului și urâtului din lume. Mica librărie devine o oază a puținelor bucurii ale spiritului, o insulă a libertății interioare. Librăreasa este stăpâna acestui univers.

Cartea este și un delicat roman de dragoste dintre o librăreasă și un ceasornicar, individualizați prin nume, cu istorii personale interesante și cu dorința vindecării sufletului prin iubire. Scriitoarea însoțește fiecare personaj, „toți copiii”, dar și maturi precum ceasornicarul, obsedatul, măcelarul, infirmiera, inginerul proiectant etc., nu doar pentru a descrie medii sociale diferite, dar și pentru a realiza o radiografie veridică a societății, o monografie a vieții trăite în comunism, cu toate privațiunile și nenorocirile aferente (lipsa de alimente, raționalizarea acestora, raționalizarea furnizării energiei electrice, a apei calde, orașele sufocate, înghițite de clădiri lipsite de personalitate, statutul umilitor al intelectualului, cenzura presei, cultul conducătorului iubit etc.). Anii '80 sunt

creionați și prin referințe muzicale, livrești, dar și prin descrierea unor obiecte care definesc memorabil această epocă (gumele chinezești, florarele, echerlele, sticlele de Pepsi, ciocolata chinezească, vata, păpușile Arădeanca etc.)

Prologul așază "În ramă" povestea de iubire, tristețe, solitudine a Silviei Albu, într-un cronotop descris realist, dintr-o perspectivă narativă obiectivă: "Într-o sâmbătă pe la prânz, un pic după ora la care copiii cei mai mici se întorceau de la școală, iar o parte dintre cei mai mari intrau la ore, dacă ai fi stat pe băncuța din fața blocului-turn aflat chiar pe granița dintre un cartier înverzit de la marginea Piteștiului și drumul spre gară, [...] A parcurs latura dinspre stradă a Complexului, a trecut de colțul cu Artizanatul, unde nu intra nimeni niciodată, și abia ajuns în fața Frizeriei a încetinit un pic. [...] La intrarea în Poștă, în partea stângă, chiar lângă ușile largi, erau ferestrele înalte ale unui ghișeu. Dacă urcai pe câteva trepte de piatră, vedeai tot ce era expus în vitrină: ilustrate cu orașul, cu pisici și cu artiști de cinema, ziarele Scânteia și Scânteia Tineretului, revistele Luminița și Cutezătorii. [...] Acolo, chiar după colț, era Ceasornicaria. [...] La Sifoane, a așteptat lângă vitrină să plece clienții [...] La Pantofar, Mădălin a ajuns cu respirația tăiată [...] Abia la colțul Cinematografului s-a oprit și s-a apucat să-și numere comoara [...] rămas o vreme acolo, la umbră, lângă cele trei afișe: cu filmul care rula în zilele acelea, cel care avea să ruleze săptămâna viitoare și cel care avea să vină după aceea. Și-a zis că la acesta, anunțat sub plăcuța cu "În curând- 17-23 iunie 1983", un film cu Piedone, sigur o să meargă și el cu copiii din bloc. [...] În dreapta Cinematografului era Măcelăria. Mădălin putea să vadă de unde se afla că e goală. Nici marfă, nici clienți. [...] În dreapta, un pic mai departe, era Cofetăria. Acolo, la etaj, puteai să stai să mănânci o înghețată. [...] Totuși, când s-a desprins de peretele Cinematografului, a luat-o înspre Librărie, nu spre Cofetărie. [...] Librăreasa, o femeie tânără și frumoasă, le arăta cele două modele, cu coperte tari legate cu șnururi. Fetițele și-au ales câte unul, apoi au cerut și lipici Pescăruș. [...] În curtea largă din spate păreau să se adune toți oamenii care erau la ora aceea în zonă, ieșeau de peste tot, din case sau de la serviciu, în vreme ce în față, la Alimentara pustie, nimeni nu era interesat de rafturile în care zăceau aceleași câteva produse acoperite cu un strat fin de praf: sticle de apă minerală și oțet, borcane de compot de pere, conserve de pește, bulion și muștar, ceva biscuiți, praf de curățat oalele și săpun gălbejit." Nu întâmplător, reperele spațiale ale acestui cadru transcris mai sus sunt scrise cu majusculă pentru că ele compun o geografie imaginată a unei lumi dominate de gri, sărăcie, suferință.

Cele douăzeci și opt de capitole cu titluri sugestive refac povestea de viață a tinerei de douăzeci și trei de ani, Silvia Albu. Aducerea pe lume a unui copil, la șaptesprezece ani, într-o vacanță de vară, într-o lume în care avortul este interzis prin lege, mijloace de contracepție nu există, este evenimentul care îi schimbă radical eroinei cărții: "Copilul. Era atât de mic la trup, dar cu un căpșor foarte mare." Sunt disproporționați prematurii, m-a avertizat asistenta-șefă chiar înainte să intru la el, ca nu cumva să mă sperii. Corpul lui subțiat, fără rotunjimile pe care te-ai aștepta să le vezi la un prunc, stătea neclintit în cușca metalică slab luminată. Nu mi l-au dat să îl țin. Dar am putut să mă uit cum îl schimbă, cum îi fac fel și fel de manevre, cum îl întorc și îi fixează

tuburile pe trupul micuț, acoperit de fire fine de păr peste tot. [...] Am întins mâna și l-am simțit rece ca gheața. Mă așteptam să aibă creștetul cald. Așa ar fi trebuit să fie, ar fi trebuit să aibă aceeași temperatură cu a mea, doar din mine fusese smuls cu atât de puțin timp în urmă, încât îi mai simțeam locul în mine. Cum de putea să fie atât de rece deja? M-am consolată, mult mai târziu, că măcar el a simțit atunci o atingere caldă. Pe 23 August, când orașul duidea de defilări și discursuri, l-am îngropat în Dumbrăvă."

Capitolul „Dragoste, deci moartea” accentuează această graniță fină dintre plăcere, iubire și moarte, în anii comunismului și descrie fără accente de melodramă durerea unei tinere femei care nu s-a despărțit de vârsta adolescenței și se maturizează înainte de vreme, învățând lecția vieții și a morții.

Finalul cărții este unul deschis, neclarificând istoria iubirii dintre librăreasă și ceasornicar. Ultimul capitol intitulat "Cum se face" are mai pregnant o structură de jurnal. Naratoarea evocă aici întâlnirea din copilărie cu doamna Nicolae, o prietenă a familiei, a cărei afirmație spusă într-un context intim, a marcat-o pe Silvia Albu: "Dacă am învățat ceva de la viață, e faptul că suntem singuri." Sunt derulate apoi, ca într-o peliculă cinematografică, cadre din viața cotidiană a unei tinere librărese: aprovizionarea cu rechizite înainte de începerea școlii, vizita la Poștă, la dentist, la Cofetărie, corespondența cu iubitul ceasornicar. Secvența finală este cea a jocului cu cercul al celor două surori, Adina și Diana. Sora cea mare, Adina, are o încercare eșuată de a roti cercul în jurul trupului. Diana, copilul firav, bolnav, aparent neputincios culege cercul colorat de pe jos și reușește să îl rotească într-un ritm perfect, de parcă nu s-ar mai fi putut opri niciodată. Strigătul Diane îndreptat către sora sa cea mare: "Vezi, așa se face!" este un avertisment că lumea "se face", se construiește și de către cei mici, fragili, neputincioși și candizi.

Nota autoarei: "Crunte vremuri minunate" clarifică statutul acestei opere de ficțiune și prezintă sursele de inspirație, accentuând, din punctul meu de vedere, imaginea unei cărți a memoriei.

Anul 2020 a fost și anul uriașei scriitoare **Ludmila Ulițkaia**, autoarea în ale cărei cărți se simte iubirea față de Tolstoi.

Lectura romanului **"Scara lui Iakov"** a fost săvârșită într-o duminică de sfârșit de martie, pe fundal de „Oblivion” a lui Piazzola, când totul părea că stă sub semnul extincției (mai puțin, primăvara de afară). Iakov murise într-o cameră sărăcăcioasă, singur, Nora nu se simțea nici ea prea bine, iar în lumea reală moartea băntuia ca în gravurile lui Goya. Atunci cititorul a avut impulsul de a plânge, dar se temea că plânsul acesta nu s-ar fi putut sfârși prea curând și s-a gândit imediat la o secvență fericită din finalul romanului: nașterea unui alt Iakov, străstrănepotul tizului său.

Lectura acestei cărți (în care femeile sunt stăpâne, domină universul ficțional, dar nici bărbații nu sunt de lepădat) poate părea un proces istovitor, dar la așa ceva predispune întotdeauna o capodoperă: cronologia discontinuă; planuri narative care se întretaie sau merg în paralel: personaje multe, complexe, fiecare fiind un univers în sine; referințe la teatru, muzică, literatură, matematică, biologie; stiluri diferite.

Scriitoarea **Ludmila Ulițkaia** are în palmares multe capodopere, pentru care a primit majoritatea premiilor importante, mai puțin premiul Nobel. E îndrăgostită de proza scurtă și excelează în specia povestirii, a nuvelei. Nici atunci când scrie roman, nu se îndepărtează de acest model, întrucât își

structurează discursul narativ pe capitole, care pot fi tratate independent.

"Scara lui Iakov" este romanul care conține cele mai multe elemente autobiografice. Scriitoarea a debutat târziu, în jurul vârstei de 50 de ani, după ce abandonase cariera de genetician și pe cea de secretar literar la Teatrul Evreiesc din Moscova. Cartea conține, explicit, la sfârșit, o clarificare asupra principalei surse de inspirație: "În această istorie s-au folosit fragmente de scrisori din arhiva familiei și note din dosarul lui Iakov Ulițki (Arhiva KGB nr. 2160)." Așadar, personajul Iakov îl are ca model real pe bunicul scriitoarei, după cum Nora Oșetkaia poate fi considerată un alter-ego al scriitoarei.

Titlul acestui roman frescă face trimitere la personajul biblic din Vechiul Testament care visează o scară pe care urcă și coboară îngerii (și nu zboară) prin care Dumnezeu îi vestește roadele seminției sale. (O asemenea scară (a raiului, de data aceasta) există pictată pe zidurile mănăstirii Sucevița). Titlul întărește caracterul de saga al acestei opere literare în care acțiunea se întinde pe durata unui secol, urmărind destinul a patru generații al căror strămoș este Iakov Oșetki (1890-1956). Scriitoarea interpretează acest motiv ca o alegorie a dificultăților existenței, a încercărilor omului de a rezista capcanelor vieții: „M-am gândit la Iakov reprezentat în icoanele rusești, ca un om care urcă pe scară, ajutat de îngerii buni, dar tras înapoi de îngerii răi”.

Temele sunt variate, "Scara lui Iakov" fiind un roman problematizant, al condiției umane, dar și al iubirii, și chiar unul politic, istoric.

Cartea este alcătuită din 50 de capitole cu titluri sugestive sau care anticipează situaerea în cele două planuri narative pe care e structurată opera: romanul Norei (povestea de iubire cu Tenghiz Kuziani); romanul lui Iakov -romanul epistolar (corespondența dintre Iakov și Marusia)/jurnalul lui Iakov.

Incipitul romanului lui Iakov este reprezentat de prima consemnare a acestui personaj, datată 10 ianuarie 1910, iar finalul romanului Norei poate fi considerat episodul nașterii "unui nou Iakov", la data de 10 ianuarie 2011. Romanul se încheie rotund, între aceste două tablouri consumându-se istoria acestor patru generații, cu iubiri, trădări, frământări, chinuri existențiale, surghiunuri și lagăre, două spații geografice complet diferite (Uniunea Sovietică, America), filosofii de viață diferite, toate acestea unite de zestrea genetică și spirituală a aceluiași strămoș: Iakov Oșetki. Nu întâmplător, scriitoarea, arătându-și formația de om de știință, se folosește de o metaforă pentru a explica cine este, de fapt, personajul principal al acestei cărți (ADN-ul, moștenirea): "Dar cine este el, eroul meu principal? Iakov? Marusia? Henrik? Eu? Iurik? Nu, nu! În general, niciuna dintre ființele conștiente de existența lor individuală, de nașterea și de moartea lor presupusă și inevitabilă. Am putea spune că nu e o ființă, ci o substanță cu o structură chimică bine definită. (...) E mai degrabă o esență care rătațește prin generații, care nu aparține nici ființei, nici neființei, ceea ce creează iluzia individualității. Esența nemuritoare, notată cu un cod, care organizează corpurile morților, ale lui Pitagora și Aristotel, ale lui Parmenide și Platon, dar și al primului pasager întâlnit în tramvai, în metrou, pe scaunul vecin din avion..."

Narațiunea se construiește cinematic, secvența nașterii "noului Iakov" în camera portarului de la spital, în patul în care se consumase o scenă de amor, având asemenea valențe. Se cuvine a

menționa admirabilele pagini în care se descriu diferite medii sociale (spre exemplu, mediul teatral) sau spații geografice (imaginea decadentă a orașului New York, imaginea dezumanizantă a lagărelor, închisorilor din Moscova, Siberia etc.).

La prezentarea cărții acesteia, la târgul Gaudeamus, scriitoarea Ioana Pârvulescu descoperă în acest roman-parabolă și elemente de umor fin, amintind de anecdota spusă de un mare om de știință despre marele matematician Luzin care, la un curs, le-a spus studenților săi "că în anul 1917 a avut loc cel mai mare eveniment din viața lui - a început să se ocupe de seriile trigonometrice", când se știe că în acel an a avut loc Marea Revoluție din Octombrie, mărturisire care l-ar fi putut costa libertatea.

Consemnările din jurnal despre moartea lui Tolstoi sunt emoționante: "Cumplităzi. A murit Tolstoi. Sunt liniștit, durerea mi s-a alinat, îmi amintesc că acum jumătate de oră stăteam pe culoar în întuneric, plângeam în hohote cu gura în batistă, temându-mă să nu mă audă careva. Într-adevăr, lacrimile îți ușurează durerea. Pe stradă se vindeau mici fițiuci. Mă simțeam îngrozitor, am trecut cu strângere de inimă pe lângă oamenii care le citeau. Ploaia curge încet, neîntrerupt, năucitor. În vitrina magazinului e portretul lui Tolstoi. Un anunț:"

«S-a stins din viață la 4 XI 1910»

Același jurnal al personajului eponim conține și reflecții despre conflictul dintre generații, relația părinți-copii: "De ce părinții mei - atât de buni, de iubitori - nu pot pricepe ce trăim toți? Nu-mi înțeleg nici gândurile, nici sentimentele. Te pomenești că așa mi se va întâmpla și mie - copiii mei mă vor privi nedumeriți și își vor zice: tata e atât de bun, de iubitor, dar n-avem ce vorbi cu el. E cufundat în lumea lui, e plictisitor și neinteresant. Nu, nu mi se poate întâmpla una ca asta. Mi-am dat cuvântul că mă voi strădui să-mi înțeleg copiii, viața mea să fie una cu a lor." Rândurile acestea vor deveni profetice, anticipând ruptura Marusiei și a fiului Henrik față de Iakov. În arhiva KGB, Nora descoperă denunțul lui Henrik împotriva tatălui său, încercând să găsească explicații pentru gestul comis. O lume a taților, niște eroi tragici, niște vinovați fără vină, o lume a fiilor, răzbunători, o lume a urmașilor, căutători de adevăr.

Ies la lumină ca în toate prozele scriitoarei, pledoaria pentru libertate, pentru valorile umanității, spre exemplu, în descrierea sediului KGB, realizată prin ochii Norei: "De la monstrul ăsta venit din iad, prefăcându-se că era o simplă clădire urâtă, venea miros înăbușitor de mârșăvie, de spaimă și cruzime, de josnicie și lașitate, și lumina moale a apusului nu-l atenua de fel. De ce focul din ceruri nu se abătea asupra lui? De ce smoala și pucioasa nu cădeau asupra locului blestemat? Mica și sârmana cetate a Sodomei, cetatea neînsemnată a Gomorei, care adăposteau desfrânați, iubitori de orgii sexuale, asupra lor s-a abătut potopul focului. De ce n-a osândit cerul cuibul ăsta al iadului, care stă înălțat dintotdeauna în mijlocul orașului indiferent și orgolios? O să stea acolo pe vecie? Nu, nimic nu e veșnic..."

Asemănarea acestei cărți cu romanul "Poveste despre dragoste și întuneric" al lui Amos Oz (despre care vorbea Denisa Comănescu) mi se pare și mie evidentă: două romane ale unor scriitori evrei care scriu și despre condiția evreului, două opere literare care ficționalizează biografia autorilor, devenind și niște romane istorice, doi scriitori internaționali, traduși în nenumărate limbi.

Cea mai recentă carte de memorii a scriitoarei **Isabel Allende** a apărut în țara noastră, în premieră internațională, în aceeași zi cu ediția în limba spaniolă, la editura Humanitas Fiction, care i-a publicat toate volumele autoarei (exceptând o singură carte). Lansarea live a volumului a avut loc în 22 noiembrie, discuțiile fiind moderate de către Denisa Comănescu, directoarea editurii Humanitas Fiction, coordonatoarea seriei de autor **Isabel Allende**.

Ediția originală a cărții are titlul "Mujeres del alma mia. Sobre el amor impaciente, la vida larga, y las brujas buenas", traducerea în limba română aparținându-i Corneliiei Rădulescu. Subtitlul ediției în limba română "Despre dragostea nerăbdătoare, viața lungă și ursitoarele bune" îi creează cititorului un orizont de așteptare, trasând liniile de forță ale unui volum de memorialistică deloc plictisitor, ca și autoarea însăși.

Cu o viață atât de palpitantă, căsătorită de curând pentru a treia oară, ajunsă la o vârstă la care alte femei își vindecă doar reumatismul, **Isabel Allende**, nepoata fostului președinte chilian Salvador Allende, a fost jurnalistă de la vârsta de 16 ani, este autoarea a 25 de volume, traduse în multe limbi, primind nenumărate distincții și premii care atestă valoarea literară a acestora, dar și calitatea mesajului care are darul de a ajunge mai ales la sufletele cititorilor.

Autoarea însăși a transmis în mesajul adresat cititorilor români câteva considerații despre cartea sa, accentuând că acesta este un volum despre feminism și feminitate, despre familia sa conservatoare, despre "femeile sufletului său".

În ultimul capitol al volumului "**Ce vrem noi, femeile?**", înainte de "Mulțumiri", scriitoarea prezintă câteva elemente despre geneza cărții, contextul în care apărut: este un "produs" al pandemiei, scrisă în intimitatea căminului conjugal, din California. De asemenea, scriitoarea reflectează asupra lumii în care dorim să trăim, asupra frumuseții pe care trebuie să "o vezi cu inima deschisă și mintea limpede." Mesajul cu care se încheie cartea invită la recuperarea umanității din noi și este la fel de actual și astăzi și, cu siguranță, și anul acesta (dacă suntem optimiști): "Când va trece Coronavirusul vom ieși din bârlog și vom pași cu grijă într-o nouă normalitate; primul lucru va fi să ne îmbrățișăm pe stradă. Cât de mult ne-a lipsit contactul cu oamenii! Vom sărbători fiecare întâlnire și ne vom îngriji cu drag de aspectele inimii."

Volumul este alcătuit din capitole scurte, care pot fi citite și interpretate independent.

Dedicația "Pentru Panchita, Paula, Lori, Mana, Nicole și celelalte femei extraordinare din viața mea" ca și titlul și subtitlul cărții îndreaptă lectura către planurile narative principale: imaginea familiei scriitoarei-copilăria și tinerețea (relația cu mama, Panchita; absența tatălui natural; imaginea autoritară a bunicului care i-a insuflat independența și încrederea în sine; relația cu unchiul Ramon, tatăl său vitreg); condiția de femeie, soție, mamă (cei trei soți ai scriitoarei; maternitatea; moartea fiicei sale; relația cu nepoatele sale; feminismul, feminitatea și senzualitatea autoarei); miniportrete ale "femeilor sufletului său", adevărate prietene și mentori (Paula, fiica sa, crescută în valorile feminismului, răpusă de o boală nemiloasă, în numele căreia, autoarea a înființat o fundație care investește "în puterea femeilor și fetelor în situații de mare risc"; Carmen Balcells, agenta literară a lui Isabel Allende; Olga Murray, "o tinerică de nouăzeci și patru de anișori" care a înființat o organizație de caritate care oferă protecție fetelor exploatate din Nepal și a ridicat un sat-model la marginea orașului Katmandu, Olgapuri, cu școli, ateliere, case pentru copiii aflați în situații de risc; Eve Ensler, autoarea cărții, "Monologurile vaginului"; Esther Odiambo, protectoarea unei comunități de femei din Kibison, Kenya; Michelle Bachelet, prima femeie-președinte din Chile; Mona Eltahwy, Bella Abzug, activiste pentru cauza feminismului; poeta Sylvia Plath; scriitoarea Virginia Woolf; actrița Sophia Loren etc.)

Frumusețea cărții vine din simplitate, din emoția pe care o transmite, din sinceritatea confesiunii unei autoare care nu mai are nimic de demonstrat, nimic de pierdut: "Rezumând, mă aflu într-un moment minunat al lungului meu destin. Iată o veste bună pentru toate femeile: viața ni se ușurează odată ce trecem de menopauză și terminăm de crescut copiii, dar cu condiția să ne putem reduce la minimum așteptările, să renunțăm la resentimente și să ne relaxăm conștient fiind că nimănui, în afară de cei apropiați, nu-i pasă niciun pic de ceea ce facem și de cine suntem. Să încetăm cu prefăcătorii, cu pretențiile, cu lamentațiile și autoflagelarea pentru orice prostie. Trebuie să ne iubim mult și să-i iubim pe alții-fără să măsurăm dacă ne iubesc și ei la fel de mult. Este etapa amabilității."

Imaginea senectuții străbate ca un fir roșu întreaga carte, viziunea scriitoarei fiind una senină, comică, ironică, deloc terifiantă, bătrânețea fiind privită curajos, dar normal, pentru **Isabel Allende**, și în relație cu feminitatea, senzualitatea, sexualitatea: "La vârsta mea pasiunea se trăiește ca în tinerețe, numai că înainte de a face o imprudență stau să mă gândesc. Vreo două-trei zile. Așa m-am lăsat sedusă în 2016, la peste șaptezeci de ani, când m-am întâlnit cu bărbatul potrivit: a fost un impuls, o pornire din inimă. El avea să fie al treilea soț al meu [...] Pasiunea erotică mi s-a potolit în mare măsură, poate că într-o zi va dispărea cu totul, că se zice că trece cu vârsta.

Deocamdată nu mă gândesc la asta; dacă se va întâmpla, sper ca patima să se transforme în umor, tandrețe și prietenie, ca la prietenii mele de aceeași vârstă care trăiesc în cuplu. Mă întreb însă cum e dacă unuia i se răcește inima și-și pierde libidoul înaintea celuilalt. [...] Spunea Mae West, diva filmului mut, că niciodată nu ești prea bătrân ca să întineresci. Dragostea întinereste, dincolo de orice îndoială. Trăiesc acum o dragoste nouă și poate că asta mă face să mă simt sănătoasă și entuziasmată de parcă aș avea cu treizeci de ani mai puțin. În cazul meu este vorba de un exces de endorfină, hormonul fericirii. Se pare că toți ne simțim mai tineri decât anii pe care-i avem și că avem un șoc când calendarul ne reamintește că a trecut un an sau un deceniu. Da, timpul zboară. Atât de repede, că-mi uit vârsta și sunt mirată când mi se cedează locul în autobuz. Mă simt tânără pentru că pot încă să mă tăvălesc pe jos jucându-mă cu cățelele, să ies la înghețată, să-mi amintesc ce am mâncat la micul dejun și să fac amor răsând." Cartea conține și patru poeme, dintre care două sunt canto-poeme cu un mesaj vibrant despre condiția refugiaților, despre femeile care-și pun "copiii într-o barcă/doar dacă marea ar fi un loc mai sigur decât uscatul" (Washan Shire, "Cămin") sau despre tinerețea veșnică în care poți să "revii la șaptesprezece ani/după ce ai trăit un secol/ [...] Jca și cum ai descifra niște semne/fără să fii din nou fragilă ca o secundă" (Violeta Parra, "Să revii la șaptesprezece ani").

La începutul cărții se găsesc și versurile poemului "Arde" scris de Miguel Gane (românul Mihai Gane, născut în 1993, care trăiește de la vârsta de 9 ani în Madrid), revelația Americii Latine, publicat de către cel mai mare holding editorial din lume, cu multe exemplare tipărite și vândute: "Nu, când taci nu ești frumoasă./Ești superbă când lupți,/când te bați pentru ce-i al tău, când nu taci/și vorbești mușcă, când deschizi gura/și totul arde în jurul tău."

Cartea "**Ce vrem noi, femeile?**" de **Isabel Allende** este o demonstrație că memorialistica este un gen literar pe placul cititorilor, o biografie literară despre o viață trăită în armonie cu propria ființă, despre curajul de a fi înaintea vremurilor tale, de a înfrunta urâteniiile din lume, despre generozitatea de a vedea binele în oamenii pe care îi întâlnești.

În prezentarea unei alte cărți a Ludmilei Ulițkaia, scriitoarea Ioana Nicolaie își exprima nedumerirea legată de supremația deținută în literatura lumii de bărbați, în încercarea de a realiza niște portrete memorabile de personaje feminine. Se întâmplă rar ca prozatorii să cunoască, să înțeleagă, investigheze sufletul feminin. De aici și satisfacția Ioanei Nicolaie de a observa prezența, în literatura ultimilor treizeci, patruzeci de ani, unor scriitoare foarte puternice și a unor personaje femei uluitoare. Satisfacția mea este să constat că se scrie, se cumpără și se citește literatură bună în aceste vremuri ciudate. Bibliotecile continuă să fie niște paradisuri.

LOREDANA STAN

INFORMAȚI-VĂ CONȘIMȚĂMÂNTUL !

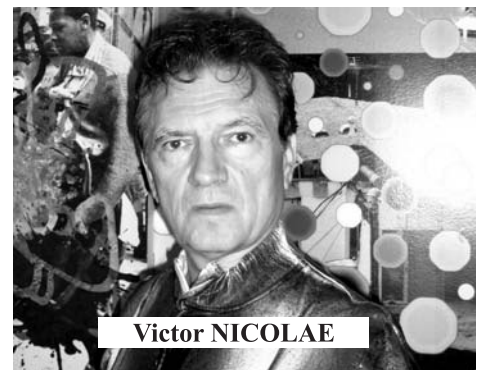
...în accesarea bucuriei de viață și libertate, navighez prin convergența intereselor executive cu cele corporative, forțând profitul rețelelor de strictă supraveghere industrial-militarizată, strâns legate de regimul concentrațional... ancorez bine spionat în sectorul informațiilor și-n cel al securității lor, încrezător în tehnologie, în telecomunicații, în transporturi internaționale și, mai recent, în

mega'facerea farmaceutică... mă interconectez și la cea mai abuzivă urmărire a contactelor mele, a pașapoartelor de vaccin și a permiselor digitale, chestionat moral prin algoritmi virulenți, radiografiat politic, religios și intim profund, smulgându-mi-se ilegal atitudinile cinstite, selectate, dar total supuse reinterpretărilor!

Întrebarea zilei mi se repetă obsedant: dacă mai rezist sub puhoiul acaparator al

dezinformării și... dacă sunt sau nu-s vaccinat împotriva nanomonstrului COVID-19... călcându-mi în picioare toată minunata mea introspecție, foarte asiduu acumulată?

Din **Pub.Med.gov**, aflu că... standardul cel mai critic al eticii medicale se referă la infuzarea percepției pacientului, ca ăsta să-și muleze cât mai oficial conșimțământul. Oricum, curiozitatea lui se poticnește în

Victor NICOLAE

identificarea preclinică și clinică a riscului specific.

(continuare în pagina 14) ➡

INFORMAȚI-VĂ CONSIMȚĂMÂNTUL !

← (urmăre din pagina 13)

Vaccinurile antiCOVID-19 ar putea să-i și agraveze expunerea provocatoare sau circulantă – ce-o mai fi și asta? Unele alarme sună asupra anticorpilor neutralizanți, care chiar reușesc să-i sensibilizeze pe vaccinați spre o formă mai severă! Unele remedii pentru SARS, MERS și RSV nici nu s-au aprobat, considerate empirice, bazate pe proteine, ca vectori virali -ADN sau ARN – ce-l pot și agrava pe C-19 prin alienarea dependenței sale: deja, consimțământul meu se cam zgribulește, pentru că aceste specificități zac bine pitite în cotloanele protocoalelor clinice, mizând pe cedarea dezinformată. Mie, ca mie, dar urmările nu se prea arată nici voluntarilor cu rol de cobai, nici viitorilor pacienți sperați, în ciuda standardelor alea, de etică impecabilă, ca naivul să mai chibzuiască, înainte de a-l înhăța profitorul, printr-o armonioasă nebulosă.

Și setea mea prin limpezimi, nici prea savante, nici prea în dorul lelii, tocmai a dat de ceva despre o terapie, ce ar stimula imunitatea prin intermediul genelor, o metodă de modificare a genomului uman prin CRISPR-Cas9... din seria eficientelor tehnologii cu costuri reduse... dar pericolită de ireversibile repercusiuni nebanuite asupra urmașilor, așa că orice "vaccin genetic" se zbate în reglementările existente, până ce se rătăcește în ceața excesului iresponsabil. Însă, un statut cumva experimental, acoperit de un gigantic profit, poate spulbera orice etică standardizată, pentru a consolida o superbă dictatură medicală!

...în munții mei, măsuror bioxidul de carbon și văd că difuzia, diluarea ori dispersia expirațiilor sunt foarte mari în aer liber, așa încât amenințarea transiterii covidului e foarte scăzută. Vara, radiațiile ultravioleteucid rapid virusul, dar agențiile răsar în umbra fiecărui copac: se spionează populații întregi, diseminate deliberat și eficient cu știri cât mai false, li se exploatează discernământul, fauna și flora... iar intromisiunile psihice controlează și manipulează opiniile publice... orice reputație disidentă e distructibilă, inclusiv prin capcanele sexuale, asupra oricui, de oriunde... **tacticile ascunse... utilizează frica, amenda și compromiterea rușinoasă... ca factori de modificare complexă a comportamentului... strategii psihologice subliminale ne impun... prin încapcanare... conformarea la politici publice de sănătate, evident controversate și fără precedent coordonate... de specialiști dubioși...**

...propaganda josnică, prin terorizare deliberată, înjosește națiuni întregi, demne, forțate să accepte sub consecințe capitale, comenzile supunerii totale... cea mai mare imbecilitate politică a strategiei contra virusului constă în distrugerea libertăților noastre și a întregii economii...

...și cele 999 de pisici testate au murit cam toate... dar cauza a invadat adeneul planetar, ca fiind cel mai profitabil experiment dement...

„Imunitatea turmei” intră în lupta corp la corp, din ușă-n ușă, din maraton în maraton și din restricție în restricție, că ăștia, nihilisti, nu le mai vor antidotul, speriați de politicienii malefici și de o mincinoasă mass-media coruptă. Efectele secundare, cazurile ciudate și ravagiile simptomelor severe alimentează teroarea... tot mai mulți vaccinați se înecă în valurile succesive... s-au atins puncte critice de inflexiune, cererea scade, dozele neutilizate se acumulează, expiră, în timp ce peste 100 de țări n-au primit încă nici măcar o singură fiolă. Numai după o vaccinare cam de 70% a speriaților, tulpinile mutante n-ar mai fi capabile de alte năzbâții epidemice: nimeni nu mai crede-n nimic.

...toți spălătorii de creier și responsabilii iresponsabili să fie urgent demascați și radiați complet din funcțiile decizionale, din care încă ne mai conduc pe ultimul drum...

...și cât din experimentele astea periculoase, pe o populație din ce în ce mai vulnerabilă, echivalează cu crimele oficiale... împotriva umanității?

Printre noutățile, aiurelile și notificările lui „COVID-19: Centrul de informații”, sfaturile oferite îmi procură un amuzament caraghios. De pildă, cum să fac față unei crize emoționale sau unei tentative suicidare, păi, uite-așa: dușul, ăla rece, poate acționa ca un buton de resetare pentru gânduri... ori, alegerea amânării măsurilor mi-ar calma stresul, așteptând până când orice decizie îmi devine derizorie. Dar cea mai atractivă dintre jongleriile sănătății emoționale e să rup hârtii... sau să-mi lovesc pernele, până la ușurarea și distragerea din afectarea în curs, executând și adăugând elemente moi, de care mă lipsesc fără regrete. Îmi accelerez și toate resturile de răbdare, când citesc asigurări că „Vaccinurile sunt testate riguros înainte de a putea fi introduse într-o țară” în care „Medicii experți și oamenii de știință respectă standarde internaționale stricte pentru a hotărî dacă să aprobe sau nu un vaccin”. Cu experții puși pe șperț, m-am

lămurit. Cifrele lor de afaceri ne vor obliga la noi terapii de gene, cu efecte OMG, actualizate prin Oamenii Modificați Genetic!

TEHNOSCLAVAJUL va înlocui forțele decimate ale producției, printr-o automatizare în pas cu resetarea sistemului financiar. Patrioții amenință letal această cursă, așa că instituțiile europene, în special Comisia Europeană, progresează în dizolvarea rezistențelor suverane ale statelor naționale. **Evenimentul 201** din octombrie 2019 a lansat strategii suplimentare, precum **Cyber Polygon**, avertizând împotriva „riscurilor cheie ale digitalizării”. Pe 9 iulie, un „exercițiu tehnic” va perfecționa abilitățile practice „în atenuarea unui atac pe ținta lanțului de aprovizionare, asupra unui ecosistem corporativ, în timp real”.

...doar în munții mei mă mai simt la înălțime, fără să mă terfelească dr.menghelea cu provocarea forțată și cu pașaportul ăla, de sănătate, ca dovadă a renunțării la drepturile mele-ale-omului, așa că atitudinea mi-ar fi similară cu o acțiune teroristă, acuzat, de cea mai gravă infracțiune în funcțiune, după zis-a ăștia: **„În România, de un an de zile, există o campanie împotriva acestor acțiuni pe care le ia Guvernul de a opri pandemia. Există o campanie împotriva portului măștii în spațiul public, există o campanie împotriva măsurilor de distanțare și există o campanie împotriva vaccinării. Din punctul meu de vedere, aceste acțiuni sunt similare cu acțiunea unor teroriști, pentru că a zădărnici această activitate a Guvernului, care are ca obiectiv îmbunătățirea sănătății tuturor românilor, este o acțiune care încearcă să submineze autoritatea statului, fără date. Repet, trebuie să ne uităm întotdeauna la specialiști, de acolo ne vin informațiile”,** a delirat premierul, într-o declarație de presă, vineri, 12 martie... și, apropo: după alarmele **reuters** și **agerpres**, asupra acelor 400 milioane de doze false, gata de a invada Europa... cei ce și-au aranjat toate achizițiile astea dubioase n-au fost încă executați!

***** cele mai grave rate ale morții revin cam în totalitate țărilor puternic axate pe blocajele stricte... și pe alte măsuri conexe, non-farmaceutice!**

...alo, securitatea, alo: asocierea cu fenomenul terorist implică toată comunitatea de informații în activitățile interne ale cetățenilor, ca una din cele mai grave încălcări ale libertăților civile și ale ordinii democratice, pe care un guvern o

poate comite...

...când frica de vaccinare depășește spaima infectării, se declară dictatura medicală... chiar și cu o rată a supraviețuirii de 99%, cu toții ne-am supus carantinei extreme, măștii, distanțării sociale și extincției... deși nu-s toți cancerigeni, nodulii mamari au invadat mamografiile femeilor britanice și americane, recent vaccinate... de românce, nimănui nu-i pasă, lăsate pradă campaniei de sterilizare...

...panica ne-ar fi salvat atunci, la apariția primului val, fiindcă, politic și social, totul scapă de sub control, când groaza și disperarea ating mase critice... dacă noua lor ordine mondială ne va face mai flămânzi, mai bolnavi și mai neajutorați, e de preferat dezordinea dezordinii... ei au știut asta, pentru că totul a fost foarte bine planificat!

...din mort în mort și din blocare în blocare, din val în val, din deal în deal, trecut-a mai mult de un an de chin și alean, pierdut în van... deși vaccinată, deși ciuruită experimental, cu riscuri certe, pandemia nu se aplatizează în grafic, dar blocările au reușit performanța de a aplatiza economia, turismul, viața și speranța... și, cu toată malnutriția ei, realizarea mizeriei globale denotă că toată suferința noastră a fost previzibilă și impusă în mod deliberat... drepturile noastre fundamentale erau inalienabile... până la alienarea democrației, prin autoritarism ideologic și, evident, criminal... schizoidal... dictatura medicală ne consideră Viața, Libertatea și căutarea Fericității doar ca derivând din consimțământul guvernanților...

...alo, alo, cenzura: cum de toți idioții ăștia fără echivoc, fatali în decizie, stau încă neclintii în pozițiile lor de forță, cu toată nemernicia?

... imunitatea de turmă este eufemismul consecințelor de trecere, prin modificări genetice, a întregii umanități... în controlul pe turme și hoarde...

...alo, cenzura: ce conexiune diabolică s-a stabilit între 'omul, dușmanul umanității', o.m.g... transumanism, transmiterea virusului și obligativitățile inerente?

Și cenzura... m-a cenzurat.

***** când informația devine vitală, cenzura riscă între 15/25 de ani detenție, că înlesnește și ascunde alte infracțiuni criminale...**

Victor NICOLAE

Leonard I. VOICU

(Montreal, Canada)

Mara îl mângâie din priviri mulțumită de această declarație potrivită momentului, apoi continuă:

- Trebuie să sosească agentul de asigurări. Cred că vrea să ne explice niște documente. Habar n-am. Sper că nu ai uitat că îl așteptăm.

- Să ne explice ori să ne vândă? remarcă Lucian, revenind la starea sa obișnuită de vigilență și circumspecție.

- Eh, și tu acum, dragă. Nu fi așa suspicios. Vine omul cu intenții bune.

- Da! Cu intenții bune pentru portofelul lui, vrea să aibă un profit. Mie-mi spui?

Mara nu argumentă și, docilă, începu să strângă farfuriile.

Lucian avea obiceiul să urmărească programele de actualități la televizor în fiecare seară din dorința de a fi informat cu ce se întâmplă în lume. Dorea să aibă o „viziune planetară geostrategică”, spunea deseori. „Vorbe mari, care sună a gol”, completa Mara, luând în batjocură importanța acestei perspective politice, pe care soțul său dorea s-o afișeze fără nicio justificare valabilă. Totuși, pentru el, acest moment de „informare” era și un moment de destindere de care avea nevoie, fiind

ultimul act al unei zile cu un orar încărcat, tipic persoanelor de afaceri. De la bun început, imediat după sosirea la Montreal ca nou imigrant, înțelesese că trebuie să nu depindă de nimeni, să nu fie un angajat, ci un patron, stăpân pe destinul și pe situația sa financiară. Hobby-ul pentru arta fotografică îl ajutase să câștige bani la București, urma să facă același lucru și aici, în țara sa de adopție, Canada. Planul se dovedise bun. După câțiva ani de pregătire și mici contracte, a închiriat un spațiu comercial într-un cartier plin de imigranți, cosmopolit, cum se spune în termeni mai

pretentioși, cartier unde se simțea în largul său, Côte-de-Neiges. Din primele zile, afacerile i-au mers bine. Totul a început cu talentul, plăcerea lui sinceră, pasiunea și dorința de a face fotografii de calitate, pentru a fi de real folos clienților săi într-un mod în care să fie ținut minte și recomandat drept un excelent fotograf. Cea mai bună reclamă se face „de bouche à l'oreille”, repeta celor ce doreau să-l asculte și adăuga: „Să faci ce-ți place și să trăiești din asta!” Acest motto devenise felul lui de a fi, alături de ambiția de a reuși. O filozofie de viață pe care o aplica zilnic și care i-a adus,

după mai mulți ani, o mulțumire sufletească și o mândrie personală, specifică acelora care au o carieră profesională de care sunt mulțumiți și le asigură un venit îndestulător pentru a-și permite o viață decentă, călătorii în țări exotice și chiar diferite extravagante.

- Bate cineva la ușă! Vrei să te duci și să vezi? spuse Mara din bucătărie. O fi tipul de la asigurări.

Lucian părăsi confortul fotoliului și se îndreptă spre ușă. O deschise larg și rămase oarecum surprins când zări în fața lui un tânăr elegant, în costum și cravată, înalt și zvelt, ce nu trecea de treizeci și cinci de ani și care făcu un pas înapoi când se deschise ușa.

- Bună seara, domnule Abrudan!

„Omul acesta vrea să intre ori nu?” se întrebă Lucian, văzându-l cum se retrage.

- Pofțiți! Intrați! Vă așteptam, îl invită, înțelegând abia apoi mișcarea strategică a agentului de asigurări.

Lucian îi întinse mâna, iar acesta, zâmbind profesional, se grăbi să i-o strângă călduros, susținându-i privirea sigur de el în

aparență, dornic să ia pulsul situației chiar de la începutul întâlnirii.

- Pierre Lachance, reprezentantul dumneavoastră pentru asigurări.

- Încântat de cunoștință. „Băiatul ăsta nu e fraier”, își spuse Lucian în gând.

„Nu trebuie să-mi fac iluzii și trebuie să fiu atent”, cugetă și Pierre.

Săbiile fiind încrucișate, urma să vedem măiestria fiecăruia pentru „duelul” ce urma să se desfășoare.

Pierre se aplecă să-și desfacă șireturile de la pantofi. Lucian se grăbi să-i precizeze că nu este nevoie să se descalțe, invitându-l apoi în salon.

- Vai, extraordinar! Aceasta este o creație de David C. Roy, remarcă Pierre cu admirație zărind sculptura kinetică spre care se îndreptă cu interes, încercând, cu întârziere, să nu pară ostentativ și nici prea măgulitor.

- Oh, am de-a face cu un cunosător, sunteți prima persoană care recunoaște autorul, confirmă Lucian oarecum surprins.

- Nu pot spune că sunt un expert. Din întâmplare, am avut ocazia să-i văd câteva lucrări și să citesc un articol despre el în New York Times. Apoi, mi-am aprofundat cunoștințele. Îl admir! Un adevărat artist, care se bucură de o mare doză de inteligență și imaginație. Ca fapt divers, și el a lucrat într-o companie de asigurări, dar nu pe post de reprezentant, ci în funcția de programator de calculatoare.

- Adevărat! Sunteți bine informat.

Lucian era din ce în ce mai impresionat de cunoștințele tânărului și i-ar fi pus mai multe întrebări. Totuși, nu era momentul să-l supună unui interogatoriu. Soția sa intra în salon.

- Să facem prezentările. Mara, ți-l prezint pe Pierre Lachance, un tânăr bine informat despre arta modernă.

Lucian profită de această ocazie pentru a diminua poziția pe care încerca să și-o consolideze Pierre prin modul în care a făcut prezentările, mod care, la drept vorbind, era firesc să se desfășoare așa.

- Bună seara, domnule Lachance!

Mara zâmbi cu bunăvoință, punându-și mult în evidență pomeții obrajilor. Ochii săi migdalați, verzi, seducători, conturați în mod savant cu ajutorul unui machiaj de seară, erau luminoși, iar tenul, cu toate că era arămiu, deveni strălucitor. Clipi grațios și întinse cu delicatețe mâna ei moale, arătându-și mulțumirea din priviri când tânărul o salută cu respect și eleganță, subjugat într-o clipită de frumusețea ei impunătoare.

- Cu ce vă putem servi? O cafea? îl îmbie ea cu amabilitate.

- O cafea? Desigur! Accept cu plăcere! confirmă Pierre, simțind că are un ipotetic aliat în persoana amfitrioanei, grăbit să recupereze terenul pierdut și să recapete poziția de atotcunosător, o fază premergătoare nivelului de autoritate la care spera să ajungă.

- Vrei și tu, dragul meu? se întoarse Mara către soțul său.

- Da, mersi! Încuviință Lucian pentru a nu face notă discordantă.

(va urma)

ÎNTR-UN PARC, ODATA

Niciodată nu am stat călare pe calculator ca în aceste zile pandemice care ne-au aruncat în izolare dureroasă. Ca și alții, probabil, toată ziua „cântăm la pian”. Deși tristețea mustește în fiecare propoziție, am ales câteva dintre postările noastre pe Facebook (dintre cele mai aerisite, mai... o să vedeți dvs.) pentru a vă reaminti cât de originali suntem în tot ce facem.

Decamdată, am hărtănit anul 2020. Datele din text marchează doar ziua și luna când au fost postate textele din care „ne-am înfruptat!”.

17 ianuarie. Azi noapte, ceața lăptoasă a-nvăluit copacii și întâmplările verii. Parcul e pustiu... Parcă mai ieri ne făceam poze sub teii beți de înflorire. Atunci, îmi amintesc perfect, venise la noi în parc o frumusețe de fată și întrebam: „Nu l-ați văzut cumva?” Ridicasem mirați din umeri, iar ea ne rugase s-o anunțăm dacă... „Neapărat”, o asigurase un domn din blocul vecin și tot el ne spusese, cu aerul celui plin de compasiune: „Sărmana, de câteva „luni tot caută un papagal evadat din colivie. Oamenii au început să-i spună Domnișoara papagal... Toți o cred bolnavă. Nu știu ce să zic, dar sunt mulți iubitori de animale...”

31 ianuarie. Am primit o veste proastă, dragii mei: în curând părculețul nostru, cu porumbei, copii și bunici, va deveni o biată amintire. Marii edili ne vor dăru un ...bloc de șase etaje. A, nu, nu vor fi case ieftine pentru proaspeții căsătoriți, nu fac ei prostii d-astea. Dar dacă ne fac vreo surpriză din alea care ne-ar paraliza pur și simplu și ne trezim cu vreo mândrețe de grădiniță?

„Să nu fie o grădiniță de... vară”, se temea cineva.

4 februarie. Prin 1955-56, nea Ionel Bocikoi (nu știu cum se scrie corect numele lui) sosise la Fierbinți ca șef al frizeriei ce funcționa în casele Spandonide din răscrucea Târgului. Un tip bondoc, cu accent minoritar și dificultăți de respirație. Avea și câțiva ucenici, dar zilnic frizeria era plină de oameni. După venirea lui Ionel, frizeria devenise repede un fel de „fierăria lui Iocan”. Acest bondoc ne ținea pe toți cu urechile ciulite. Nu exista om mai umblat, mai atotștiutor ca el. În realitate, era un mare mincinos. Eram de față când le povestea ucenicilor săi despre prietenia lui cu Gheorghiu-Dej, cu care fusese vecin de celulă la Doftana. Mai mult, zicea că fusese într-o noapte la Moscova pentru că, îi explicase Dej, „Stalin vrea să ne consulte într-o problemă”...

Mînța de înghețau apele, dar cu farmec, alegându-și cu grijă victimele (ascultătorii)...

7 februarie. Desemnarea ultimilor prim-miniștri a scos în evidență faptul că „băieții” aleși să conducă această țară habar

n-au despre ce-i vorba în propoziție, iar așa-zisul președinte își face mendrele...

Acum știu că fiecare vârstă are melancoliile ei. Nu eram nici îndrăgostit, nici nefericit, dar din când în când mai ciocneam și câte un păhărel de melancolie, atâta cât să dobândesc un ritm de viață echilibrat, să nu pierd contactul cu realitatea.

Sincer, eu unul n-am văzut prea multe lucruri la fel de gingașe ca ramul de măr înflorit. Asta am vrut să spun în cele patru versuri, dar ce folos, domnișoara Nina Prăjescu, după ce m-a ascultat, dusă a fost.

12 februarie. Acum îmi amintesc ce frumoase vacanțe mi-am petrecut eu la bostană, cât de multe lucruri am învățat în nopțile acelea, în timp ce coceam porumb și tata îmi citea în stele, adică mă învăța cum se numesc constelațiile sau îmi povestea întâmplări din război. Cu tot ce mi-a povestit el atunci am vrut să scriu o carte. N-am făcut-o și îmi pare foarte rău...

(Dana Georgescu): Tu scrie poveștile tale, că nouă alea ne plac, ne-ai cucerit cu stilul tău... Știu că nu e chiar așa simplu de scris o poveste frumoasă, în primul rând acea poveste trebuie să fi existat, iar povestitorul să ne-o dăruiască cu toată căldura lui sufletească.

14 februarie. Hai că-i bună, sigur că am fost și eu îndrăgostit și nu o singură dată, chiar de mai multe ori. Dar n-am spus o vorbă nimănui niciodată. Prima iubită a fost mama unui prieten. Îmi plăcea că mirosea foarte frumos, mirosea a rom, vanilie, scorțișoară... Din această pricină mă și îndrăgostisem de ea. Toată ziua stătea în bucătărie și făcea prăjituri, iar eu eram un fel de ucenic degustător... Apoi, într-o vară, m-am îndrăgostit de o verișoară, dar asta nu avea timp de mine. Abia mai târziu, în anul în care am intrat la facultate, mi-a ieșit în cale o fată mult mai curajoasă decât mine și mi-a spus că sunt unul dintre personajele ei favorite dintr-un roman care începuse a se înfiripa... Îmi pare rău și acum, dar n-am înțeles aproape nimic din ce mi-a spus, mai mult, mi s-a părut că fata aceea o luase razna. Așa am fost eu mereu pe locul doi, mi-o luau ele înainte și până mă lămuram despre ce e vorba, fetele se vindeau de

îndrăgosteală, dacă se poate spune astfel. Așa a fost...

18 februarie. Cică eram împreună cu Marin Constantin... Amândoi umblam cu ochii după năluci. Nu mai țin minte despre ce vorbeam; cred că îmi spunea ceva despre o altă carte... Abia lansasem *Constelația Fierbinți*... Costel ăsta, poetosul, stă bine cu ideile. Acu văd că nu-i mai ajung cuvintele, s-a apucat de desenat... Cu el, întotdeauna e greu: înțelege prea repede ce vrei să spui. De aceeași boală suferă și Dan Elias și cam toți prietenii mei. Din acest motiv mor de dragul lor, deși mie îmi este foarte greu să tac. Fiind oameni politicoși, mă mai lasă și pe mine să mai spun câte ceva. Dar ca să fiu mai sigur, pândesc momentul și le mai pun în mână câte o carte, de regulă, despre Fierbinți... Apropo de carte și cuvinte: nouă, celor din Fierbinți, mai ales spre bătrânețe, ne plac cărțile, la tinerețe ne mai plac și altele, că oamenii suntem...

Cred că eram prin clasa a II-a. La cooperativă adusesse lădițe cu halva. Nu era scumpă, dar era imediat după război și tata, fiind bolnav, nu lucra, așa că singurii bani îi făceau vânzând câte ceva. Țin minte cum ne-am dus odată la București cu vreo 15 găște și așa ne-a putut cumpăra mama ghete și hăinuțe pentru școală.

Într-o zi îi povestisem mamei că erau câțiva copii în clasele mari care nu știau tabla înmulțirii. Mama mă luase în râs și mă făcuse lăudăros, zicându-mi că eu eram ca în proverbul ăla „râde ciob de oale sparte; tu o știi, mă?” „Nu, dar dacă vreau, într-o oră n-am ce face”. Mama s-a uitat lung la mine și mi-a zis: „Dacă în două ore o înveți, îți dau 10 ouă și te duci și-ți iei halva.” Apăruseră niște caiete cu tabla înmulțirii pe copertă. L-am luat și m-am dus pe prispă, în față, și după circa o oră și ceva, m-am prezentat mamei: „Ia și mă urmărește...” La sfârșit mi-a zis mustăcînd: „Mă lăsași fără ouă, dar ai muncit și meriți!”

22 februarie. Geaba insistă ăștia cu întrebarea lor plicticoasă. Adevărul e că nu mă gândesc, îmi amintesc. Uite, aveam un nuc la vie și în vie niște piersici. Despre nuc am povestit, dar despre piersici, niște pomișori mici, crăcănați și piperniciți, n-am zis o vorbă. Și, zău, merită. Fructele, multe și ceva mai micuțe, erau foarte gustoase și parfumate. „Sunt de furat, mă, ne zicea bunica. Când se coceau piersicii lui Ion Udrea, mă duceam și luam câteva, și din cele roșii și din cele albe, le mâncam și aruncam sămburii prin vie. Mare scofală. Când am săpat via, am lăsat și noi câțiva mai pe margini...”

Marea minune era alta: cam toată lumea avea vie, așa era țaranul prin partea noastră:

dacă avea un pogon, jumătate îl punea cu vie. Avea vie, avea și piersici, Azi nu mai au de nici unele... Acum cumpără tot, marea majoritate cum și-a primit înapoi pământul, l-a și vândut. Nu există magazin sătesc fără caiet cu datornici.

Respect regulile jocului. Așa am fost educat. Ieri am intrat pe FB și am răspuns la toate întrebările. În primul rând le-am spus la ce mă gândesc. Apoi le-am furnizat câteva amănunte despre mine și am scris ceva pentru una Geanina Corbu, care se vârâse în sufletul meu sub pretext că îmi este prietenă (de unde până unde, că eu n-am văzut-o în viața mea). Am postat (așa se spune) o fotografie veche de la nunta unei mătuși. Unii au tăbărit pe mine că le place și să zic și câteva vorbe despre asta (nuntă sau mătușă?). Ca să fiu sigur, am scris o întregă polologhie. Nici nu terminasem și o nepoată de a mătușii m-a luat la zor, că ce-i cu mine, ce m-a găsit să divulg secretele familiei. Mă rog, tot felul de fițe d-astea. M-am enervat de-a binelea și m-am apucat de treabă: am povestit întâmplarea cu soțul mătușii mele, care fusese dus la canal, pentru că bătuse niște „îndrumători” veniți la ei în sat să le vândă *Scânțea* și să-i învețe să semene porumbul în patrat. Am primit o recomandată prin care eram întrebant de ce nu mă astâmpăr și că ce am de gând să mai postez. Să nu cumva să povestesc cum a plecat ea la studii în fosta Uniune Sovietică. N-aveam de gând, înțeleg rezervele nepoatei noastre, dar povestea e prea mișto și vreau să le rup gura celor care stau toată ziua călare pe FB și schilodesc limba română sau fac concursuri de înjurături. Păi ce credeți că a făcut și biata asta rudă a mea, care nu fusese primită la facultate la noi pentru că avea un „reacționar” în familie? A trimis o scrisoare Universității Lomonosov, cerând lămuriri: marea mea pasiune este literatura rusă și vreau să învăț limba rusă pentru a-i citi în original pe uriașii autori ruși Tolstoi, Pușkin, Gorki, Lermontov... Nu concep intelectual autentic fără lecturi aprofundate din lucrările genialului Iosif Visarionovici Stalin. O să râdeți, dar scrisoarea ei a făcut mare vâlvă și fata s-a trezit la Moscova...

3 noiembrie. Apă caldă - nu, căldură - nu; tu cu cine votezi? Fără să vrei, devi un erou doar prin faptul că trăiești...

19 decembrie. E atâta tăcere tristă în jurul tău. Ultima veste pe care ai primit-o: a murit colegul tău de bancă din liceu; azi dimineață ți s-a comunicat că de luna viitoare revista voastră își încetează apariția....

Marian Ștefan

Cauzele... efectelor! - în 4D -

1. Fenomenul AMOR – element al fizicii cuantice –

Iubirea este un fenomen energetic de rezonanță. Ea poate începe brusc și poate înceta la fel de brusc, în momentul când a dispărut rezonanța energetică între subiecți, legătura sufletească.

Uneori, pentru a continua o relație, se face apel la rațiune.

„Savanții au venit /Și au cercetat /Și nime complicate /Fenomenelor au dat./Au clarificat/Și clasificat/Și taine, fără număr./Pentru noi au descifrat./Dar pentru că, în laborator./N-au cercetat „fenomenul AMOR”/Nu-i totul clar îndeajuns./Sunt întrebări, încă, fără răspuns!” (șlagărul „SAVANȚII” – voce Margareta Pâslaru)

Ruperea unilaterală a legăturii de iubire duce la traume sufletești incredibil de dureroase, urmate, uneori, de blesteme:

„Cine iubește și lasă./Dumnezeu să-i dea pedeapsă./Etc, etc.” (cântec interpretat de Maria Tănase)

sau de procedee de piraterie energetică, de „deturnare”, de „legare” sau de „dezlegare” a energiilor, prin vrăjitorii, prin magie.

În tradițiile populare se cunosc practici străvechi de „legarea umbrei”, de „ulcică îngropată” la colțul casei, de legare” sau „dezlegare” a cununilor etc.

Pentru a le întări puterea sau pentru a le anula puterea, oamenii poartă AMULETE, TALISMANE, care multiplică sau demultiplăcă influențele energetice.

Lăcașul Bisericii este unul din spațiile unde au loc ritualuri energetice foarte importante pentru bunăstarea oamenilor.

Verigheta „sfințită”, adică „energizată”, este un obiect care, pus pe degetul INELAR, ajută la păstrarea legăturii energetice stabilite prin ritualul magic al slujbei de căsătorie.

Cuvântul „sfânt” sau „sfințit” înseamnă „energizat”, iar aurul este „lumină condensată”, este un condensator de fotoni și în asta stă puterea sa protectoare.

Se spune și se știe că mintea poate fi manipulată, dar sufletul, niciodată!

Ideal este ca mintea și sufletul să fie în armonie. Când nu se întâmplă așa ceva este indicat să-ți ascuți sufletul, cantonat în inimă. Sufletul este o energie divină, suflarea lui Dumnezeu dată omului și prezența sa se manifestă de la prima bătaie a inimii, la fătul din pântecul mamei și până la încetarea acestei bătaii, când se spune că „l-a luat Dumnezeu” sau că „i-a stat ceasul”.

De remarcat că orice ființă care are o inimă care bate, înseamnă că are un suflet.

Există un PUNCT ZERO de pornire a

ceasului numit INIMĂ, atunci când începe VIAȚA. Un ordinator are și el CLOCK-ul său, care funcționează pe toată durata existenței ordinatorului.

Cosmonautul Dumitru Prunariu a spus că în momentul când a intrat în imponderabilitate, la prima rotire în jurul Pământului, la bordul navei spațiale s-a declanșat „un ceas”, un metronom care i-a însoțit, cu TIC-TAC-ul său, pe tot timpul misiunii, probabil, pentru ca inimile lor, pierzând legătura cu „pulsăția Terrei”, să aibă un REPER cu care să intre în rezonanță.

Din acest motiv se spune că tot universul se mișcă într-o armonie, cu Pământul inclus, și orice încercare de DESTABILIZARE, de producere a unui HAOS, a unei NOI ORDINI, aduce inevitabil o CATASTROFĂ, un CATACLISM. Cuvântul KATA, de origine asiatică, înseamnă o răsturnare, a adversarului, a unei situații, a ... Polilor Pământului!

În orice împrejurare nu trebuie uitat că **iubirea** are în ea o mare putere care o face să învingă, să biruie: IUBIRE = BIRUIE, dacă citim literele în altă ordine.

Iubirea este o MONADĂ, o formă energetică circulară. Iubirea este cea mai valoroasă monedă de schimb cu care primești sau dai viață. Iubirea este o energie, este „un copil pribeag, pe care-n veci, nu poți să-l stăpânești”. (opera „Carmen”, de Bizet) și care te invită la joacă, să alergi după un cerc sau după o minge, la orice vârstă ai avea.

Orice joc poate fi explicat și înțeles, dar nu are nici un farmec dacă nu îl practici, dacă nu intri în iureșul lui, dacă nu te miști în el, dacă nu îl joci.

„Mișcarea înseamnă viață” pentru că viața este un joc, în care alergi după iubire și te bucuri și strălucești de fericire, te dinamizezi și dai lumină în jurul tău. „Fericirea” înseamnă energizare, te aproprie de „sfințire”. Cei încărcăți cu multă energie divină, pot deveni „prea fericirii părinți” ai unei familii, ai unui neam.

Se spune că ar fi 64 de tipuri de iubire, ca fețele unui diamant: iubire de părinți, de copii, de natură, de patrie etc, care împreună formează FLOAREA VIEȚII, cea mai cunoscută și venerată formă geometrică sacră (adică energetică), deoarece încorporează în ea modelul creației – DRAGOSTEA – care este UNA și nu suportă pluralul.

Dragostea înglobează toate iubirile (o iubire, două iubiri) care pot fi numărate și enumerate ca înălțătoare, prinse într-o spirală energetică ascensională sau distrugătoare dacă sensul energetic al spiralei este descendent.

Iubirea și pasiunea sunt două noțiuni ce par asemănătoare, dar care au un conținut total diferit și se manifestă diferit.

Iubirea este emanația sufletului curat și presupune o deschidere către celălalt. Iubirea se manifestă prin a dăruii celuiilalt în mod dezinteresat, prin a se dăruii celuiilalt pentru a îl face fericit. Iubirea este dăruire de sine!

Pasiunea este o emanație a minții, o luare în posesie a celuiilalt pentru că ție îți face bine. Pasiunea presupune o stare de concentrare, de absorbire a celuiilalt, o acumulare de senzații, de informații.

Pasiunea nu este iubire, ci un OBIECTIV! Orizontul ei este LINEAR!

Iubirea este o stare, o atitudine! Pasiunea și nu iubirea, este generatoare de drame, uneori cu final tragic. Când „obiectivul” pasiunii refuză să mai întrețină o relație și taie accesul la energia sa, vampirul energetic încearcă să se răzbuie pe partener sau pe IDOLUL său și încearcă să îl distrugă și uneori să se autodistrugă nemaigăsind resurse să își umple „golul” energetic pe care îl resimte.

Se spune deseori că agresorul și-a pierdut mințile!

Credința în Dumnezeu reprezintă o sursă inepuizabilă de energie și pe măsură ce dai iubire celor din jur, te încarci într-un flux continuu.

Experiența dansului în pereche este un preludiv pentru sincronizarea într-o viață de cuplu.

Valsul este un dans specific începuturilor de viață, amețitor, plin de speranță, de prietenie între partenerii care, pe măsură ce se învârtesc, devin un rotor uman, care absoarbe energia spațiului și o transformă în ... lumină! Veselia este dovada prezenței energiei eterice, divine! Valsul produce o stare de euforie!

Perechile, minuscule spirale rotative, SPINI planetari, care se rotește în jurul axei lor, se aliniază într-o mișcare circulară mult mai mare. Sala de bal devine astfel o galaxie în mișcare, o **spirală ascendentă**, în care se produce levitația, zborul, plutirea dansatorilor.

Valsul exprimă un acord între parteneri, mire și mireasă, yin și yang, alb și negru, fiecare completează pe celălalt, fiecare își are locul său într-o armonie.

Dansatorii nu vibrează, ci plutesc ca pe valuri! Au nevoie de spațiu. Un sunet de vioară dă tonul, este primul val, purtând pașii dansatorilor din ce în ce mai repede, din ce în ce mai departe.

Valsul este simbolul primei întâlniri, primei iubiri, simbolul începutului!

Primul Vals și ultimul Tango! Dansuri magice cu vibrații înalte și cu vibrații joase, angelice și demonice, magie albă și magie neagră!

Alb și negru, zi și noapte în alternanță, într-o succesiune orizontală de la Răsărit la Apus!

Negru și roșu, pământ și foc, într-o continuă confruntare vulcanică, pe verticală, șarpele de foc care urcă și coboară, până la epuizare, energii latente care fac doar armistiți, dar niciodată pace.

În tango, partenerii nu plutesc, ci vibrează!

Tangoul nu e nici iubire, nici ură! Tangoul este pasiune, un dans în care partenerii nu pot trăi nici împreună, dar nici separați! Tangoul este o afacere personală care nu are nicio legătură cu lumea înconjurătoare.

Partenerii dansează într-o complicitate pasională, în care disputa, tensiunile, contopirile îi privesc numai pe cei doi, intrați într-o spirală închisă, **descendentă**, în care își absorb energia, unul de la altul, până la epuizare!

Tangoul înseamnă, înainte de toate, atingere! Apropierea trezește simțurile! Vibrațiile muzicii ghidează pașii! E dansul trăirilor imediate, fără un mâine, fără promisiuni, fără speranță! Acum sau niciodată! Acordeonul ... acordează partenerii prin vibrațiile sale magice.

O privire, o strângere de mână! Viața improvizează uneori și ne ia prin surprindere!

Este greu de stabilit un echilibru între intuiție, adică ce îți spune sufletul și impulsuri, adică ce îți transmite corpul invadat de o hoardă de barbari, hormonii, o năvălire migratoare în valuri, cu care fiecare bărbat sau femeie trebuie să învețe să conviețuiască „pașnic”, aproximativ patruzeci de ani din viață! Acesta era rolul inițierilor secrete, în care bărbații tineri, elementul activ și agresor, erau învățați să-și stăpânească și să-și controleze impulsurile, să nu fie barbari!

Geometria sacră este cheia pentru vindecarea corpului fizic, pentru că ne permite să vindecăm contradicțiile create de noi înșine între suflet și rațiune, uneori numite pasiuni.

„Floarea vieții” este simbolul universal prezent în toate marile filozofii și religii antice, gravat pe monumente din toată lumea, din Egipt până în China și India.

Dacă matematica este „limba cu care Dumnezeu a scris Universul”, geometria sacră este o știință mult mai complexă cu care „Dumnezeu a însuflețit Universul”!

(1.04.2021)

2. Dilema – confesiune –

Un copil vine de la școală, vesel că a învățat ceva nou: bunico, știi că noi ne tragem din maimuțe?! Poate tu dragule, că pe mine m-a făcut Dumnezeu, a răspuns calmă bunica.

Gluma e glumă, dar zilele trecute, nepotul meu, vine de la școală cu aceeași informație (răsuflată demult, pe care chiar Charles Darwin a retractat-o pe patul de moarte) și mă pune în dilemă, cu o logică specifică generațiilor de azi: dacă oamenii s-au tras din maimuțe, de ce s-au oprit și „nu s-au tras toți”? De ce au mai rămas maimuțe și când o să devină și ele oameni?

După o opoziție inițială a fiicei mele, mama băiatului, am primit aprobarea să îi dau un răspuns care să îi satisfacă logica, bazată pe bun simț, și am început cu el o inițiere în sfera para-normalului, din simplul motiv că la școală, în zona normalului, în afară de scris și

citit – elemente foarte importante, se învață foarte multe lucruri false, care nu mai au nicio legătură cu realitatea „ancorată” în fizica cuantică. Tinerii sunt privați, din păcate, de foarte multe cunoștințe, utile în viață, care au fost abandonate sau chiar interzise în școli, din motive oculte. Rolul școlii și al societății ar fi, în mod normal, să participe la formarea personalității umane și a evoluției ei spirituale.

Criza sistemului de învățământ, care se manifestă nu numai în România, ci și pe plan global, va înceta atunci când se va renunța la „reciclarea” multor neadevăruri despre lume și viață care, din ignoranță sau în mod voit, au parazitat imaginația multor generații de elevi.

Multe sisteme de învățământ din lume se adaptează din mers, adică se modelează prin înființarea de **module**, care se pot separa și replea pe proiecte de studiu, ca în jocurile de lego, atât de apreciate în zilele noastre.

Noutatea lumii moderne constă în admiterea FLEXIBILITĂȚII și renunțarea la RIGIDITATE, atât în gândire cât și în domeniul construcțiilor materiale.

Spațiile mari, fără pereți rigizi, reprezintă o soluție pentru construirea de școli, spitale, stadioane, teatre, penitenciare etc., în care, fiecare dintre aceste instituții își poate amenaja și reamenaja interioarele în funcție de necesarul imediat de elevi, pacienți, spectatori, deținuți etc. Tehnica proiectării pe calculator și mijloacele de automatizare performante sunt utilizate în acest scop.

La Sibiu, domnul Constantin Chiriac, director al Teatrului Național, a început un proiect pentru construirea unui teatru modular, în care același spațiu poate fi folosit, prin transformări succesive, în sală de repetiție, de spectacole de teatru sau alte activități culturale, așa cum a văzut în S.U.A.

Eficiența conceptului este impresionantă!

De la o vârstă de câțiva ani, copiii se joacă cu jucării cu geometrie variabilă, pe care le mănuiesc cu dexteritate și din câteva mișcări o mașinuță devine avion, apoi se transformă în submarin sau robot. Mintea lor se structurează în alt mod decât al generațiilor precedente.

Mulți elevi decroșează, nu mai au interes să-și termine studiile pentru că nu li se mai trezește pasiunea pentru ceva nou, care să îi atragă la școală.

Din ce în ce mai mult, copii superdotați, care înțeleg foarte repede și apoi se plictisesc, sunt puși „la colț” sau afară „la ușă” pentru că „deranjează clasa”. Când părinții nu sunt destul de fermi, ei cedează presiunii școlii și a unor medici „neinițiați” și își îndoapă copiii cu produse tranșilizante – o crimă – în loc să lupte pentru crearea unor module de școlarizare, gestionate de psihopedagogi cu

experiență, care să se adapteze la viteza de gândire a acestor mici recalitranti, genii în devenire.

Este remarcabilă prestația domnului profesor Florian Colceag, care conduce un astfel de modul în România și care din păcate, nu are nici un ecou la nivel guvernamental.

Revenind la maimuțe, răspunsul științific la problema genezei umane îl dă un român, doctorul Toni Victor Moldovan, stabilit în Suedia, la Stockholm.

El a făcut o descoperire senzațională și a prezentat-o în cartea sa „Programul Terra”.

Este vorba despre decodarea numerică a celebrului număr 666! Așa cum cuvântul LUCIFER E CIFRUL, el a dovedit că cifra 666 este un COD, o cheie energetică, care se referă la structura genetică informațională a corpului uman și nu are nici o conotație malefică.

Fiecare om are o structură genetică exprimată fizic în arhitectura ADN-ului somatic (material) și o structură energetică exprimată în ADN-ul energetic informațional.

Anatomia energetică a ființei umane se regăsește în texte vechi, principala zonă de proveniență a informațiilor fiind medicina orientală, în special acupunctura.

Racordul dintre corpul fizic și ființa energetică este extrem de intim, ambele se întrepătrund în ființa energetică om.

Structura genetica-energetică deosebește rasele de oameni existente pe glob.

Diferențele între hărțile energetice de acupunctură au evidențiat diferențele genetice între chinezi, japonezi, coreeni, vietnamezi și alte rase asiatice.

Rasele umane sunt rezultatul unor programe de inginerie genetică ale unor civilizații extraterestre diverse. Simplitatea genetică era un deziderat al tehnicilor de inginerie genetică.

După calculele doctorului Moldovan, **Zoharul** este un **decodor** al **Bibliei** și explică într-o amănunțime uluitoare, selectarea grupelor de gene ale ADN-ului energetic informațional, care a dus la construirea programului de inginerie genetică a poporului evreu.

În concluzie, poporul evreu are marca genetică $613 + 45 = 658$, cifră care reprezintă puncte de contact aflate pe întreaga rețea energetică a corpului.

Numai la evrei, coloana energetică centrală, unde se află toate chakrele, cuprinde 45 de puncte în loc de 52 de puncte specifice celorlalte rase de pe pământ. Geneticienii programului evreu au făcut această reducere importantă la ființa de laborator ADAM.

Restul „zeilor” care au avut programe de inginerie genetică în Dacia, India, China, Egipt, Mesopotamia etc. au continuat pe o coloană centrală cu 52 de puncte.

Restul punctelor de pe meridianele laterale de acupunctură variază de la o rasă la alta, iar „puritatea genetică” este dată de numărul cel mai mic rezultat.

Astfel, după evrei, cu numărul 658 (613 + 45 central), urmașii geto-dacilor sunt pe locul doi în lume ca simplitate și implicit puritate genetică, deținând marca energo-genetică 666 (614 + 52 central).

Programul de inginerie genetică desfășurat în Dacia, a fost unul de calitate excepțională, iar 666 este greșit incriminat, prin neînțelegerea textelor vechi.

Ce beneficii creează această simplitate energo-genetică? Răspunsul se află în cartea „Programul Terra” despre care am vorbit până acum.r.

Când cunoști CODUL, marca energetică a unei rase, poți să țintești direct în centrul energetic ai programului său genetic, așa cum se virusează programele unui ordinator, în informatică.

Virusul COVID este un „parazit” de natură energetică, care atacă programul energo-genetic uman. Multitudinea de tulpini (africană, japoneză, **chineză** etc) arată „specializarea sa etnică” și cunoașterea de către producătorul HACKER, a hărții genetice a programului energetic al celui atacat prin VIRUSARE.

Este simplu de constatat că o asemenea varietate de virusuri țintește destabilizarea până la distrugere, a energiei anumitor rase, subrase sau etnii. Este o luptă de „hărțuială”, de hertzi (Hz), de frecvențe pe calea undelor.

Nemții au lucrat mult în acest domeniu, în timpul războiului, fiind preocupați de puritatea genetică.

Imediat cum apare o armă nouă, apare și remediul, un element de protecție contra ei, ca sabia și scutul sau glonțul și vesta antiglonț etc. Pentru înlăturarea efectelor **atacurilor energetice** s-au ceat programe de „reparare” **BIOENERGETICĂ**, care prin

BIOREZONANȚĂ informatică, aduc organismele dereglate energetic, la parametrii inițiali de funcționare.

Domnul Marian Dumitrescu, cercetător din Videle, a obținut printre alte diplome și medalii, o medalie de aur pentru „**Vaccin sonor contra COVID 19**”, la Salonul Internațional de Invenții și Inovații „Traian Vuia” Timișoara, în 15 octombrie 2020, care se bazează pe o vindecare prin rezonanță energetică.

Interdicțiile religioase, de neamestec rasial, s-ar putea să aibă explicația în aceste mărci genetice, care pot degenera, fiind incompatibile energetic. Deci nimic xenofob sau rasial.

Așa s-ar explica și multitudinea de zeități, cu religiile aferente, de origine extraterestră, care au operat în diverse regiuni ale Terrei și unde au lăsat „**caietele cu însemnările de laborator privind programul lor**”, numit **CĂRȚILE SFINTE!**

Având o astfel de cunoaștere științifică orice discuție cu caracter rasial este **ABERANTĂ!**

Și vorba românului, care are o mare toleranță religioasă:

„fiecare bordei, cu un obicei!”

Iar în privința maimuțelor, s-ar putea să reprezinte „primate” terestre pe care s-au „imprimat” mărci genetice extraterestre și care au degenerat în urma unor cataclisme sau accidente genetice. Cine știe?

În orice caz, la întâlnirea cu oamenii, în ochii lor se citește, câteodată, o mare nedumerire, de parcă ar dori să își amintească de ceva uitat!

- Dar, pe extraterestri, cine i-a făcut? mă întreabă nepoțelul.

Chiar așteptam această întrebare! Poate că ei sunt niște inteligențe artificiale, poate noi, oamenii, suntem niște inteligențe artificiale, sau hibridi, sau mai știu eu ce?

Nu știu ce au alții, dar noi avem suflet. Sufletul este cel mai prețios dar al Omului, primit de la Dumnezeu!

Cu credință și cu știință, găsim răspuns la toate!

P.S.

Povestea este mai lungă și răspunsul nu mai este pentru copii!

În Biblie se vorbește de un act de rebeliune, în care, un grup de „zburători”, de îngeri

„căzuți” pe Pământ, au văzut că fetele oamenilor (băștinașilor) sunt frumoase și s-au „amestecat genetic” cu ele, ceea ce era interzis, din cauza incompatibilităților energetice – informaționale.

În alte cărți ezoterice se spune că AZAZEL era comandantul unei legiuni de extraterestri cazați într-o stație de observație spațială, de lângă Terra, un fel de laborator.

Printr-un act de nesupunere față de „centru” el a inițiat un program de **imixtiune** în procesul de evoluție existent deja pe Pământ, în sensul de **accelerare** a acestuia prin **selectii genetice – PROGRAMUL TERRA.**

Fiind urmărit de ai săi, pentru încălcarea regulilor universale galactice de „neamestec în treburile interne” și de „neagresiune” asupra altor programe deja create, el s-a ascuns, împreună cu legiunea sa de răzvrătiți, într-o cetate invincibilă, **securizată energetic**, din zona TIBET, de unde comunică, prin telepatie, cu cei care îl invocă.

El este Conducătorul din umbră nemuritor, este Regele Lumii despre care vorbește RENE GUENON, în scrierile sale.

În plan literar, romantic, această istorie de incompatibilitate, de „iubire imposibilă” între un nemuritor și o muritoare, a fost descrisă cu genialitate, de Mihai Eminescu, în poezie Luceafărul.

Nemurirea este uneori o povară și... am plâns pentru Luceafăr!

În plan astral, Venus, pe când era o cometă rebelă în Univers, s-a ciocnit cu planeta Marte și în urma coliziunii i-a „absorbit” atmosfera devenind o planetă stabilă ca orbită și foarte strălucitoare, călăuză drumeților pe timp de noapte, Steaua Ciobanului sau Luceafărul de seară.

Venus are însă o **orbită inversă** față de celelalte planete și din acest motiv poate fi observată de două ori, ca Luceafăr de dimineață și Luceafăr de seară.

Rebelii pământeni au adoptat-o ca simbol!

Toate aceste întâmplări, din Cer și de pe Pământ, se află consemnate, povestite și interpretate în mii de lucrări cu caracter ezoteric, un vast material pentru cei interesați să privească dincolo de aparențe, fascinați de misterele lumii și dornici să le descifreze.

(1.04.2021)

3. Cum se formează, se întreține și se distruge un dictator!

Dictatura se hrănește cu starea emoțională a oamenilor!

Există o relație de feedback: dictatura are nevoie de adorație, de glorificare, iar supușilor care livrează această pseudo-iubire, li se induce, prin represalii, o stare de frică permanentă.

Dictatura funcționează prin debalansarea nivelului energetic național, care la un capăt

cumulează energii pozitive, iubire etc., iar la celălalt capăt cumulează energii negative, vibrații de jos nivel, cauzate de teroare, de frică.

Forțe oculte (ascunse) stau în spatele acestui balansoer energetic. Deci, nu pe dictatorul – marionetă sau pe poporul – spectator, trebuie pus reflectorul, ci pe aceste forțe manipulative, din umbră!

Dictatorul singur – ca persoană fizică – nu are nicio putere! (vezi cazul Ceaulescu, debarcat pe o șosea pustie)

El utilizează un angrenaj pus la dispoziție de forțele manipulative și acest angrenaj se pornește și se oprește la ordin, ca **duhul ARIEL** din piesa „Furtuna” de Shakespeare.

Întrebarea care se pune cu adevărat este: „**Cine e PROSPERO?**”

P.S.

„Diferitele agenții de spionaj din lume, la nivelul lor cel mai înalt, sunt societăți secrete ezoterice!”

David Icke – LE PLUS GRAND SECRET (2015)–

(1.04.2021
Montreal – Canada)

4. Culegătorii de suflete

- originea satanistă a marxismului și a nazismului -

Satana este un dictator căruia poți să îi dai sau să îi iei puterea, prin hotărârea, prin voința ta!

- „Piei, Satana!” și la necaz îți faci o cruce.

Crucea și Satana sunt două elemente ireconciliabile!

La intrarea în Biserică, cu copilul în brațe pregătit pentru botez, nașul, sau nașa, spune de trei ori: „Mă lepăd de Satana!”, iar el nu suportă mirosul de tămâie, apa sfințită, dangătul de clopot și toaca, așa că nu insistă.

Troițele puse la încrucișarea de drumuri îl enervează, pentru că este specialist în diversivități, în anarhii, în „încurcă lume”, iar o troiță „luminează” calea cea bună.

Oamenii cu credință în Dumnezeu nu se încurcă cu el, nu-i dau atenție (du-te mă, d'aici), dar nici nu-l provoacă, prin invocare.

Promite orice dorești, dacă i se oferă ceva la schimb, o ofrandă.

Este plin de „calități”: minte, păcălește și învrăjbește oamenii (încurcă-i drace!).

Își alege colaboratorii dintre oamenii „fără

nici un Dumnezeu”, îi terorizează, îi transformă în sclavii lui și uneori îi sacrifică (l-a luat „aghiuță” și pe asta).

Aceștia sunt oamenii „neisprăviți” în adevăratul sens al cuvântului care nu și-au dus până la capăt studiile (semidocti), susținerea unei familii și alte proiecte și sunt invidioși pe cei care au reușit. Agresivitatea lor e un semn de neputință fizică sau psihică. Oportuniști, dornici de putere și de control, își vând sufletul diavolului.

Iartă-i Doamne, că nu știu ce fac!

În povești, oamenii l-au imaginat pe Dumnezeu ca pe un bătrân cu barba albă, stând pe un tron înconjurat de o lumină orbitoare, iar pe Satana, ca pe un „animal” fantastic cu coarne, coadă și copite.

În lumea fizicii cuantice este vorba despre energii a căror putere o poți simți prin invocare personală sau prin intermediari – preoți, șamani, vrăjitori.

Celebrul scriitor brazilian Paulo Coelho, dotat din naștere cu manifestări extremiste,

adică atras mereu de granițele experiențelor și ale lumii, nu poate fi clasificat ca scriitor nici în zona ezoterică, nici filozofică și nici științifico-fantastică. Este un scriitor nonconformist, de mare succes mondial.

În viață nu a acceptat nici un sistem de valori impus cu forța. A plecat de la o credință creștină, impusă cu forța de iezuiții catolici și după o experiență înfricoșătoare, trăită într-o sectă de magie neagră, a revenit la o credință creștină al cărui sens profund a ajuns să-l înțeleagă singur. Când a înțeles mesajul ascuns, mesajul lui Dumnezeu, a plâns și a plâns, a devenit dintr-o dată înțelegător față de oameni, a început să cunoască Mila și Iubirea!

A simțit dintr-o dată că are o misiune de îndeplinit și a început să scrie, cu sinceritate și adevăr.

Experiența lui cu forțele răului, înainte de a se întoarce la credință, este deosebit de importantă pentru că s-a petrecut în SPAȚIUL REAL și a avut mai mulți martori, deci el nu era nici în transă sau altă stare intermediară.

Întâlnirea lui cu **Esența răului** a fost tulburătoare!

Iată câteva selecțiuni din relatările lui: „într-o zi, eram la mine acasă, când deodată totul a început să se întunece. Era foarte devreme, dar eu am început să văd acest fenomen tangibil, un întuneric fizic, vizibil, care ocupa o jumătate din cameră, de la sol până la plafon. M-a cuprins un sentiment de panică, aveam senzația că voi muri, mai ales că totul era însoțit de niște scrâșnete, niște zgomote bizare greu de suportat care reprezentau parcă cel mai rău lucru în tot ce se întâmplase. Eram terorizat, aproape mi-am pierdut controlul și am constatat că era prezența îngrozitoare a RĂULUI!

A sunat telefonul și o persoană din aceeași sectă mi-a spus ce i se întâmpla în acel moment, deci era real. M-am gândit să mă duc la biserică, să ies, dar un SPAȚIU DE FORȚĂ mă împiedica să ies din casă și aveam sentimentul unei morți iminente.

(continuare în pagina 18) ➡

4. Culegătorii de suflete

- originea satanistă a marxismului și a nazismului -

← (urmăre din pagina 17)

Am primit și alte mesaje, toți adepții sectei trăiam același lucru.

Am încercat să mă gândesc la altceva, să-l ignor, dar Răul era o realitate vizibilă și tangibilă care parcă îmi spunea:

- Voi m-ați invocat, iată-mă!

Credeam că invocarea Răului este un fel de gest de rebeliune contra a ce nu voiam să acceptăm, dar niciodată nu am crezut că RĂUL POATE EXISTA FIZIC! Acum aveam dovada și eram îngrozit!

Era într-o sâmbătă, către ora zece de dimineață! În sfârșit mi-a venit ideea să iau Biblia în mână. Am deschis-o la întâmplare și am citit ceva. Apoi am făcut, cu voce tare, o promisiune: „am terminat cu această sectă pentru todeauna!”

Dintr-o dată totul a dispărut! Am anunțat șeful sectei că mă retrag definitiv. Au făcut presiuni asupra mea că sunt un laș, un idiot, că nu știu câtă putere pierd, dar nu m-au urmărit, nu s-au răzbunat cu toate că era una din **asociațiile secrete** cele mai periculoase și mai dure care există, cu mult mai periculoasă decât Biserica lui Satan. Era o sectă foarte structurată și periculoasă pentru că avea rădăcini filozofice foarte profunde și o legătură cu **puterea pură**.

Marele joc al diavolului constă în faptul că te face să crezi că ai putere, îți dă senzația de dominație totală, de securitate totală. Asta este doar o aparență!

În realitate nu ești tu stăpânul, tu ești SCLAVUL!

Magia este foarte periculoasă, dar depinde pentru ce scop te folosești de ea. Magia, în sine, nu are o dimensiune ocultă. Adevăratul magician este cel care, la fel ca Iisus Christos, luptă ca nimic să nu fie ascuns.

Funcția magiei ar fi să dezvăluie ce se dorește ascuns pentru oameni, să demaște societățile care se joacă cu secretul pentru a anihila voința, oferindu-le în schimb false puteri care în final se manifestă în mod distructiv.

În societatea noastră sunt mulți oameni care se servesc de secret pentru a domina pe ceilalți.

„Cuvântul” este personificarea unui gând. Faci să apară iubirea pronunțând cuvinte de iubire, la fel poți să faci să apară diavolul, invocându-i numele.

Am văzut personificarea diavolului pentru că eu i-am dat această putere. De îndată ce i-am retras puterea, l-am refuzat, el a încetat să aibă putere asupra mea. Dincolo de suprafața lucrurilor există alte realități, alte tipuri de mișcări, alte curente, invizibile dar la fel de reale ca iubirea, care știm că există și totuși nu o putem atinge cu mâinile!” Am încheiat citatul.

Evenimente cosmice terifiante, ciocniri planetare etc. s-au transferat în mentalul colectiv ca fapte personificate în lupte între „zeități” extraterestre care aveau de împărțit și de câștigat **controlul** în anumite zone ale Terrei și pe anumite domenii.

Pe urmă oamenii au transferat aceste informații ancestrale la nivelul perspectivei lor înguste și „**au învățat**” să-și dispute „**puterea**” și „**controlul**”, ceea ce se întâmplă și în zilele de astăzi.

Ilegalii, ilegitiții, din toate timpurile, au făcut apel la ajutoare, la forțe oculte, chiar la magie neagră, ca să poată lua în posesie Pământul, ceea ce de drept, nu le aparține și în slavie specia umană.

Adam Weishaupt era profesor la o universitate catolică din Bavaria, condusă de iezuiți, **ordin** preotesc din cadrul bisericii catolice.

Admirând succesele iezuiților, a înființat la data de 1 mai 1776, ordinul Iluminiștilor, care în 1782 a fost infiltrat în ordinul Masonic, pentru că avea nevoie de un camuflaj, iar numele codificat, folosit de Adam W. era SPARTACUS.

Acest ordin secret avea ca scop de a stăpâni lumea, distrugând toate religiile și răsturnând toate guvernele.

Le oferea membrilor „puterea mondială”, acest stimulent având rolul să atragă în organizație numai pe aceia care erau capabili de „orice” pentru a-și satisface dorința de putere.

Revoluția Franceză din 1789 a fost premeditată de iluminiști cu scopul de a instala pe tronul Franței pe confratele lor iluminist, Ducele d'Orleans.

Această conspirație mondială a reprezentat principalul resort al tuturor mișcărilor subversive din timpul sec. al XIX. **Adorarea rațiunii**, rodul pomului cunoașterii de bine și de rău, cu care Dumnezeu nu a vrut să împovăreze Omul contemplativ (Homo Paradisus) este unul din cele mai mari secrete ale conspirației.

Deci, domnul Adam W. Spartacus și-a căutat sursa cunoașterii, tocmai la tizul său Adam, și cum acesta era proaspăt izgonit din Rai, evident că s-a întreținut cu ȘARPELE, cu numele conspirativ SATAN, care nu primise încă nici un ordin de expulzare.

La întâlnirile conspirative cu Satan s-au prezentat, pe rând, pentru inițiere, comunistul Karl Marx și nazistul Adolf Hitler.

În căutarea CAUZELOR... efectelor, este bine de știut „**de unde ni se trage!**”

Deschidem primul dosar cu **C.V.**-ul lui **Karl Marx** – părintele comunismului.

DI. Marx s-a născut într-o familie religioasă. Era o familie de evrei convertiți la creștinism cu puțin timp înainte de nașterea lui Karl, care a fost botezat în confesiunea protestantă.

Prima scriere a lui Marx a fost „Unificarea credincioșilor cu Christos”, în care a afirmat:

- prin iubire de Christos, ne întorcem în același timp inimile spre frații noștri care sunt legați lăuntric de noi și căruia EL li s-a dăruit prin jertfă.

După scurt timp scrie o poezie:
... Cândva jurat lui Dumnezeu,
Aliajului e azi sufletul meu!

Ceva îl făcuse să se răzgândească. Acel ceva era adorația satanistă!

Marx descoperise lumea ocultismului. Este influențat de anarhistul rus Mihail Bakunin și Pierre Proudhon, socialist și scriitor francez, care îl adora pe Satana.

Există dovezi că intrase într-un cult satanic condus de Joana Southcott, o preoteasă satanistă care se considera a fi în contact cu un demon numit Shiloh.

Acesta a fost probabil coautor la „Manifestul Partidului Comunist” și a provocat înverșunarea împotriva creștinismului.

În rest, viața sa de familie a fost un dezastru: fiica sa Laura, măritată cu socialistul Lafarque, și-a înmormântat trei copii, apoi s-a sinucis împreună cu soțul ei.

O altă fiică, Eleonor, s-a hotărât cu soțul să facă același lucru. Ea a murit, dar el a renunțat în ultimul moment.

Alți trei copii ai lui au murit. Când se considera campion al clasei muncitoare, avea în casă o servitoare, ca cei bogați și a făcut cu ea un copil spre disperarea soției sale Jenny.

A plătit cu multe suflete, succesul lumes și dreptul de a rămâne în istorie. Diavolul nu lucrează pe datorie.

V. I. Lenin, părintele revoluției ruse din 1917, provenea dintr-o familie religioasă. Tatăl lui fusese inspector și membru devotat al bisericii ortodoxe ruse. Dar, la vârsta de optsprezece ani, Lenin a început să-l citească pe Karl Marx și în curând a îmbrățișat principiile marxiste. Lenin dorea să distrugă Vechea Ordine Mondială, înlocuind-o cu Noua Ordine Mondială.

În Imperiul nou, Sovietic, V. Ilici Lenin și cu Troțki au creat lagăre de concentrare și au introdus practica împușcării prizonierilor. Acest imperiu a fost predat „la cheie” lui I. V. Stalin, de către un Lenin atins de nebunie, izolat în orașul Gorki unde i-a cerut lui Stalin să-i aducă otravă, să-și pună capăt zilelor nemaiputând îndura gravele tulburări mentale. „Rațiunea” este greu de suportat!

Revoluția din Rusia a fost prima încercare reușită de a crea într-o țară un guvern bazat pe teoriile marxiste. Victoria rațiunii asupra credinței a făcut 66 de milioane de victime.

China, ca națiune, aplicând același principiu marxist, a cunoscut o soartă similară și în timpul mișcărilor comuniste din 1923 – 1947 a plătit un preț de 64 milioane de victime.

Un adevărat război contra speciei umane! Iosif Vissarionovici **Stalin** era numit Țarul Roșu. Este responsabil de moartea a milioane de ruși. Se pare că finalul vieții i-a fost „ajutat” de Beria și a murit în aprilie 1953.

Imediat, în iunie 1953, Lavrenti Beria, șeful poliției secrete NKVD a fost asasinat la domiciliu, din ordinul lui Hrușciov, care se temea de el. Dar Hrușciov, făcuse un viraj în fața lumii occidentale, față de care promova o destindere și nu voia să intre „în gura presei” din apus. Puțin efort rezizoral se impunea! Așa că, în aceeași zi, Beria este arestat „post-mortem” în timpul unei ședințe a Biroului Politic, de un grup de militari conduși de mareșalul Jucov, este condamnat în timpul unui proces „fulger” și executat imediat, adică tot în 26 iunie 1953. Dovadă că este posibil ca „o sosie”, să fie sacrificată chiar și „după” dispariția din scenă a „originalului”.

Totul e să prinzi gust de trucaje! Troțki a sfârșit cu un târnăcop în cap, din ordinul lui Stalin, chiar dacă fugise în Mexic. Nici pe el nu l-a ajutat Rațiunea!

În cartea sa „Beria, tatăl meu în inima puterii staliniste”, fiul său Sergo Beria, inginer militar în specialitatea transmisiuni radio și om de știință a făcut dezvăluiri senzaționale privind liderii de la Kremlin și istoria lor secretă.

Citez din această carte:
„Stalin era SATANA în carne și oase. El nu comitea numai crime pentru a-și atinge obiectivele. Avea o plăcere maladivă să dea lovituri, să doboare oamenii, să-i distrugă pe cei care-i opuneau rezistență. Obțineau un fel de bucurie interioară. Cred că era perfect conștient de răutatea sa, altfel n-ar fi făcut din ascunderea ei o artă și n-ar fi căutat sistematic să se arate altfel decât era în realitate.

Și Stalin, a fost un actor înnăscut! ... Cu ușurință prindea esențialul chiar și în domeniile tehnicii, unde el nu cunoștea nimic. Avea darul de a pune degetul pe punctele slabe. Organizator de geniu, el putea să creeze un departament în câteva minute, să-i încredințeze o misiune și să obțină rezultatul dorit în timpul fixat. În această privință îl întrecea chiar și pe tatăl meu...” Închei citatul.

Stalin făcuse studii teologice.

Deschidem un alt dosar cu **C.V.**-ul lui **Adolf Hitler** – SATANIST.
Conducătorul Partidului Național Socialist din Germania, Adolf Hitler s-a înscris într-o organizație secretă numită Societatea THULE, denumită „principalul animator secret al nazismului”! Această societate era un fragment dintr-o societate secretă Ordinul Germanic.

Comitetul și cei patruzeci de membri inițiali ai noului Partid Muncitoresc German proveneau cu toții din cea mai puternică societate ocultă a Germaniei – Societatea Thule. Nucleul interior al societății Thule era format din **satanisti** care practicau Magia Neagră.

Intemeietorul spiritual al nazismului a fost Dietrich Eckart, cu o mare influență asupra vieții lui Hitler.

Ambii au atins „un nivel înalt al conștiinței” cu ajutorul drogurilor.

Pe patul de moarte Eckart le-a spus celor de lângă el:
„Urmați-l pe Hitler! El va dansa, dar eu îi voi cânta! L-am inițiat în „Doctrina secretă” și i-am dăruit mijloace prin care să comunice cu Puteile.”

Al doilea război mondial a sacrificat religiei lui Lucifer, 50 de milioane de oameni! Hitler și Marx au făcut parte din organizații sataniste și prin ritualurile și invocațiile la care au participat, au „deschis porțile întunericului”, ale forțelor răului care au pătruns pe Pământ și au secerat mii de vieți.

„**Morții fără lumânare**” pe câmpurile de luptă, în lagăre naziste sau comuniste, în spitale, în timpul pandemiilor, unde se moare în ritm accelerat, sunt suflete culese de demoni.

Frica, frigul, foamea, într-un cuvânt teroarea, creează vibrații joase – hrana energetică a demonilor! Controlul se face prin frică!

Suntem în plin război cu forțe „lunare” demoniace (de-moon), cu „paraziți energetici” care ne-au invadat programele informatice genetico-energetice ale corpului nostru energetic.

La fel, în sistemele informatice, rețele întregi de calculatoare pot fi scoase din funcțiune printr-un atac cu viruși informatici cu **nume diverse**: Calul Troian etc., adică niște **mici softuri**, infiltrate prin mesaje de diversiune. Aceste mici programele sunt **create special pentru distrugerea** programelor instalate în computer. Prima măsură, în caz de atac informatic, este să închizi calculatorul și să nu mai comunici cu el, ca să nu împrăștii virusul și la alte calculatoare, până la devirusare și resetare.

La oamenii loviți de virus, se recomandă în primul rând izolarea, cel puțin șapte zile, pentru că, energia virotică nu se propagă dincolo de acest termen. Apoi, nu se recomandă în acest timp de izolare, îmbrățișările și strângerile de mână, pentru că mâinile sunt canale de primire și transmitere energetică. Vorbim aici de „viruși energetici”, de Hertzi, nu de microbi. Spălarea mâinilor este foarte necesară, pentru că apa este un element important contra tuturor formelor de radiații, chiar de energie nucleară. Se spune: „cui pe cui se scoate”. O „infestare” de natură energetică se „curăță” cu aplicarea unei energii de nivel mai înalt. Sistemele de vindecare prin programele de BIOREZONANȚĂ sunt foarte eficiente, la fel și rugăciunile. Se schimbă „lungimea de undă”!

Virusul „te trăsnește” ca DEOCHIUL, o perturbare de tip energetic. Ai ameteți, stări de vomă și... poți muri dacă nu ești descântat cu TATĂL NOSTRU, o incantație cu multă putere.

În emisiunea TVR – 2021 „Rețeaua de idoli”, realizată de talentata reporteră Irina Păcurariu, Cătălin Crișan, cântăreț de muzică ușoară povestește, că fiind pe scenă, în plin spectacol, o doamnă i-a oferit flori și l-a privit intens. Din acel moment a avut amețeli, senzație de vomă și a ieșit rapid din scenă. Noroc că în culise era actrița Tamara Buciuceanu, care l-a preluat urgent, a înțeles situația, l-a descântat cu Tatăl Nostru și l-a pus pe picioare! Deci este adevărat! Puterea rugăciunii este mare!

În timpul pandemiilor de tifos, cauza era vizibilă, un parazit material, păduchele, care proliferă în comunități mari (soldații pe front) fără igienă, fără utilizarea apei de spălat.

În timpul pandemiilor virotice, tot apa ajută, dar și vibrațiile de înalt nivel, sunetul clopotelor, al muzicii de fanfară, al orchestrelor, al rugăciunilor spuse în cor.

Energia divină trebuie invocată! Credincioșii **se branzează** la altă sursă energetică.

Trebuie să crezi în ceea ce nu vezi! Iisus a spus simplu: credința ta te-a vindecat! Asta înseamnă că ai cerut ajutor, unde trebuie, la sursa de energie infinită, la baza de date cu toate informațiile, la Dumnezeu. La un ordinator, chiar dacă se șterg toate informațiile, din cauza unui atac energetic, ele se pot regăsi pe **discul dur**, unde au fost stocate, un fel de cronică AKASHA a Universului unde îți regăsești informațiile pierdute și îți refaci „programul tău energo-informațional”. Despre acest aspect vorbește cercetătorul român care a creat „VACCINUL energetic SONOR” contra COVID.

În aceste timpuri când cea mai mare parte a populației este utilizatoare de sisteme informatice, pornind de la acestea trebuie începută explicația a ceea ce se întâmplă. Un OM bine informat, nu mai este IGNORANT.

Ignoranța produce frică și frica scade imunitatea și scade nivelul energetic, scutul de apărare al organismului, **frecvența** specifică fiecăruia.

Deci, sus să avem inimile! Restricțiile sunt respectate, când sunt înțelese, nu când sunt impuse cu forța!

Bisericile nu sunt amplasate la întâmplare, ci pe puncte energetice, testate pozitiv de constructori. În acest fel ele devin rezonatoare de energie divină (luminoasă), iar în timpul liturgiilor, când preotul se roagă în genunchi și face invocarea ei, această energie se revarsă asupra credincioșilor care își încarcă astfel corpul energetic și devin imuni.

Pentru aceste motive, în Statele Unite ale Americii și poate și în alte locuri, credincioșii pot refuza vaccinarea, ei fiind „vaccinați sonor”, iar pentru copiii lor nevaccinați, ministerul învățământului, le eliberează la cerere, o adeverință de înscriere în sistemul de învățământ – cu mențiunea „nevaccinați din motive religioase”. Asta înseamnă

DEMOCRAȚIA ADEVĂRATĂ, nu prostia slogan european „VACCINARE OBLIGATORIE ÎN NUMELE DEMOCRAȚIEI și a solidarității” ! Câtă ignoranță revoltătoare!

Doctorul Teodor Coldea, specialist în acupunctură, a prezentat la TVR tematica „CREDINȚĂ și IMUNITATE”.

O altă armă contra COVID, specifică românilor, este UMORUL! Dacă toate națiile au descoperit o „tulpină” a lor, cum să depistezi existența unei „tulpini românești” a COVIDULUI?

Simptomele ar fi următoarele:
„nu mai am miros, nu mai am gust, nu mai am chef... de muncă și parcă aș bea ceva!”

Să bată clopotele, vibrația lor să alunge demonii, virusii **micro-soft!**

Lumina Sfântă a Paștelui (sosită în mod miraculos la Ierusalim) să ne umple casele cu puterea care învinge întunericul!

Magia Albă contra magiei negre! În noaptea Paștelui se dă o luptă energetică între două forțe potrivnice, între moarte și viață, între iarnă și vară și are loc **REÎNVIEREA!**

Oamenii trebuie să vegheze ca lumina să câștige contra întunericului! Noaptea de Paște este o noapte de trecere, de pasaj!

Crucea este „cheia energetică”, de protecție contra atacurilor în 4G energetice, **este axul cardanic** al LUMII fizice!

Ignoranța, neștiința este mai periculoasă decât rea voința și nu poate fi o scuză!

Să fie Pace, Iubire, Lumină, Armonie!

În Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh! Amin!

P.S.
Înmormântați în demnitate

Începând cu data de 8 aprilie 2021, guvernul României a acceptat, la insistențele cultelor religioase, ca cei morți de COVID să fie „înmormântați în demnitate”.

Nu vor mai fi puși în saci și duși direct la groapă, ca pe deșeuri.

Vor fi îmbrăcați decent, puși în sicrie și depuși la capele sau în biserici, unde familia va participa la o slujbă religioasă.

În spitale, preoții vor putea spovedi și împărtăși pe cei doritori și rudele lor își pot lua un ultim rămas bun, de la cei în suferință.

Românii s-au **deșteptat!**

Diavolul a mai pierdut o partidă!

(9.04.2021

Montreal – Canada)

Studii de caz

Alexandru Bulandra

Pe urmele autorului. Mărturisirile unui detectiv literar

(continuare din numărul trecut)

VII. Epilog

...Recitesc pasajul din Edgar Allan Poe asumat ca *moto* al acestui compendiu și simt cum au trecut prin mine dincolo de mine, luându-mă cu ele spre alte și alte constelații de gând, uriașe cât secolele, milenii și erele, inelele lanțurilor evolutive ale fenomenului cultural național românesc numit *Miorița* și ale fenomenului spiritual universal numit *Creștinismul*, trăind, asemenea înaintașului meu, minunea începutului care nu se mai recunoaște în propriul sfârșit.

Exemplul 1: *Experimentul Iov, Adevărul lui Iov și răspunsul Dommului* (12, p.104):

”...Aici se cuvine să punem punct unei aventuri înălțătoare care ne-a adus, după șapte luni de concentrare încântătoare, acolo unde, la început, nici cu gândul nu gândeam. Să ne fie învățare de minte și suflet! 13 august 2004.”

Exemplul 2: *Miorița. Vasile Alecsandri și cazul Miorița. Tainele Mioriței. Masca păcurarului. Epilog* (1, p.566):

”...Și au fost, odată ca niciodată, doi mari poeți, unul ungurean și unul moldovean. Cel ungurean a scris un colind minunat despre trei păcurari. Iar cel moldovean, auzind aceasta, n-a vrut să fie mai prejos, și a scris și el o baladă la fel de frumoasă. Și pentru că fiecare poet lăsa în versurile sale câte o taină, într-o bună dimineață a venit la ele cel muntean. Și le-a citit, și le-a iscodit, și a întrebat în stânga și-n dreapta, și s-a gândit, până mai ieri, când s-a dumirit. Mai apoi s-a pus pe scris, și a scris, și a scris și a tot scris până acu, de s-a stins. Miercuri, 18 februarie 2009”

Exemplul 3: *Iisus și Proiectul Asaltul Cerului. Iisus, Pavel și Al Doilea Isaia. Nașterea creștinismului* (6, p.110):

”După neștiutul poet, profet și Mesia Al Doilea Isaia, iată un alt moment din istoria creștinismului când se lucrează cu ceva neștiut. Neștiut desemnează în acest caz nu numai necunoașterea aceluia ceva

sau cineva, ci mult mai mult, chiar inexistența lui. Al Doilea Isaia nu a existat! Proiectul lui Iisus nu a existat! Sunt neant! Iar noi, dacă am aflat că au existat cu adevărat și I-am cunoscut, trebuie să strigăm fără oprire din toată ființa că Există! Numai așa existența noastră capătă un sens! Urziceni, 1 Martie 2016.”

A. Verigile circuitului informațional național al fenomenului mioritic, al documentării poetului Vasile Alecsandri și trecerii în oralitate folclorică a poemei sale Miorița

Moldova, Dosoftei – 1673, *Psaltirea în versuri: Pre vasilisc și aspidă/ Vei umbla ca pre omidă./Și-i călca leul și zmaul/ Și nu te v-atinge răul;* 1681 – Dosoftei, *Domnii Țării Moldovei: Și ce*

omul se schimbă dintr-a sa făptură,/ Cu ghidușuri, cu turcă, cuci și cu geamale - Transilvania, 1 noiembrie 1754 - Deschiderea Școlilor de la Blaj - Sfârșitul secolului XVIII - prima atestare documentară a *Colindei păcurarilor* într-unul din caietele căpitanului Ioan Șincai (18) – 1808 - Apel pentru adunarea literaturii populare din Transilvania - 1 septembrie 1838 - Culegerea de folclor transilvănean a lui Nicolae Pauleti – Gheorghe Barițiu - Brașov - 1838 - *Gazeta Transilvaniei*

- Vasile Alecsandri – Iași, Moldova – Foaia științifică și literară *Propășirea* – 1844 - Anunț culegere de folclor românesc – *Gazeta Transilvaniei* preia anunțul - Vasile Alecsandri primește de la culegători de folclor din Transilvania *colinda păcurarilor, colinda oii, balada Soarele și Luna, baladele Novăceștilor* - 1846 - Alecu Russo îi aduce, culese în timpul reclusiunii de la Soveja/Vrancea, cântecele oltenești *Corbea, Joi de dimineață, Toma Alimoși* – 1852 - Vasile Alecsandri publică primul volum

B. Verigile circuitului informațional al constituirii fenomenului multicultural și spiritual al nașterii lui Iisus Hristos Fiul lui Dumnezeu

Primul Iov, sumerian, fragment dintr-o poezie datând aproximativ din secolul XXII a.Hr.: un tânăr înțelept, decăzut din drepturile sale, prin uneltirile omului mârșav, se plânge (roagă) zeului său, care nu l-a ajutat, dimpotrivă, chemând puterile rele asupra sa - Versul care a făcut istorie: ”Zeul meu, o, Tu, tată care m-ai zămislit...” - Sfârșitul mileniului III, cultura sumero-akkadiană - Al Doilea Iov, akkadian - cultura babiloniană - Al treilea Iov, babilonian - Profețiile lui Ieremia, VII-VI a.Hr. - 597-538 a.Hr., robia babiloniană a poporului evreu - Profeții Iezechie, Al Doilea Isaia și tinerii evrei din școlile de scribi babiloniene traduc și prelucrează creații ale literaturii mesopotamiene ca posibile izvoare și modele ale unor viitoare cărți ale credinței iudaice - Iezechie scrie *legenda lui Iov* - Al Doilea Isaia scrie *poemul despre Iov* - Canonizatorul decide să unească cele două texte în *Cartea lui Iov* – secolul II a.Hr. - *Învățătorul dreptății*, urmând o profeție a lui Al Doilea Isaia, concepe și întemeiază, în deșertul Iudeii, comunitatea eseniană de la Qumran, pentru a-L aștepta și întâmpina pe Dumnezeu – începutul secolului I p.Hr. - Iisus esenianul citește sulurile cu profețiile lui Al Doilea Isaia și *Cartea lui Iov* din biblioteca de la Qumran - Ioan Botezătorul și Iisus esenianul lansează *Proiectul Asaltul cerului*, cu *Iisus, Fiul lui Dumnezeu*, în prim-plan - Iisus lucrează prin îngerii Săi după *Învierea și autoizolarea în cartierul esenienilor din Ierusalim - 34-36 - Convertirea lui Saul - Epistolele* și propovăduirea apostolului Pavel - *Nașterea creștinismului...*

Urziceni, 20 octombrie 2020

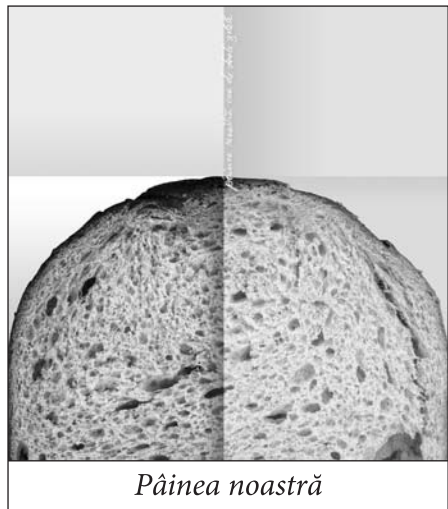

Doru Ioan VLĂDOIU

Doru Ioan VLĂDOIU, În avangarda graficii digitale din România

anii formării artistului Doru Ioan Vlădoiu s-au derulat concomitent cu apariția unui nou domeniu al informaticii, grafica digitală. În timp ce acesta își însușea tehnicile tradiționale ale domeniului la Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” din București, unde studia cu Octav Grigorescu și apoi, cu Vasile Kazar, în anii 70, în lume doar se discuta despre o nouă disciplină științifică, informatica. Îmbinarea informaticii cu practicile convenționale ale graficii cu noile instrumente de lucru digitale a dus ulterior la o nouă modalitate de expresie plastică. Ajungând să se impună de la sfera aplicabilității la zona esteticului, recenta metodă digitală a acaparat arta din Occidentul european și american. Doru Ioan Vlădoiu odată cu plecarea sa din țară în 1988, ia contact în 1990 cu acest tip de expresie în Canada, țară conectată la avangardele care se derulau în lumea vizualului. Cu o bogată experiență în grafica publicitară, acesta începe să-și conceapă lucrările în programe de editare digitală, programe cu nebănuite modalități de expresie plastică prin faptul că permite infinite intervenții asupra imaginii, cu rezultate analoge serigrafiei, în ceea ce privește obținerea unei suprafețe curate, în aplat sau cu degradeuri și finețe în execuție. Efectului tehnicilor clasice și posibilităților de acțiune ale computerului asupra acestora le revine legitima capacitate de a reinventa câmpuri expresive de forme, culori, structuri și sugestii, conținătoare ale aceluiași criterii compoziționale ale creației artistice, universal valabile, care și-au modificat acum doar modalitatea tehnică de finalizare, efectul plastic

fiind similar cu cel al oricărei creații bidimensionale. Reliefuri și iluzia tridimensionalului, adâncimi perspective și prim-planuri, într-o unificare a imaginii de cele mai multe ori echilibrată, chiar simetrică, în care descoperim și intervenția cu instrumente și materiale convenționale, ceea ce nu înlătură preocuparea artistului pentru deschiderile pe diagonală, implicând mișcare și tensiuni, într-o derogare conceptuală spre alte orizonturi de reprezentare. Obținute cu ajutorul tehnologiei digitale, lucrările lui Doru Ioan Vlădoiu au și acuratețea, și siguranța de sine a graficianului școlit, care știe să obțină tipuri de expresie inedite, de o înaltă ținută estetică. Fie că pornește de la o fotografie peste care intervine cu acuarelă sau desen, fie că utilizează pensulații picturale sau un atent demers de expresivizare prin linii, prin insistențe și juxtapuneri ori prelucrări digitale surprinzătoare din punct de vedere al consecințelor plastice, Doru Ioan Vlădoiu, editează pe computer starea de a fi a unor elemente văzute prin obiectivul aparatului de fotografiat sau prin filtrul imaginativ al minții sale, ce reverberează în zona digitalului,

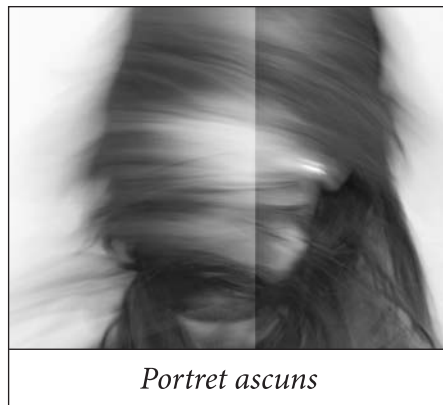

Pâinea noastră

acordând importanța cuvenită cromaticii ale cărei armonii vin din contraste aplicate cu exigență, în urma prelucrării computerizate, atât în cazul griurilor, dar și al nesfârșitelor tonalități, aplicate a plat, prin suprapuneri sau

alăturări sinestezice de cadre care să definească idei sau stări ale omului și materiei.

Impresia de filigranare sau greutate a suprafeței, de structurare și descompunere a figurativului, prin crearea unui algoritm de texturi diferențiate la nivel perceptiv, fac obiectul unei serii de lucrări, din care amintim: „Autodistrugere”, „Casă de pescar la Sulina”, „Coapsă”, „Nud cu masă”, „Dans cu eșarfă”, „Ignat”, „Nuduri”, „O mână spală pe alta și amândouă fața”, „Ochelari”, „Pâinea”, „Peștele”, „Portret”.

Portret ascuns

Artistul încorporează acestui demers vizual mesaje sociale, zicale cu bătaie lungă în comportamente politice imediate, manipulând imaginile cu o singură tehnologie, care îi dă voie prin tehnicile permise de programele de editare să atingă o culme a stilului său artistic, aceea în care cuceririle istoriei artei în ceea ce privește compoziția plastică să se alature unei diseminări personale a motivului artistic, evocat prin tehnici digitale, atât în abordarea fotografiei, cât și în cea a graficii.

Geografia corpului feminin ocupă un loc important în opera artistului, apropierea față de realitatea explicită, dar și un discurs nonformal în detalii, creând abisuri și spații abstracte, cu străfulgerări de lumină sau contraste, deseori cu un ecleraj a cărui limpiditate pătrunde în cotloanele fiecărui compartiment vizual, relevând statornicele elemente de limbaj plastic, transpuse în cheia unor tehnici de avangardă.

Ana Amelia Dincă

Petronela APOPEI

Noi suferim

Noi suferim de-aceeași nebunie
Când zorii ne privesc cu un ochi deschis,
Tu-mi ești poem, eu...amplă poezie
Ne paște-un dor de dor și dor de vis...

Noi suferim de-aceeași apăsare
A dorului neostoit de...noi,
Căci dorul doare, doare tot mai tare
Când bate vântul prohodind a ploii.

Noi suferim de fluturi verzi ca marea,
De bufnițe cu ochi-atât de vii,
d-un norișor care umbrește zarea,
de sufletele noastre de copii.

Și suferim de-o tonă de păcate,
Căci ne iubim hoștește, pe ascuns
Și ne-nfioară patimile toate,
Căci doru-adânc în carne ne-a pătruns.

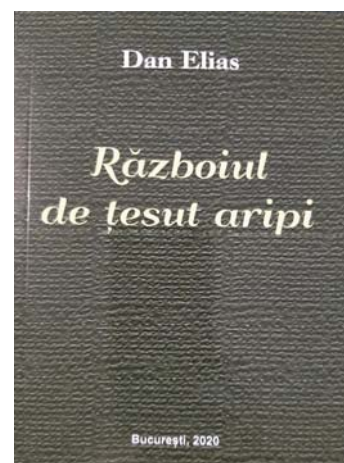
Noi suferim de-atâtea nopți cu lună,
De porumbei ce-nalță-n zborul lor
O liniște...logodnă și cunună...
Noi suferim de prea mult drag și dor...

De m-a durut vre-odată gândul nopții,
A fost că sunt de tine prea departe,
Păienjeniișul vieții și al sorții
Mirările ne-apasă și desparte.

De-am plâns în fapt de seară-ți duceam dorul
La căpătâiul nopții-n dimineți
Jucam în piesa vieții...tu, actorul,
Iar eu actrița...subjugând poezi.

Am fost și muză scrisă-n poezie,
Pe portativ, în cântec și pictată,
Dar am rămas femeie...numai ție
Și mătă care toarce...alintată.

Antologie de poezie, semnată de Dan Elias

HELIOS

REDACTOR ȘEF - Gheorghe DOBRE

Tiparul executat la S.C. ARTPRINT“ S.R.L.
Slobozia – Ialomița; Cod. 8400, str. Ianache, Lot 3
Tel: 0243 234480; 0744 356 593, E-MAIL: artprintsrl@yahoo.com

Revista poate fi procurată de la sediul redacției
și de la Biblioteca Municipală Urziceni

Parteneri: Muzeul Județean Ialomița, Biblioteca Județeană Ialomița „Ștefan Bănulescu”,
Muzeul Național al Agriculturii, Centrul Cultural UNESCO „Ionel Perlea”,
Centrul Creației Populare Ialomița, Consiliul Județean Ialomița.

Revista poate fi citită pe internet la adresa: www.revistahelis.ro

Sponsori: CONMET Slobozia, CONCIVIC SLOBOZIA,
PUCHI ELECTRO Slobozia, ANONIM Urziceni

ADMINISTRAȚIA

E-mail:

gigizap2002@yahoo.com

SLOBOZIA,

Str. Matei Basarab, Nr.26

Centrul Cultural „Ionel Perlea” Et.1

CONT: RO88CECEIL0143RON0091587

Suc. CEC Slobozia

REDACȚIA

Redactor șef adjunct - Titi DAMIAN

PROZĂ - Florentina Loredana DALIAN, F.M. CIOCEA

POEZIE - Costel BUNOAICA, P.I. CREȚU

TEATRU - Șerban CODRIN

FILOZOFIE - Alexandru BULANDRA, dr. Grigore SPERMEZAN

ISTORIE, ARHEOLOGIE - Marian ȘTEFAN,

Dr. Florin VLAD, Vitalie BUZU

ARTĂ - Ana-Amelia DINCĂ

MUZICĂ - Nicolae ROTARU

ETNOGRAFIE, TRADIȚII POPULARE - Răzvan CIUCĂ,

dr. Cristi OBREJAN

EVENIMENT CULTURAL - Nicolae TACHE, Doina ROȘCA,

Mihaela RACOVÎTEANU

INTERVIU, REPORTAJ, ESEU - Vasile IORDACHE

TEHNOREDACTARE: www.tipografieialomita.ro